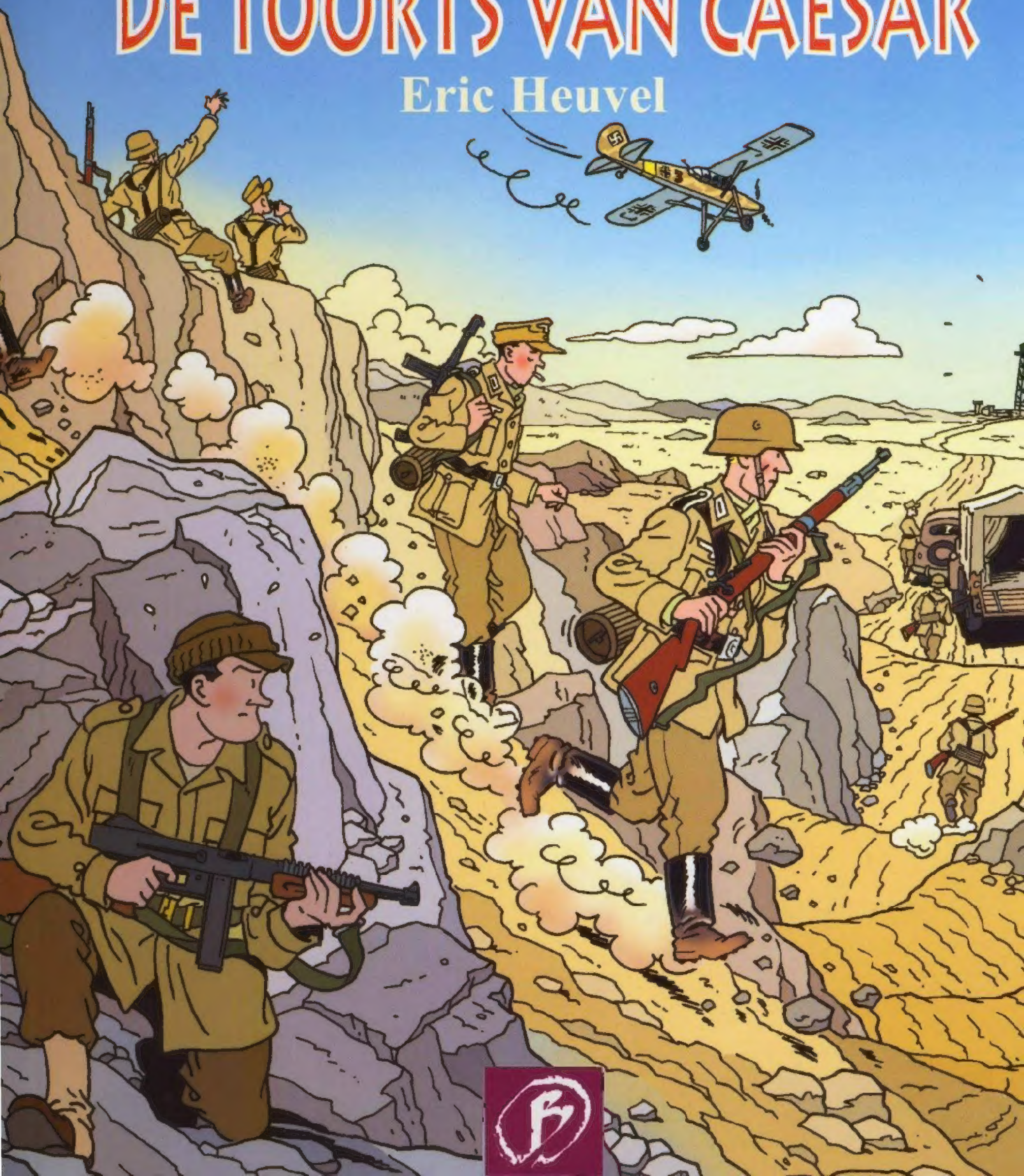

Bud Broadway

6

DE TOORTS VAN CAESAR

Eric Heuvel

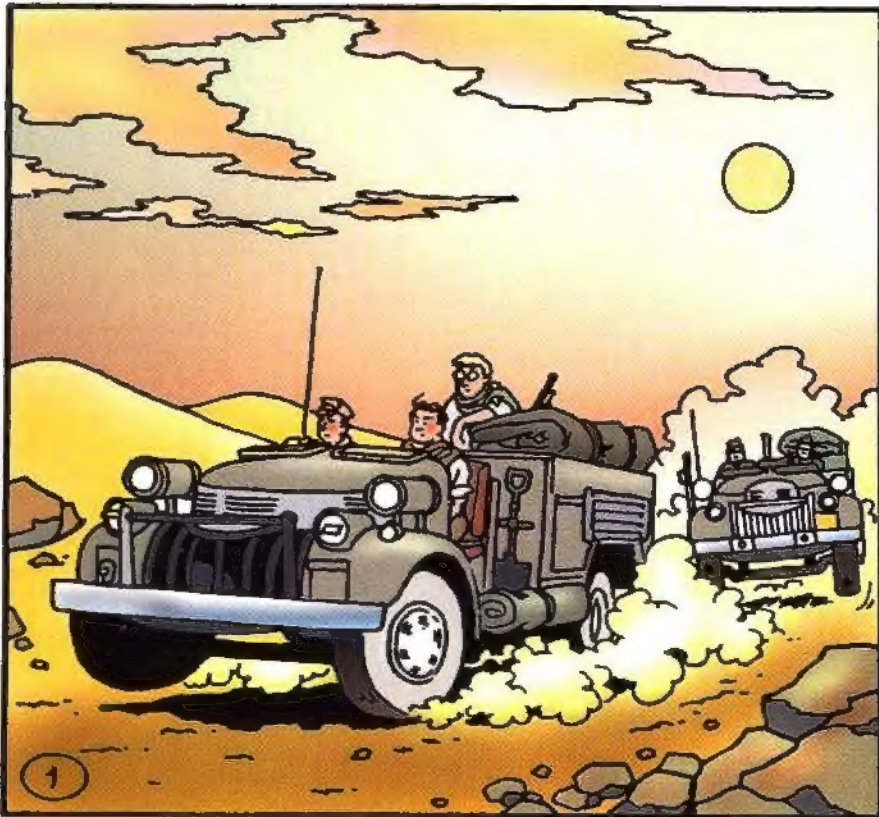
Eric Heuvel

BUD BROADWAY

De toorts van Caesar

De woestijnwind blies zijn hete adem in Bud's gezicht. De Amerikaanse entertainer liet het puntje van zijn tong langs zijn gesprongen lippen gaan. Hij vloekte binnensmonds. Luitenant Stewart van de Long Range Dessert Patrol, die hem en Harvey op sleeptouw had genomen, was nogal streng als het aankwam op de hoeveelheid water die eenieder mocht gebruiken.

"Kan ik mijn rantsoen water van morgen nu vast krijgen, luit?" vroeg Bud terwijl hij grijnzend een paar extra kloven in zijn lippen trok. Stewart keek hem even aan en

glimlachte toen meewarig.

"Ik verwacht morgen of overmorgen de volgende waterput langs onze route te vinden, Mr. Broadway," antwoordde de luitenant rustig. Daarna keek hij weer door zijn verrekijker. Bud dacht aan de vorige waterput. Hij rilde bij het idee dat in het weinige water dat ze per dag kregen, het gemummificeerde lijk van Chuck had gedreven. Ze hadden de voorraad dan wel gekookt, maar toch.

Luitenant Stewart liet plotseling halt houden. "Een korte pauze om de motoren te laten afkoelen, heren," zei hij.

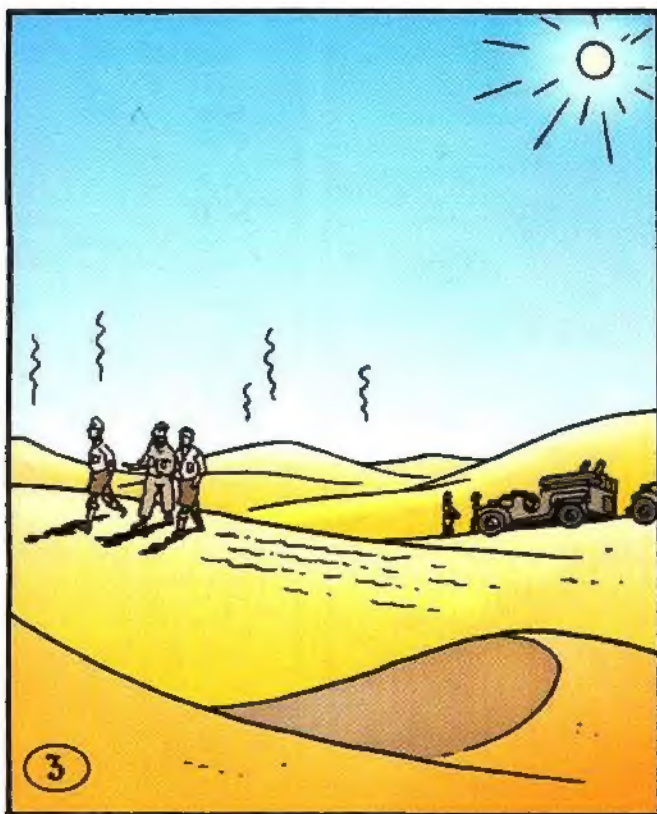

Harvey maakte van de gelegenheid gebruik om Bud even apart te nemen. "Ik kan er niet tegen om voor gek versleten te worden," siste hij, buiten gehoorsafstand van Luitenant Stewart en zijn mannen. Bud begreep wat zijn vriend bedoelde. "Je hebt gelijk," fluisterde hij. "Je zult echter moeten toegeven dat het verhaal van die onderaardse Egyptenaren die een Engelse kunstdief mummificeren wel erg ongeloofwaardig overkomt."

Harvey bleef mokken maar moest toegeven dat hij een dergelijk verhaal ook niet geloofd zou hebben. Luitenant

Stewart onderbrak de overpeinzingen van de twee Amerikanen. "Het is erg onbeleefd om in gezelschap te fluisteren, gentlemen," riep hij ze vrolijk toe.

Hij moest wel lachen om deze twee rare snuiters. Dat ze een flinke zonnesteek hadden opgelopen stond voor hem vast. Toegegeven, het lijk dat in die put had gedreven zag er raar uit, maar om daar nu een mummie in te herkennen? Hij slenterde achter de zich verwijderende Amerikanen aan. "Laten we een plan de campagne maken, heren," zei hij joviaal nadat hij ze had ingehaald.

Bud en Harvey besloten om maar niet meer te proberen luitenant Stewart te overtuigen van de waarheid van hun verhaal. Ze hadden Chuck nu alweer een week geleden begraven en ze konden niet blijven stilstaan bij de gebeurtenissen. De kunstschaten waren terug waar ze moesten zijn en de dief was gestraft. Ze sloegen het boek dicht. "Je had het over een plan de campagne, Stew?" vroeg Harvey op een even joviale toon als de luitenant had aangeslagen. Diens gezicht betrok. Harvey wist dat de Engelsman er een hekel aan had aangesproken te worden als was hij een Ierse stampot.

Stewart zuchtte; "Dat wij nou toch geallieerden zijn geworden."

Bud trok een serieus gezicht. "Let maar even niet op mr. Wallbenger, luit," zei hij op ernstige toon. "Vertel liever eens wat over je plan. Heb je over ons voorstel nagedacht?" Luitenant Stewart wreef over zijn kin. "Inderdaad, mr. Broadway," zei hij. "Ik denk dat het goed mogelijk is om onze normale taak te combineren met het zoeken naar de dames van jullie theatergroep!" Opgetogen keken Harvey en Bud elkaar aan. Dit was eindelijk eens goed nieuws!

Luitenant Stewart hield zijn gezicht in de plooi terwijl hij de opgetogen stemming van zijn Amerikaanse gasten temperde. "Dat het Britse leger jullie helpt heeft wel consequenties, heren," zei hij op strenge toon. "Ik lijf jullie tijdelijk in bij het leger van zijne Majesteit. Hiermee vallen jullie onder de krijgstuicht. Voortaan spreekt ook mr. Wallbenger mij aan met luitenant!"

Harvey salueerde prompt. "Komt voor elkaar, Stew... eh... luit, ...luitenant!" gniffelde hij.

De motoren van de terreinwagens sloegen grommend aan waarna de patrouille werd hervat. Bud prees zich gelukkig

met de hulp van dit roemruchte onderdeel van het Britse leger. Met hun hulp moest het lukken om Betty en Gwen te achterhalen. Het was nu zaak om rondtrekkende bedoeïenen te onderscheppen. Misschien dat Betty en Gwen bij zo'n nomadenstam terecht waren gekomen. Het was zoeken naar een speld in een hooiberg, maar tegelijkertijd ging het hier wel om een prachtig blinkende speld. Zoveel blanke, zingende tweelingzusjes konden er toch niet zijn in de woestijn.

De voorste terreinwagen minderde vaart en kwam tot stilstand. De chauffeur stapte uit en wees naar de grond.

Bud en Harvey waren naast de korporaal-chauffeur van de terreinwagen komen staan.

"Goh, wat interessant," sneerde Harvey. "Een bergje shit! Echt waard om voor te remmen. Je zult ze toch overrijden!" Bud porde zijn vriend tussen de ribben.

"Lul toch niet zo slap," zei hij geprikkeld. "Dit zijn sporen!" Luitenant Stewart was erbij gaan staan en nam het van Bud over. "U haalt me de woorden uit de mond, mr. Broadway," sprak hij bedachtzaam terwijl hij neerknielde bij de keutels waarvan hij er een tussen duim en wijsvinger fijnkneep. "En ze zijn nog redelijk vers. Ik denk dat dit

van een karavaan is die op weg is naar dezelfde waterput als wij zijn. Ze hebben maar een paar dagen voorsprong!" Energiek sprong luitenant Stewart weer in zijn terreinwagen die zich grommend in beweging zette. Het moest mogelijk zijn de achterstand in te lopen op de schepen van de woestijn.

De terreinwagen met daarin Bud en Harvey volgde de eerste op korte afstand waardoor de inzittenden constant stof zaten te happen. Harvey trok een vies gezicht. "Een ding neem ik me voor," zei hij. "Stew krijgt van mij geen hand meer na zijn gegraai in de stront!"

Ondanks het stof deed het sonore geluid van de motor en het schommelen van de terreinwagen Bud en Harvey in slaap vallen. Jack, de chauffeur, keek geamuseerd naar de ritmisch heen en weer bewegende hoofden van de twee Amerikanen. Hij was blij dat ze in slaap waren gevallen want ze waren voortdurend in gesprek geweest waarmee ze de rustgevende stilte van de woestijn verstoorden. Nu was het, op het slaapverwekkende motorgeluid na, weer rustig. Jack keek naar zijn brandstofmeter en zag dat het tijd werd om de meegevoerde voorraad aan te spreken. Hij claxonneerde en remde abrupt. Bud en Harvey schoten

hierdoor van hun stoel en waren meteen klaarwakker. Vloekend stapten ze uit de terreinwagen. Harvey wreef zijn pijnlijke schedel.

"Waar was dat nou voor nodig, sukkel!" brieste hij. "Ik zat net zo lekker te dommelen." Jack haalde zijn schouders op. "Wat moet gebeuren, moet gebeuren," mompelde hij. "Ik moest stoppen en jullie moesten wakker worden." Bud begreep het niet. "Stoppen? Waarom? Verwacht je hier soms een trein, of zo?" Jack lachte: "Nee, mannen. Jullie moeten even helpen aftanken."

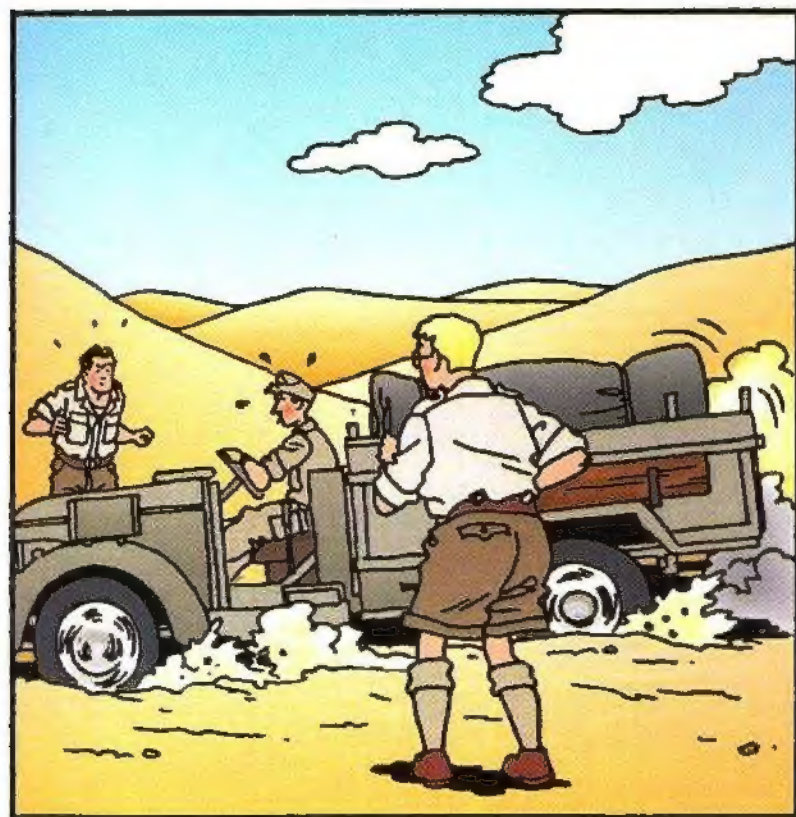

Met duidelijke tegenzin hielpen Bud en Harvey met het aftanken van de terreinwagen. De zware, op de Duitsers veroverde brandstofblikken, waren haast niet te tillen. Ze vormden het grootste gedeelte van de meegebrachte uitrusting. Het was duidelijk dat de woestijnpatrouille toegerust was voor een wekenlang verblijf in de dorre woestenij.

Luitenant Stewart had ondertussen opdracht gegeven ook de andere wagens af te tanken. Hijzelf speurde met zijn verrekijker de horizon af. Met behulp van zijn kompas stelde hij vast dat de sporen van de karavaan inderdaad

in de richting van de waterput liepen waarnaar ook zij onderweg waren. Hij glimlachte ontspannen. Wie weet sloegen ze twee vliegen in een klap; ...het aanvullen van de watervoorraad en het vinden van de zingende tweeling. Intussen speurde Bud de lucht af. Hij had zich ondanks de geruststellende woorden van de luitenant niet op zijn gemak gevoeld. Het mocht dan zo zijn dat de Duitsers bij El Alamein een gevoelige nederlaag hadden geleden, hun luchtmacht was nog steeds een factor om rekening mee te houden.

Achter hem werden de motoren weer gestart.

Nadat Bud en Harvey plaats hadden genomen schakelde Jack en gaf gas. Er gebeurde niets. Jack vloekte en zette de wagen in zijn achteruit. Weer gebeurde er niets. Vloekend constateerde Jack dat ze vast zaten. Machteloos ploegden de wielen door het rulle zand.

"D'r uit," snauwde Jack naar zijn passagiers. "Misschien dat dat scheelt." Snel sprongen Bud, Harvey en de anderen uit de wagen.

Het hielp niet. Even later zat de terreinwagen tot de assen weggezakt in de poederachtige woestijnbodem.

De teruggekeerde luitenant Stewart vloekte: "Blast! Dat

dit jou moet overkomen, Jack!" Hij wees op Bud en Harvey. "Okay, niet treuzelen nu," sprak hij gehaast. "Pak allebei een schop en graaf gaten voor de wielen groot genoeg voor een lege Jerrycan." Daarna gaf de officier Jack de opdracht de banden op een lagere spanning te brengen zodat het loopvlak breder werd. Na al deze voorbereidingen lukte het om de terreinwagen los te krijgen en naar hardere ondergrond te dirigeren.

"Genoeg tijd verloren, heren," snoof de luitenant. "Instappen en opschieten nu. Dan lukt het wellicht om ooit die karavaan in te halen."

Het hogere tempo dat de patrouille de rest van de dag aanhield resulteerde in de loop van de namiddag in steeds versere sporen. Vol walging zag Harvey hoe de luitenant telkens weer een keutel van een dromedaris aan een nader onderzoek onderwierp.

"Ik begrijp die Engelse fascinatie voor kamelen-shit niet, Buddyboy," fluisterde Harvey tegen zijn vriend. "Hij kan dat toch ook met een bajonet of zoiets doen?" Bud antwoordde niet. Hij volgde gespannen de verrichtingen van de luitenant. Die verzamelde zijn mannen om zich heen. "Ik verwacht morgen de bedoeïenen in te halen," zei hij.

"Volgens mijn schatting zijn ze op dit moment bij de waterput. Het kan heel wel zijn dat ze daar een kamp hebben opgezet."

De luitenant maakte duidelijk dat het belangrijk was omzichtig te werk te gaan. Bedoeïenen, hoewel van nature gastvrij, hadden tot nu toe alleen maar ellende van westerlingen over zich heen gekregen.

"Maar dat waren toch de Italianen?" merkte Bud op. Stewart haalde zijn schouders op. "Volgens mij zijn wij voor hen een pot nat," zei hij vermoeid.

De leden van de patrouille maakten zich op voor de nacht.

De volgende ochtend vroeg werd het kamp opgebroken en voort ging het weer. Het werd tijd dat ze de waterput vonden want hun voorraad was amper toereikend voor het bevochtigen van de lippen.

Tegen de middag, toen de zon bijna recht boven ze stond en het tekort aan water zich nadrukkelijk liet voelen, kreeg de patrouille een uitgestrekt kamp in zicht waarvan de tenten zich gegroepeerd hadden rond de waterput waarnaar ze op weg waren geweest.

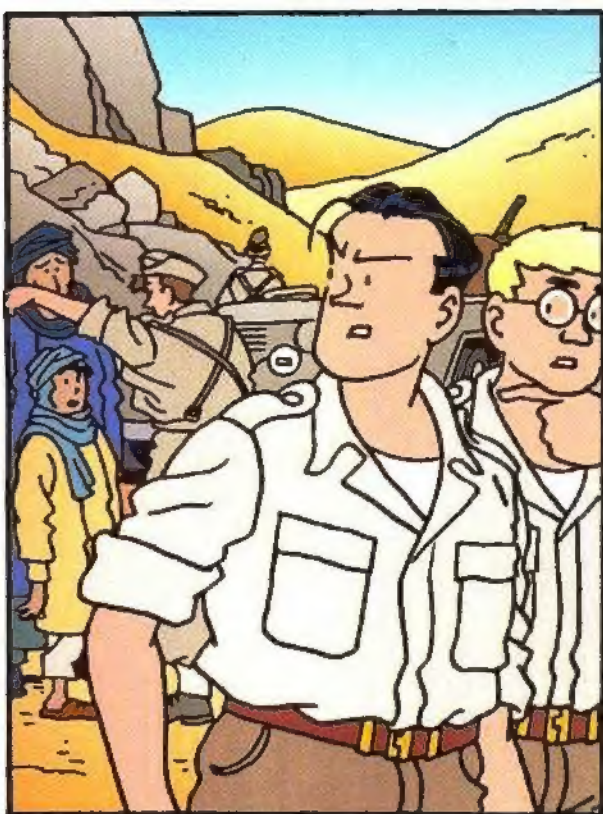
Het leek wel alsof het hele kamp uitliep om zich te vergapen aan de wagens van luitenant Stewart. Speurend keken

Bud en Harvey om zich heen. Het waren alleen mannen en kinderen die ze zagen. "Dit wordt lastiger dan ik dacht," bromde Bud, terwijl hij uitstapte.

Harvey volgde zijn vriend. "Het lijkt wel alsof ze ons goed gezind zijn," meende hij, teruglachend naar de enthousiaste omstanders.

Luitenant Stewart was inmiddels door een voornaam uitziende man benaderd die hem en zijn gevolg in gebroken Engels uitnodigde hem te volgen naar de grootste tent van het kamp.

Bud en Harvey volgden de Engelse officier vol verwachting.

De manschappen die luitenant Stewart had achtergelaten als bewaking van de terreinwagens hadden de grootste moeite de joelende menigte op een afstand te houden. "En nu zijn ze ons nog goed gezind," meende Bud die nog even omkeek voordat hij de grote tent betrad. "Wat zou er gebeuren als ze ons niet zouden mogen?" Harvey zei niets, maar haalde bij wijze van antwoord zijn gestrekte wijsvinger langs zijn strottenhoofd.

Bud en Harvey volgden het voorbeeld van de luitenant en de hoofdmans van dit bedoeïenenvolk en zetten zich in kleermakerszit neer op een prachtig karpel. Na de nodige

plichtplegingen waarbij duidelijk werd dat de patrouille meer dan welkom was in het kamp, verlieten de drie mannen de tent. Buiten gehoorsafstand wenkte Stewart de twee Amerikanen. "Het is duidelijk dat ze op de hoogte zijn van de geallieerde successen van het moment," zei hij zacht. "Anders weet ik nog niet of ze wel zo vriendelijk zouden zijn."

Hierop begaf de luitenant zich naar zijn mannen om het bivak te regelen. Hij keek nog even over zijn schouder. "Kijken jullie maar vast rond," zei hij. "Misschien kom je wat te weten over de zusjes."

Bud en Harvey gaven hun ogen goed de kost terwijl ze door de tijdelijke nederzetting van de bedoeïenen liepen. Gelukkig vonden de joelende kinderen de terreinwagens en onderkomens van de patrouille-eenheid interessanter en konden de twee Amerikanen redelijk ongestoord rondkijken. "Het lijkt mij niets, dat nomadenbestaan," bromde Harvey. "Telkens je boeltje inpakken en weer verder trekken. Nooit eens ergens thuis zijn!" Bud keek zijn vriend aan alsof die opeens achterlijk was geworden. "Wat denk jij dat we de afgelopen paar jaar zelf dan doen!" snauwde hij. "Noem jij dat lekker thuis zitten?" Harvey keek beteuterd voor zich uit. "Je hebt gelijk," stamelde hij. "Zo had ik het nog niet

bekeken."

Ze kibbelden nog wat door en werden het eens om zo snel als het kon naar Amerika terug te keren. Bugsy Siegel of niet. Ze konden niet op de vlucht blijven.

Speurend liepen ze verder. Bud was van mening dat het goed mogelijk was dat de meisjes, als ze in het kamp waren, monddood waren gemaakt. Geïntimideerd en gesluierd zaten Betty en Gwen misschien wel in een van die tenten.

"Dit schiet niet op," meende Harvey. "We moeten die tenten in!"

Voordat Bud zijn impulsieve vriend had kunnen tegenhouden was deze een willekeurige tent binnengedrongen. Daar had Harvey even moeite aan het halfduister te winnen. "Aha!" hoorde hij zichzelf zeggen. "Daar hebben ze jullie verborgen gehouden!"

Harvey stond in het midden van een groep gesluierde gestalten die om hem heen neergeknield zaten. Bud was inmiddels ook binnengekomen en een zenuwachtig gemompel ging door de groep heen. Ook Bud moest even wennen aan de overgang van het felle zonlicht buiten en het slecht verlichte interieur van de tent.

Harvey keek ondertussen de ene na de andere persoon vrijpostig in het gezicht. Diegenen die de ogen neersloegen negeerde hij. Een vrouw staarde echter terug. Harvey was overtuigd. Dit moest Betty of Gwen zijn. Hun was de mond gesnoerd en nu maakten ze hem met hun blikken duidelijk dat hij goed zat. Harvey aarzelde geen moment. "Arme meid," gromde hij terwijl hij de sluier en het gewaad van de vrouw vast greep. "Aan jullie gevangenschap komt nu een einde!" Hij gaf een ruk aan het gewaad en staarde even later in de felle ogen van een jonge vrouw die hij niet kende. "Oeps, ...so... sorry," stamelde Harvey.

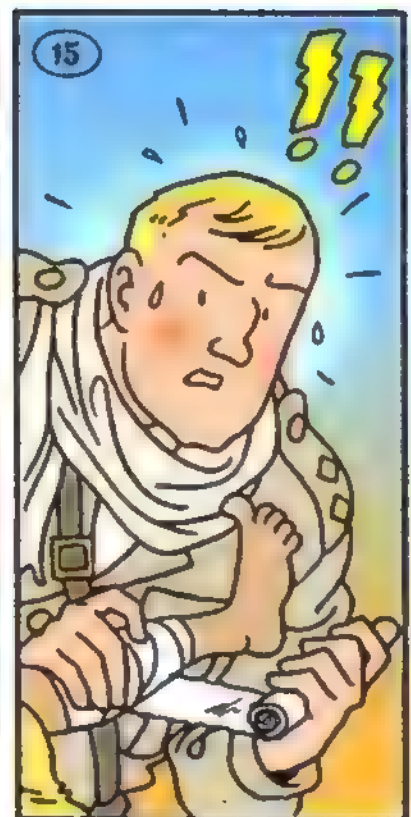
Het duurde even voordat de ontsluierde vrouw tot bezinning kwam, maar toen zette ze een keel op die tot in Caïro te horen moest zijn geweest.

"Oh, shit," kreunde Bud toen hij zag dat Harvey tot overmaat van ramp probeerde de vrouw tot zwijgen te brengen door zijn hand op haar mond te leggen. Nu kwamen de andere vrouwen in actie en even later zeeg de tent als een mislukte soufflé in elkaar toen een kluwen worstelende mensen tegen de tentstokken aanrolde.

Bud kreeg last van claustrofobie terwijl hij verstikt zat in het zware tentdoek. Opgelucht haalde hij adem toen fel

zonlicht hem opeens in het gezicht scheen. Iemand moest hem uit zijn benauwde positie hebben bevrijd. Hij schrok toen bleek dat het een woest uitzijnde bedoeïen was, die met zijn kromzwaard een flinke jaap in het tentdoek had gemaakt.

Even later was ook een onthutste Harvey bevrijd. De vrouwen gingen vreselijk te keer. Ze wezen hun beschuldigende vinger steeds fanatieker naar Bud en Harvey. De twee Amerikanen werden omringd door een cirkel kwaad kijkende mannen. Die cirkel werd steeds kleiner. "Daar gaan we, Bud," mompelde Harvey. Toen klonk een panische kreet.

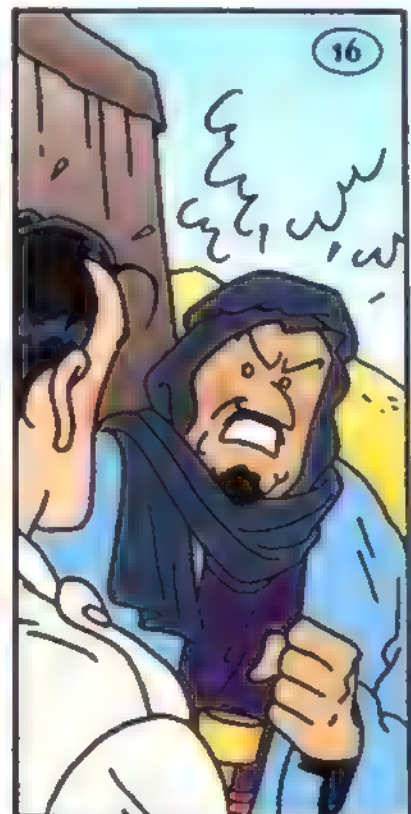
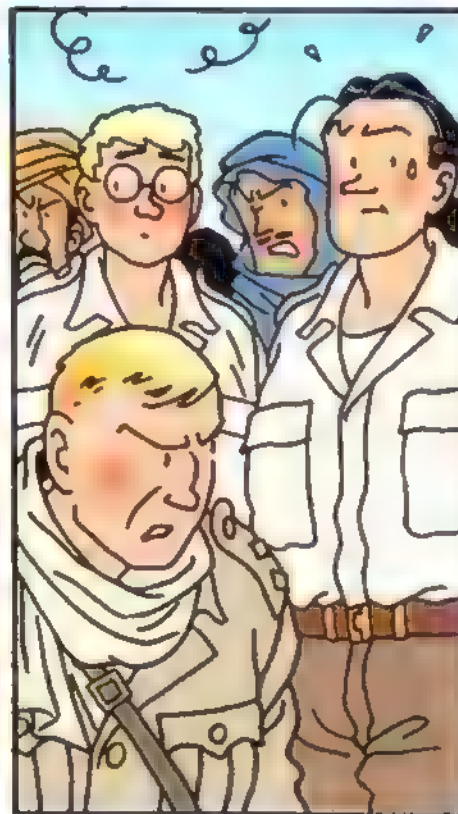
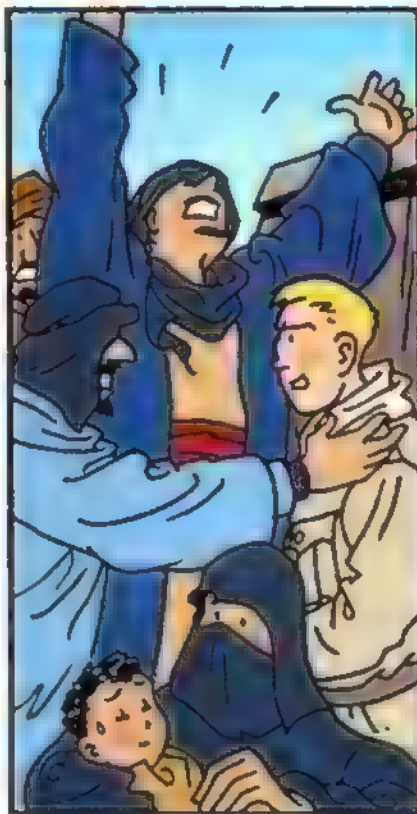

Er ging een schok door de kring mannen die Bud en Harvey omringde. De kreet die ze hadden gehoord deed hen in de richting van de tent van hun hoofdman kijken. Daarvandaan steeg een hartverscheurend gejammer op. Het bleek dat de jongste zoon van de hoofdman was gebeten door een schorpioen.

Twee mannen dreven Bud en Harvey op de punt van hun kromzwaard naar de plek waar een bedroefde menigte om het zieltogende kind heen stond. Opeens ging er geroezemoes door de mensenmassa toen luitenant Stewart zich een weg baande naar de diepbedroefde moeder

die het verslappende lichaam van haar zoon ondersteunde. Aan twee woorden gebroken Engels had Stewart genoeg om te weten wat hem te doen stond. Terwijl Jack de medijkist ging halen overtuigde Stewart de hoofdman ervan dat deze de westerse geneeskunst een kans moest geven. Aarzelend ging de man akkoord met het feit dat vreemden zich zouden ontfermen over zijn kind.

Zwetend behandelde luitenant Stewart de beet. Het was een impuls geweest om het kind te willen behandelen. Als hij het niet zou redden zouden de gevolgen zeer ernstig zijn.

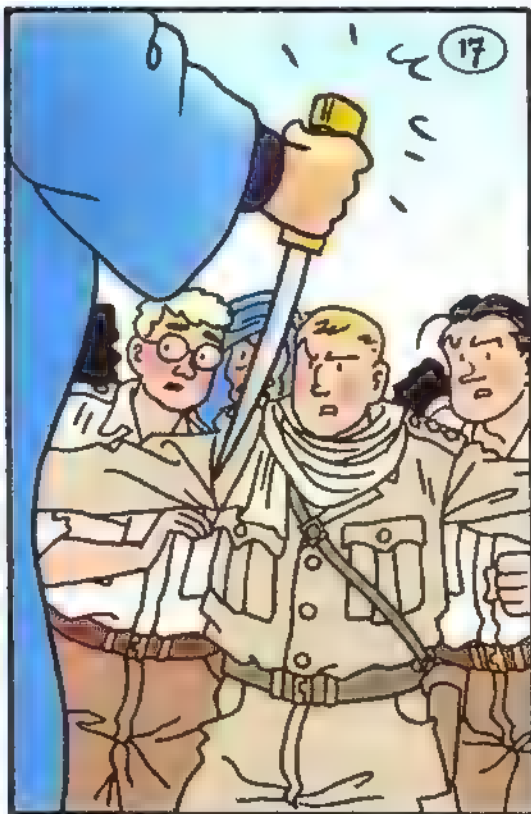
Gespannen wachtte luitenant Stewart samen met de omstanders de gevolgen van zijn behandeling af. De moeder van het slachtoffer wiegde haar kind waarvan de gelaatstrekken leken te ontspannen.

"Het lijkt alsof mijn behandeling werkt," fluisterde luitenant Stewart tegen de met hem neergeknielde Jack. "Yes Sir!" antwoordde deze opgetogen. "Hij heeft duidelijk minder pijn en zijn ademhaling wordt rustiger."

Toen dit ook de anderen duidelijk werd gaf men opgetogen blijk van blijdschap. Het scheelde nauwelijks of Stewart en Jack werden op de schouder genomen.

Plotseling kreeg de luitenant Bud en Harvey in de gaten. Tot zijn verbazing deelden die niet in de vreugde. Integendeel, ze leken nogal benauwd. Toen kreeg de luitenant de twee bewakers in de gaten die achter de twee Amerikanen stonden. Met een paar woorden bracht Bud de luitenant op de hoogte van wat er even daarvoor in de tent was gebeurd. Stewart kreunde. Bud en Harvey hadden een doodzonde begaan. "Hoe konden jullie zo stom zijn!" siste hij woedend.

Inmiddels was ook de hoofdman ingelicht. Die verbleekte en wierp de twee vrienden een felle, woedende blik toe.

De hoofdman van de bedoeïenen trok met een theatraal gebaar zijn mes uit de fraai bewerkte schede. Luitenant Stewart aarzelde geen moment en plaatste zich tussen Bud en Harvey en de op hen toestappende man. Deze raakte daardoor in verwarring. Hij wist niet wat hem te doen stond. De man die het leven van zijn zoon had gered, nam het op voor de mannen die de eer van een paar van de vrouwen van het kamp hadden geschonden. Een gespannen stilte daalde neer over de menigte. Er was niets meer te merken van de opgetogen sfeer die er had geheerst toen de behandeling van de beet van de schorpioen

door luitenant Stewart succesvol was gebleken. Bud en Harvey transpireerden hevig. Ze realiseerden zich dat als de luitenant niet tussenbeide was gekomen ze aan het mes van de hoofdman zouden zijn geregen. Stewart keek over zijn schouder en zag hoe de bewakers, die achter de twee Amerikanen stonden, het gevest van hun zwaard steviger omvatten. "Die wachten duidelijk op een teken van hun leider om in actie te komen," mompelde Stewart. Hij keek weer voor zich. Zijn blik kruiste die van de hoofdman.

De spanning rond de tegenover elkaar staande kemphanen was te snijden. Opeens leek het gezicht van de hoofdman van de bedoeïenen in twee helften te splijten toen deze breed grinsde. De man had klaarblijkelijk zijn hand over zijn hart gehaald. Hij maakte duidelijk dat hij de redder van zijn zoon niet naar het leven wilde staan en vroeg vriendelijk of luitenant Stewart een stap opzij wilde zetten zodat hij de twee Amerikanen hun gerechte straf kon laten ondergaan. Luitenant Stewart weigerde dit. Hij had inmiddels begrepen dat Bud en Harvey tijdens hun zoektocht naar Betty en Gwen te ver waren gegaan.

"U moet het deze twee mannen maar niet kwalijk nemen," sprak hij op zalvende toon. "Zij zijn op zoek naar twee zusjes en het spijt ze verschrikkelijk als ze, door bezorgdheid omtrent hun lot, uw wetten en regels met voeten hebben getreden." Dit argument leek indruk te maken. Hiervan gebruikmakend probeerde Bud of hij wat meer te weten kon komen. "Weet u misschien iets omtrent het lot van de meisjes?" vroeg hij. "Ze werden hoogstwaarschijnlijk door landgenoten van u uit Italiaanse handen bevrijd!" De hoofdman keek Bud aan en knikte.

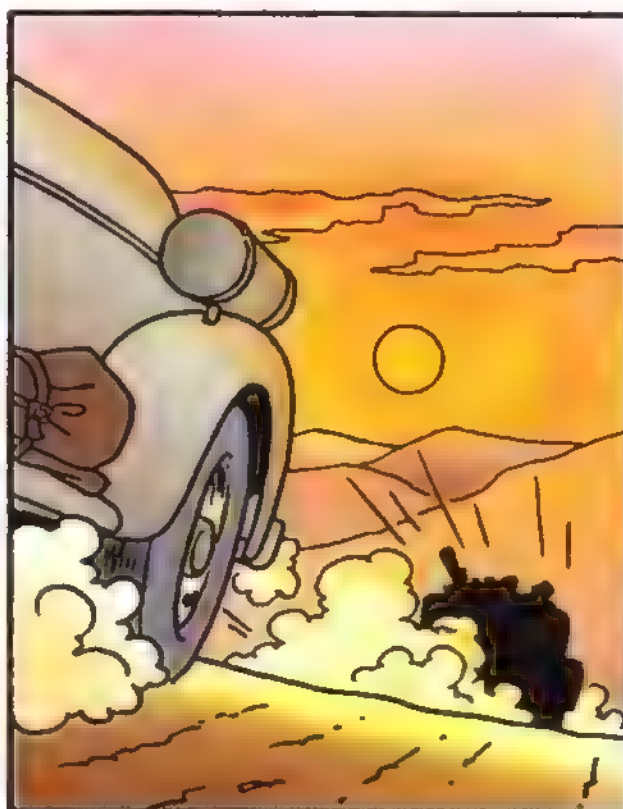

Het bleek dat deze stam zich inderdaad ontfermd had over de tweelingzusjes. Helaas bevonden de meisjes zich niet meer in het kamp. Teleurgesteld luisterden Bud, Harvey en de luitenant hoe de hoofdmans vertelde over de Italiaanse patrouille die ze vele weken daarvoor waren tegengekomen.

"De Italianen hadden onmiddellijk in de gaten dat de blanke meisjes zich in ons midden bevonden," zei de man. "Alsof het de normaalste zaak van de wereld was werden de vrouwen door hen meegenomen. Wij konden niets doen." De luitenant dacht na. "Dat moet nog voor El Alamein

geweest zijn," meende hij. "Toen waren Italiaanse patrouilles nog wel actief in dit deel van de woestijn." Bud greep vertwijfeld naar zijn hoofd. "Maar dat is weken geleden!" riep hij uit. "Wie weet waar ze zich nu bevinden!"

De hoofdmans nam luitenant Stewart apart. Even later voegde de officier zich weer bij Bud en Harvey. "De baas van het spul heeft mij het dringende advies gegeven te vertrekken," zei hij zacht. "Wat jullie gedaan hebben blijft onvergeeflijk en hoewel hijzelf nog wel genade voor recht wil doen gelden kan hij niet instaan voor zijn mannen."

Bud en Harvey begrepen dat het onveilig was om in het kamp te blijven. Ze hadden er geen trek in om de volgende ochtend met een doorgesneden keel wakker te worden.

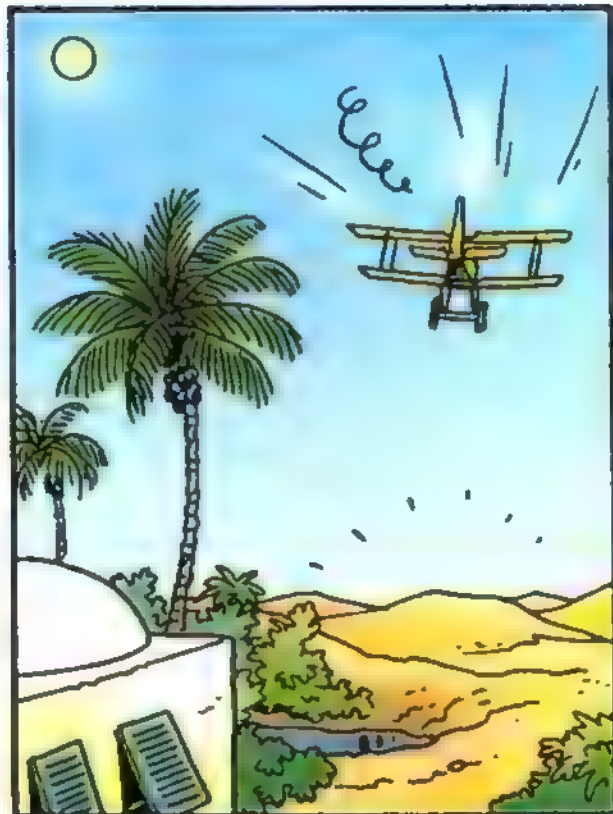
"Sorry, Stew... eh luit. Het was allemaal mijn schuld," stamelde Harvey terwijl hij voorzichtig probeerde de afstand tussen hem en zijn 'chaperonne' te vergroten. Samen met Bud en de luitenant bereikte hij ongeschonden de terreinwagens.

Luitenant Stewart lichtte vlug zijn manschappen in. Hierop werd het onderkomen voor de nacht snel afgebroken en de watervoorraad aangevuld. Even later zetten de voertuigen zich in beweging. In hoog tempo zorgde de

patrouille ervoor dat ze voor de schemering een grote afstand hadden afgelegd.

"Ik heb geen zin in nachtelijke bezoeken," merkte luitenant Stewart op toen ze een plek voor de nacht betrokken. Bud en Harvey waren terneergeslagen. Betty en Gwen waren weer in de handen van de Italianen. Stewart probeerde de twee Amerikanen op te beuren.

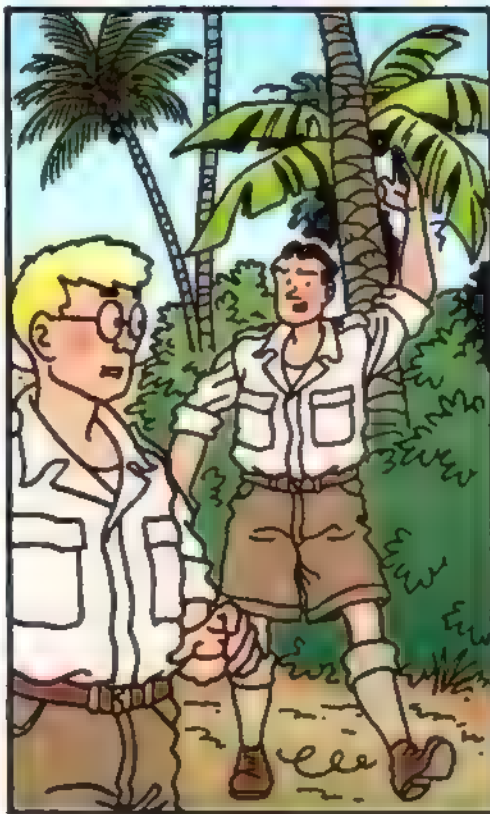
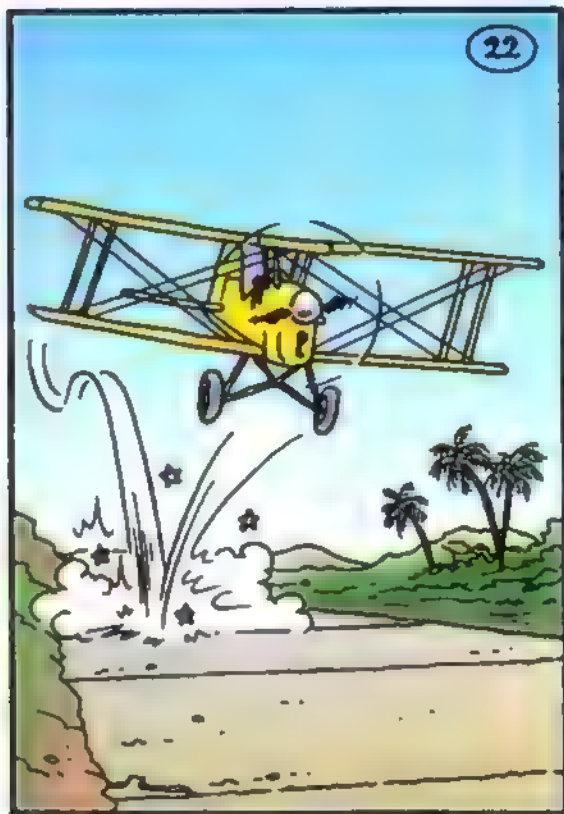
"Ik denk niet dat jullie je zorgen hoeven te maken over de opdringerigheid van Italiaanse charmeurs," merkte hij op. "Die hebben nu wel wat anders aan hun hoofd." Bud keek de luitenant vragend aan.

Luitenant Stewart legde aan Bud uit dat de Italiaanse en Duitse troepen zich in Noord-Afrika overal aan het terug trekken waren. "Dan hebben ze inderdaad wel wat anders aan hun hoofd dan het lastig vallen van Betty en Gwen," gaf Bud toe. De luitenant knikte. "Ik houd het voor mogelijk dat de meisjes door oprukkende Britse troepen reeds bevrijd zijn," zei hij. Bud en Harvey dachten na. "Dan hebben we niets meer te zoeken in de Sahara," merkte Harvey op. Na deze constatering werd besloten dat de patrouille de twee Amerikanen bij de eerste gelegenheid bij een oase af zou zetten. zou zetten.

"Bij Qasr Far, fra hebben ze een air-strip," zei Stewart. "Met een beetje geluk kunnen jullie mee met een vliegtuig richting Caïro."

Het zat Bud en Harvey mee. Nadat ze bij de oase waren afgezet en ze afscheid hadden genomen van de luitenant en zijn mannen hoefden ze maar een paar dagen te wachten totdat ze mee konden met een postvliegtuig naar een bescheiden militaire basis aan de benedenloop van de Nijl. De piloot van het wrakke toestel wist te vertellen dat er nog een paar veerboten op de Nijl voeren. Het was een kwestie van tijd voordat ze weer in Caïro zouden zijn.

Na een nogal harde landing, die Bud en Harvey de nodige blauwe plekken bezorgde, bevonden de twee zich aan de oever van de Nijl. De overgang tussen het vruchtbare land langs de Nijl en de woestijn was groot.

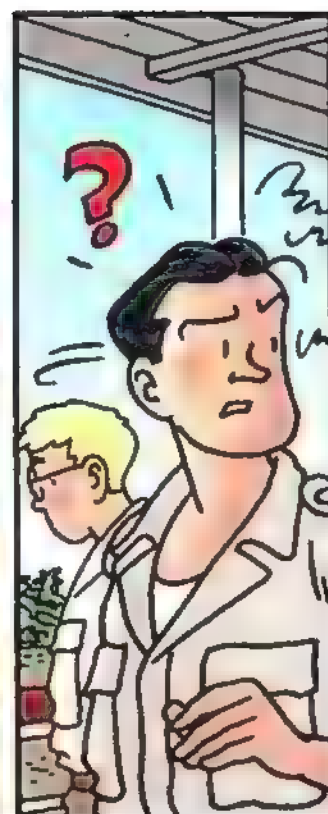
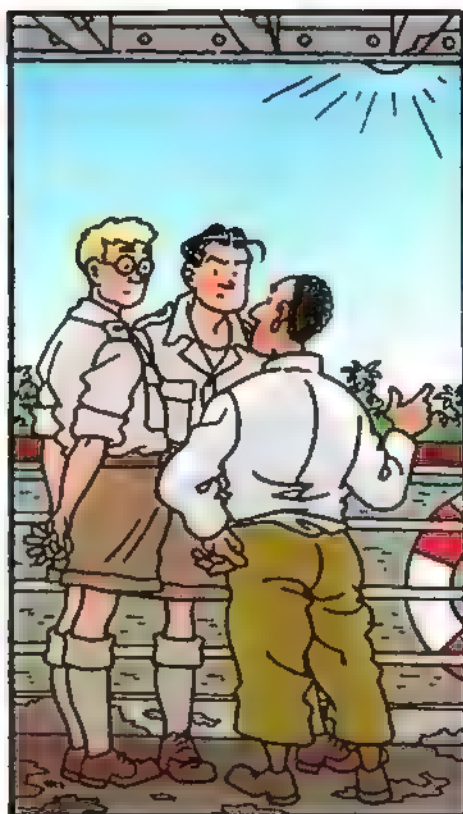
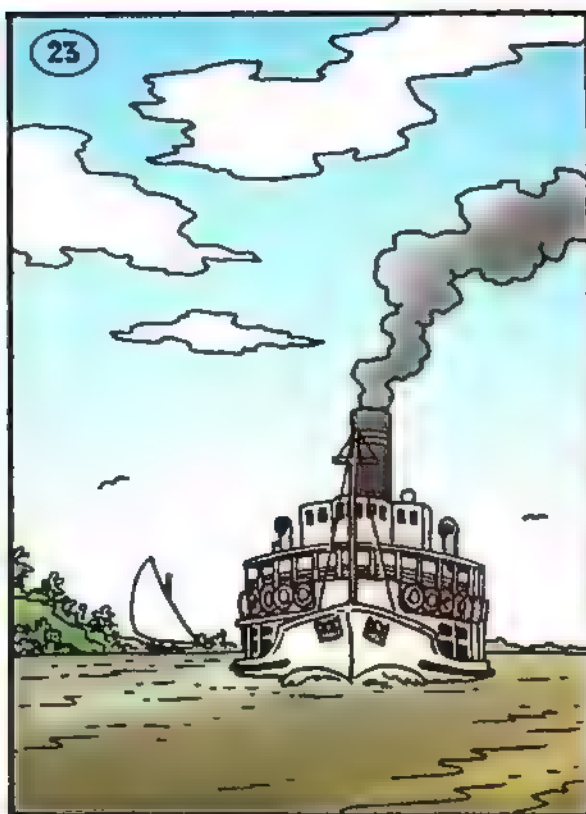
"En ik vond de oase al een groen paradijs na al dat zandhappen," zuchtte Bud terwijl hij zijn blik liet glijden over het vruchtbare land en de overvloedige vegetatie. "Dit is echt de tuin van Eden."

De commandant van de basis was een door de Britten getrainde Egyptenaar die nogal ambitieus was. "Toch wel een geschikte peer, die kapitein Nasser," zei Harvey bij het

verlaten van het kantoor waar ze zich hadden aangemeld. Bud knikte. "Heel fideel van hem om ons een slaapplek in een van de barakken aan te bieden totdat de boot gaat," antwoordde hij.

Bud en Harvey rustten eens goed uit van de ontberingen die ze hadden geleden sinds de aanval op Tobroek.

Door de oorlog was de commerciële scheepvaart op de Nijl tot een minimum geslonken. Toen de veerboot eindelijk aanlegde bleek dat het grootste deel van de passagiers uit militairen bestond. Opgetogen dat ze weg konden gingen Bud en Harvey aan boord.

Het was duidelijk dat de veerboot waarmee Bud en Harvey de Nijl afzakten betere tijden had meegemaakt. Het voortsukkelende schip had in de jaren dertig de rijken van de westerse wereld vervoerd naar de bezienswaardigheden van het oude Egypte. De vroegere luxe en grandeur waren nu verveloot en roestig.

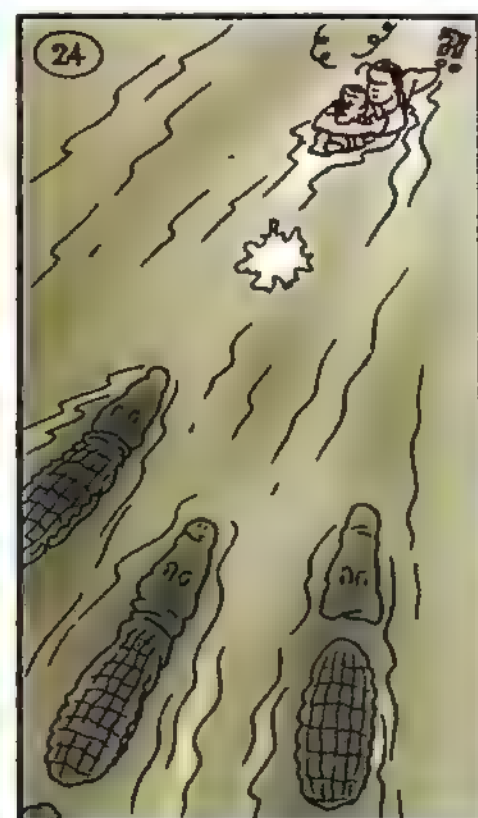
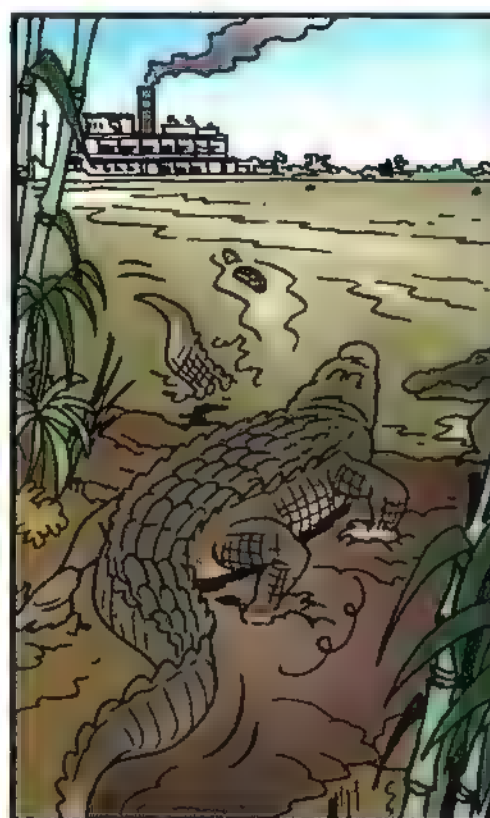
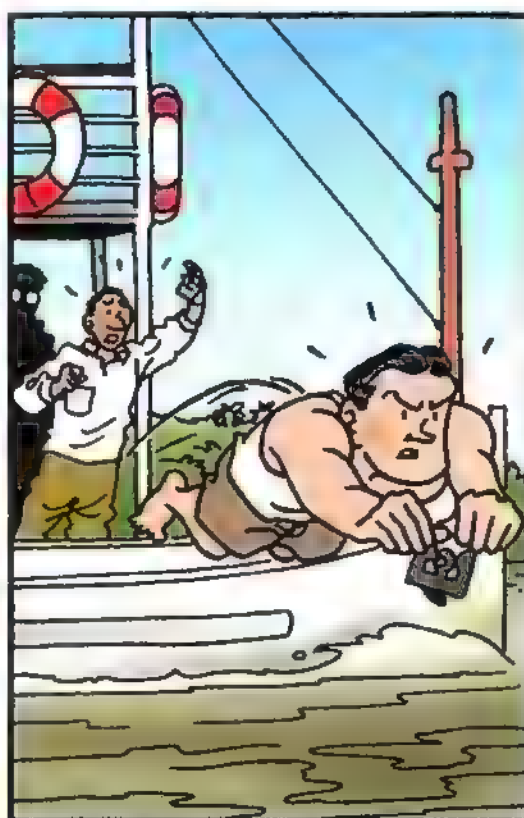
"De oorlog is de nekslag geworden voor deze rederij," merkte een bemanningslid, met wie Bud en Harvey in gesprek waren geraakt, mistroostig op. "Op toeristen hoeven we niet meer te rekenen," vervolgde de man. "De enige klandizie komt van militair vervoer en wat verstokte

archeologen die te oud zijn voor de home-guard."

Bud en Harvey keken in de richting van de oude heer die met een hoofdknik werd aangeduid. "Mr. Wilshire vaart al met ons zo lang ik mij kan herinneren."

Bud en Harvey vervolgden hun wandeling aan dek en genoten van de aanblik van weelderig groene oevers die loom voorbij gleden.

"Ik heb veel gehoord over die Nijl-cruises, maar nooit gedacht er zelf nog eens een te kunnen maken," zei Harvey terwijl hij genietend zijn gezicht naar de zon keerde. Bud wilde dat beamen, maar werd onderbroken door een kreet.

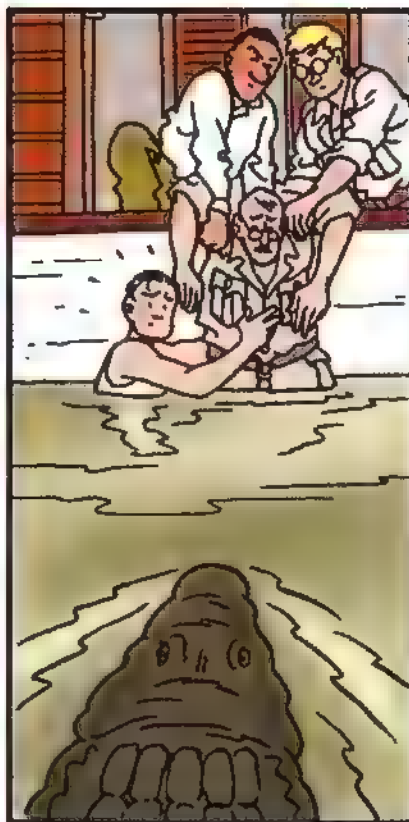
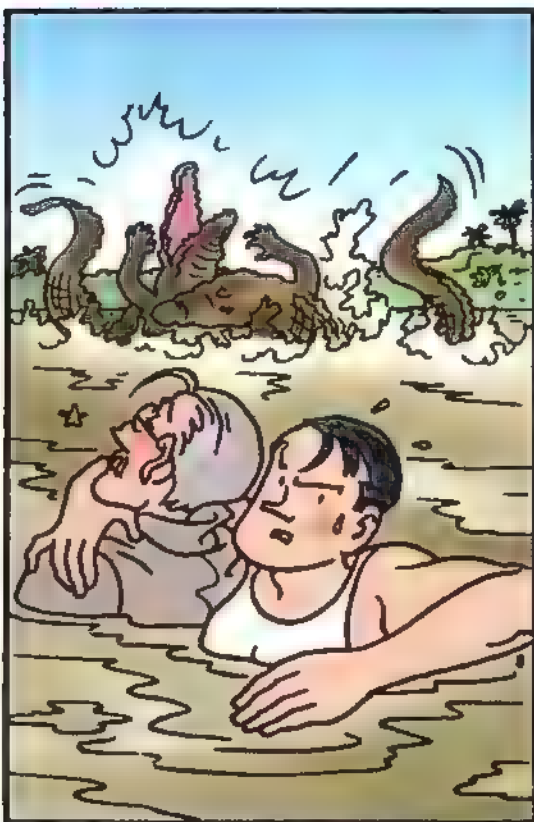
"Man overboord!" brulde het bemanningslid met wie Bud en Harvey even daarvoor nog hadden staan praten. De veerboot minderde vaart, maar voordat ze stil lagen was de spartelende gedaante in het water gekrompen tot een zich verwijderend stipje in het modderige water van de Nijl.

"Het is de oude heer Wilshire!" schreeuwde het bemanningslid naar de brug. "Zet een boot uit!"

"Een boot uitzetten?!" riep Bud terwijl hij zijn schoenen uittrok. "Dat duurt toch veel te lang!" Voordat iemand hem had kunnen tegenhouden dook Bud in de Nijl. Het bemanningslid greep vertwijfeld naar zijn hoofd.

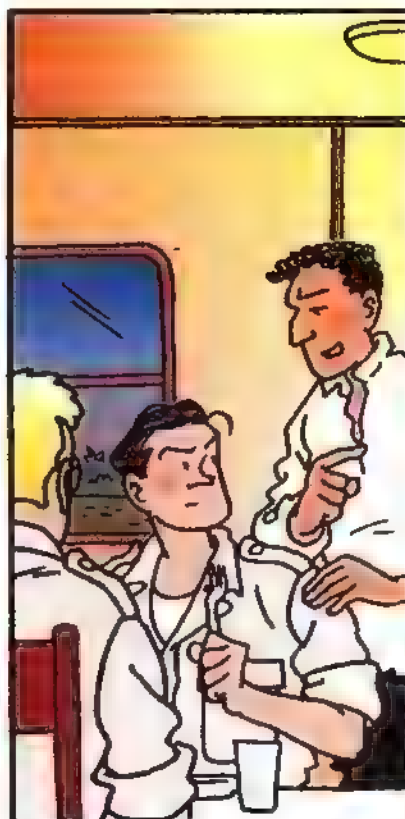
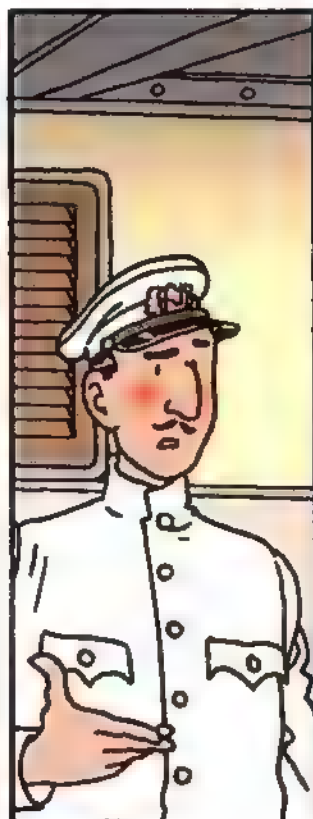
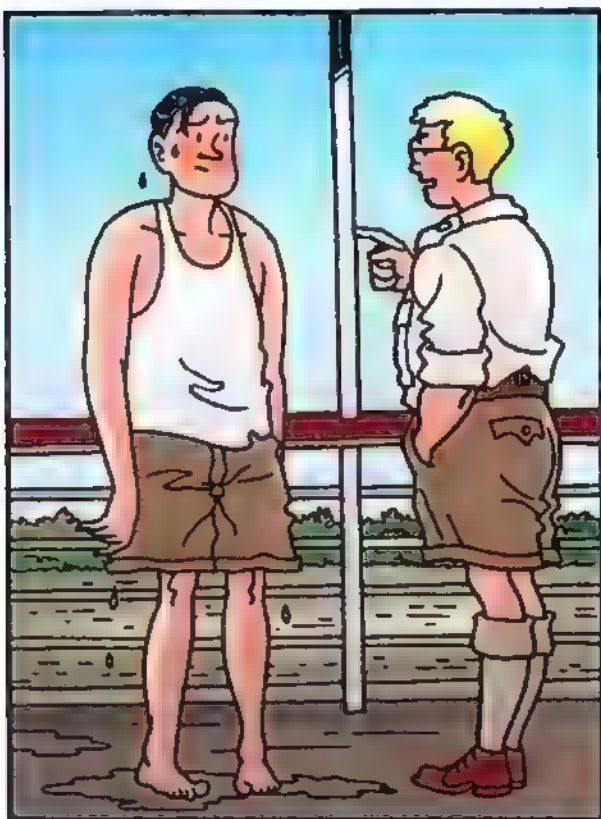
"Idioot! Kom terug!" schreeuwde hij naar de opduikende Bud. "Het wemelt hier van de krokodillen!" Harvey had inderdaad beweging gezien in de dichte begroeiing van de oever en meende logge lichamen soepel in het water te zien glijden.

Bud had echter geen oor naar de waarschuwingen vanaf het schip en hield zijn blik gericht op de spartelende oude man die met elke zwemslag dichterbij kwam. Hevig proestend liet meneer Wilshire zich even later meevoeren door Bud die opeens de levende boomstammen naast zich ontdekte.

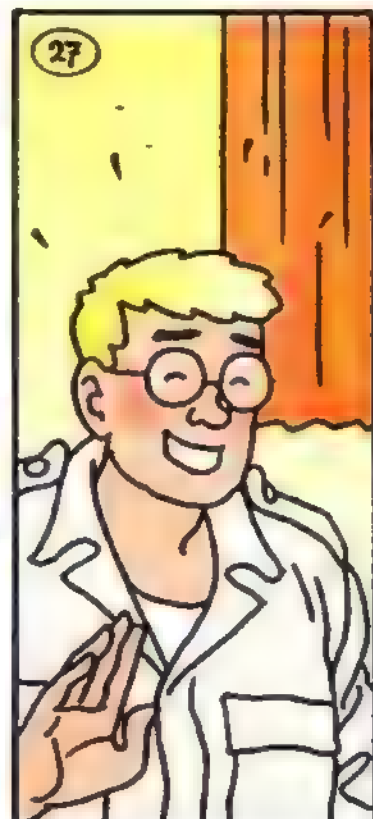
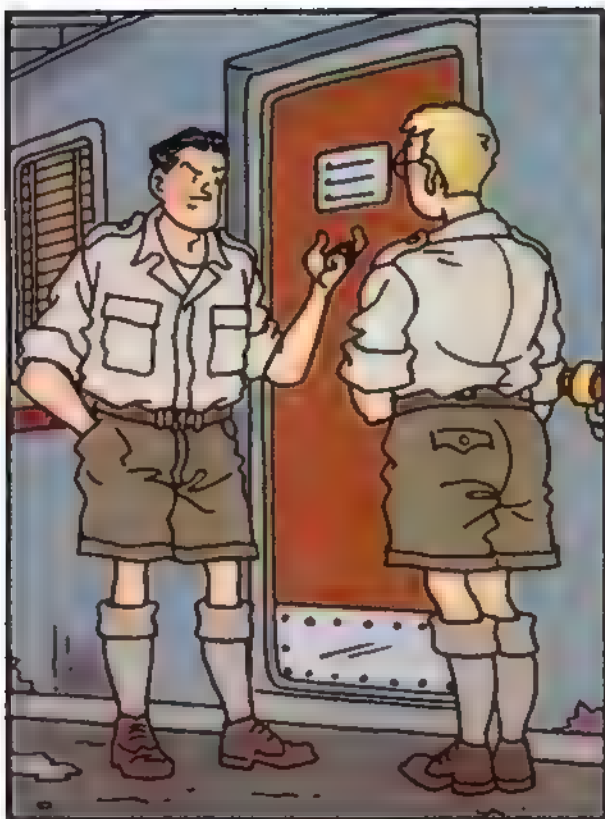
Gelukkig voor Bud en mr. Wilshire waren de naderende krokodillen op dat moment bezig met een onderlinge concurrentiestrijd. Een groot exemplaar voerde schijnaanvallen uit op zijn mededingers die hun rivaal uiteindelijk voor lieten gaan. Dit gaf Bud de tijd om de veerboot, die hem achterwaarts varende tegemoet kwam, te bereiken. Vlot werd de oude archeoloog aan boord gehesen. Voor Bud was het echter te laat. Voortdurend over zijn schouder kijkend had hij gezien hoe de grootste krokodil voortdurend op hem inliep en nu vlak achter hem zat. Hij wilde het niet meemaken dat hij bij het aan boord gehesen

worden een half been zou verliezen. Daarom liet hij zich op het laatste moment onder water zakken. Het aanstormende reptiel had hier niet op gerekend en sloeg met geopende kaken tegen de zijwand van het schip. Bud maakte dankbaar gebruik van het feit dat de krokodil hierdoor enigszins in verwarring was geraakt en dook onder de kiel van de veerboot door. Harvey, die dit voorzien had maakte dat hij aan de andere kant van het schip kwam. Hij was net op tijd om zijn vriend uit het water te trekken. Een klappende kaak was net te laat.

Grijnzend stond Harvey voor zijn druipende vriend op het dek van de veerboot die de reis hervat had. "Daarmee ben je volgens mij zo'n beetje door je negen levens heen, kerel," meende Harvey. "Ik zou voortaan maar goed nadenken voordat je weer zoiets onbesuisd doet!" De kapitein van het schip bedankte Bud voor zijn heldhaftige actie hetgeen door Bud bescheiden weg gewoven werd. "Ach, het stelde niets voor," zei hij. "Ik lag al in het water toen ik hoorde van die krokodillen. Toen ben ik maar door gezwommen." Harvey kwam tussen deze uitruil van vriendelijkheden.

"Hoe is het met mr. Wilshire," vroeg hij. "Hoe kwam het dat hij te water raakte?" De kapitein haalde zijn schouders op. "Wat ik ervan begrepen heb, is dat de oude heer bevangen werd door de zon en door duizeligheid over een lage plek van de reling is getuimeld." Bud en Harvey besloten zodra het mogelijk was de bejaarde archeoloog in zijn hut op te zoeken. Daar was hij na het angstige avontuur heen gebracht om bij te komen. 's Avonds, na het diner, was het zover. Bud en Harvey kregen te horen dat mr. Wilshire hen wilde ontvangen.

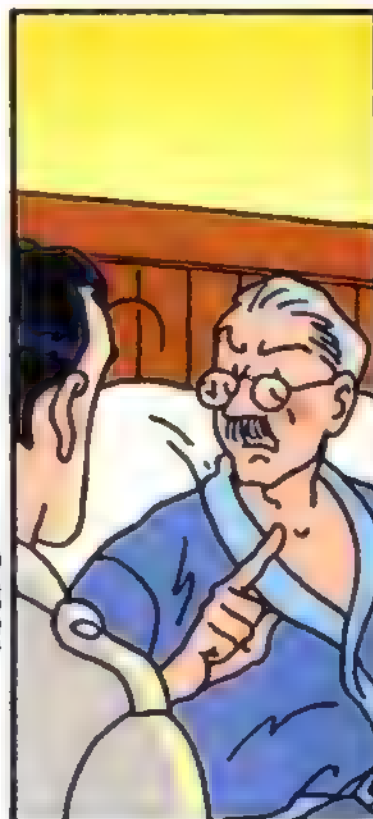
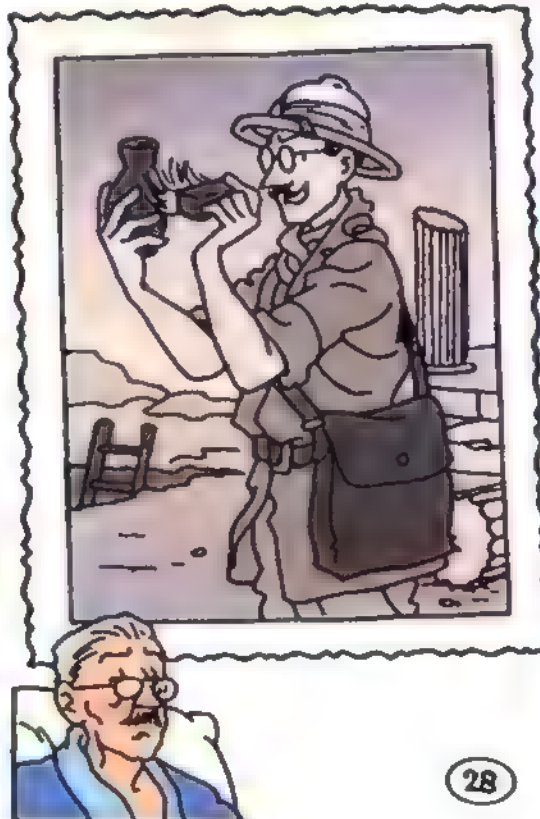
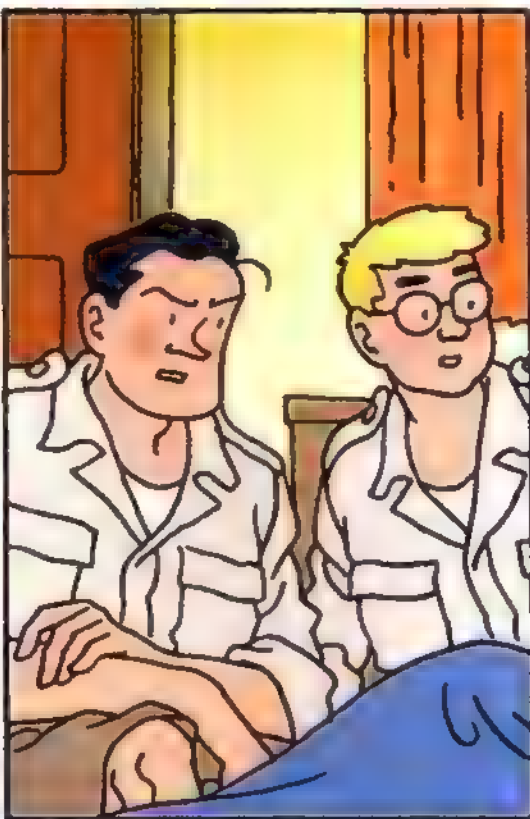
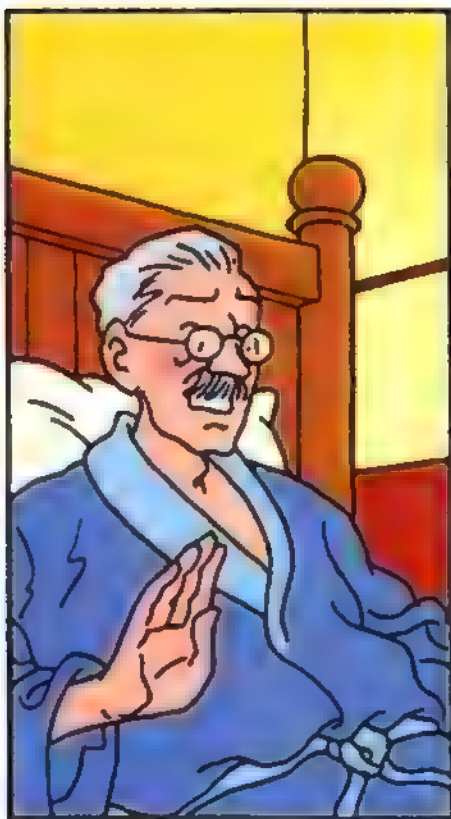

De ondergaande zon weerspiegelde in het rustige water van de Nijl toen Bud en Harvey met een bescheiden klop op de deur van de hut van mr. Wilshire hun komst aankondigden. "Binnen!" klonk het zwak van achter de deur. "De deur is van het slot." Bud en Harvey betraden de schemerachtige hut van de oude Engelse archeoloog. Mr. Wilshire lag op bed en deed geen moeite op te staan.

"Excuseert u mij voor deze wijze van ontvangen," zei de grijsaard. "De gebeurtenissen van deze middag hebben veel van mijn krachten gevergd". Bud en Harvey namen plaats aan de rand van het bed.

Mr. Wilshire begon zachtjes te lachen. "Wie had kunnen denken dat ik het tijdige met het eeuwige bijna onder zulke omstandigheden had verwisseld," mompelde hij. Bud en Harvey keken elkaar aan.

"Hoe bedoelt u dat?" wilde Bud weten. De oude man ging rechtop in bed zitten. "Mijn hele leven heb ik doorgebracht met het graven naar oudheidkundige voorwerpen," antwoordde hij. "Het had meer voor de hand gelegen om bedolven te worden onder tonnen zand." Harvey begon te grijnzen. "Vanmiddag was het uw tijd nog niet," meende hij. "Bedolven worden kan altijd nog!"

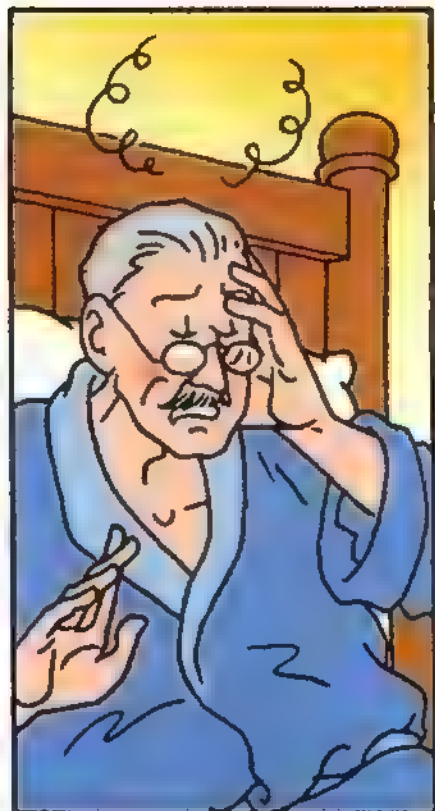
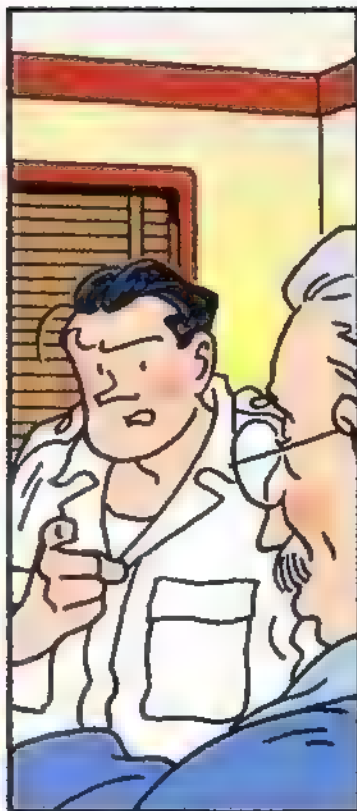
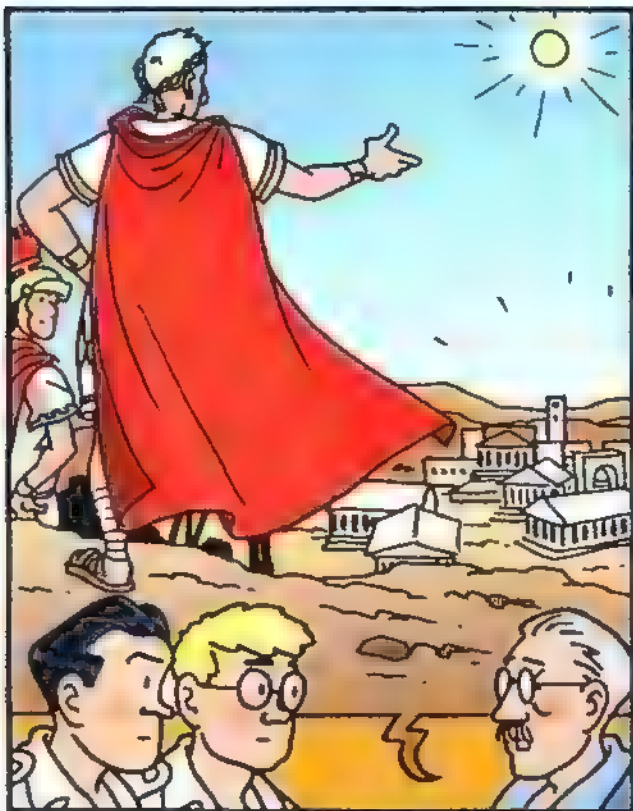

Mr. Wilshire kon wel lachen om het macabere grapje van Harvey. Toen werd hij weer ernstig. "Ik denk dat er niets meer van graven komt, heren," bromde de oude archeoloog. "Door de oorlog is het realiseren van mijn droom onbereikbaar geworden."

Nu was de nieuwsgierigheid van Bud en Harvey gewekt. "Waar was u dan naar op zoek?" wilden ze beiden weten. Mr. Wilshire sloot even de ogen. Hij leek weg te dromen naar een dierbaar verleden. "Sinds het einde van de vorige eeuw, toen in de buurt van Tunis restanten van het oude Carthago werden ontdekt, ben ik daar in de woestijn

bezig geweest," zei hij. "U weet dat Tunis in Frans Noord-Afrika ligt. Toen Frankrijk in 1940 werd verslagen werden ik en mijn andere Engelse collegae door de collaborerende Vichy-regering het land uitgetrapt."

Bud zag dat deze tegenslag de oude man nog steeds dwars zat. "Maar dan gaat u toch gewoon in Egypte aan de gang," probeerde hij de oude heer op te beuren. Mr. Wilshire keek hem misprijzend aan. "In Egypte heb ik niets te zoeken," zei hij. "In Tunis was ik op zoek naar de Toorts van Caesar."

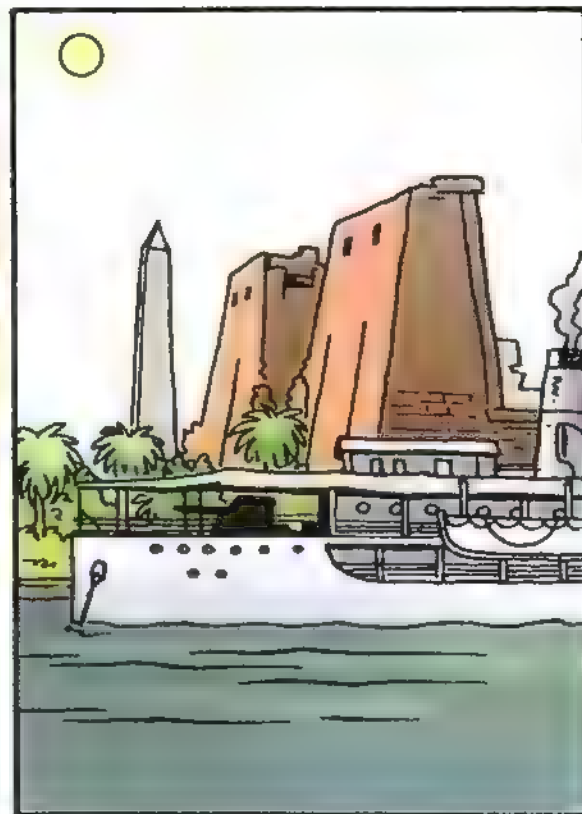
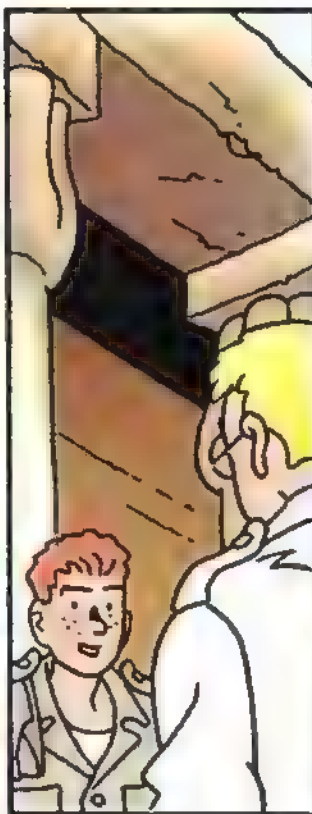

Mr. Wilshire merkte dat zijn toehoorders aan zijn lippen hingen en ging er eens goed voor zitten. "Nadat Carthago verwoest was besloot Julius Caesar dat er een nieuw Carthago moest komen," vervolgde de archeoloog. "Dit nu werd 'Colonia Julia Carthago'. Het plan zou door keizer Augustus worden verwezenlijkt. Deze liet ter nagedachtenis aan zijn illustere voorganger een monument oprichten."

Bud onderbrak het betoog. "De Toorts van Caesar, neem ik aan." "Inderdaad," antwoordde mr. Wilshire. "De Toorts was een enorme toren met bovenin een fel brandend vuur dat nooit doofde. Men heeft zich altijd afgevraagd hoe dat

vuur permanent brandend gehouden werd. Met het vinden van de fundamenteën van de toren hoopte ik het antwoord op die vraag te krijgen."

Bud en Harvey vonden ook dat het spijtig was dat de geleerde niet verder kon met zijn werk. Treurig keek mr. Wilshire zijn gasten aan. "Alsof de onderbreking door de oorlog niet genoeg is, heb ik ook het contact met mijn oudere broer verloren," verzuchtte hij. "Die is ook archeoloog en deed onderzoek op Malta en Sicilië. Hij is door de oorlog overvallen en wellicht in Italiaanse handen."

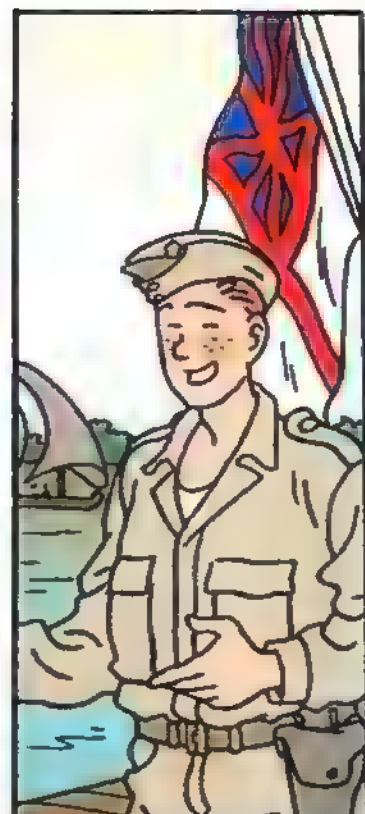
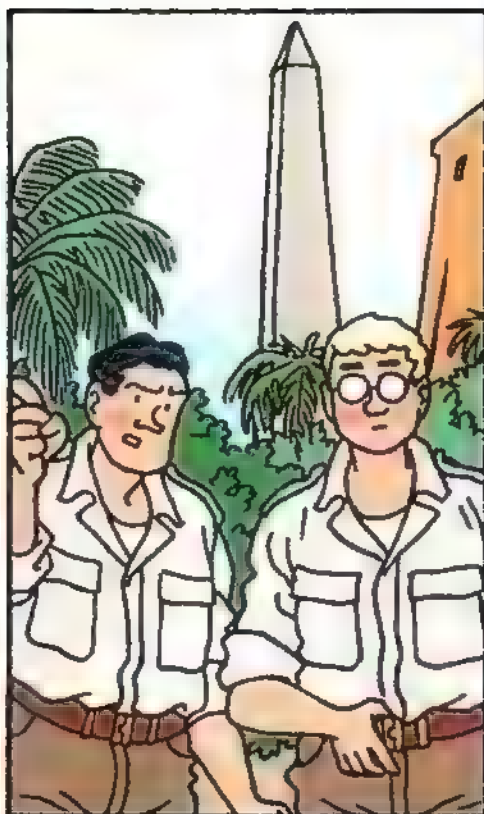

Het was pas na middernacht dat Bud en Harvey terugkeerden naar hun hut. Glimlachend liep Bud over het dek. "Een vriendelijke man met een boeiend leven, vond je ook niet?" vroeg hij zijn vriend. Harvey geeuwde. "Zeker," antwoordde hij daarna. "Alleen een beetje sentimenteel. Hij had tranen in zijn ogen toen hij je bedankte voor het redden van zijn leven. We moeten hem zeker eens opzoeken in het museum te Caïro waar hij nu zijn tijd dooft."

De volgende dag meerde de veerboot af bij de bezienswaardigheden van Luxor. Terwijl ze van de gelegenheid gebruik maakten om de overblijfselen van de Egyptische

cultuur te bekijken maakten Bud en Harvey kennis met een Britse militair die hen van alles en nog wat over de ruïnes en beeldhouwwerken wist te vertellen.

"Voor de oorlog was ik reisleader voor rijke Amerikaanse toeristen," vertelde de man die zich voorstelde als Fred. "Als ik jullie uitspraak zo eens hoor hoeft ik mijn ogen maar dicht te doen en ik ben weer terug in die mooie tijd." De oorlog leek heel ver weg. Pas toen ze met Fred terugliepen naar de oever kwamen de drie mannen terug in het heden van 1942. Aan de steiger lag een kleine kanonneerboot afgemeerd.

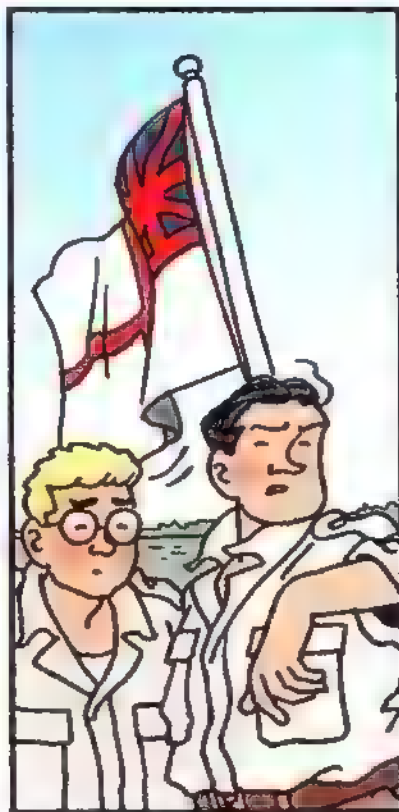
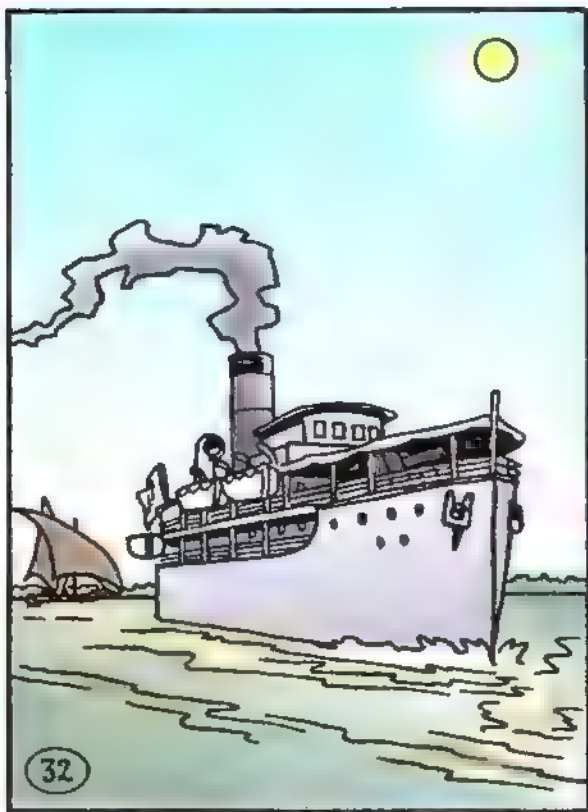

Fred grijnsde breed terwijl hij met een breed gebaar deed alsof de afgemeerde kanonneerboot zijn persoonlijk bezit was. " 'Britain rules the waves',...zelfs op de Nijl," zei hij trots. "Met dit schip kom je sneller vooruit dan met die sukkelige veerboot."

Bud en Harvey grepen de gelegenheid meteen aan. "Kunnen wij met jullie mee naar Caïro?" vroeg Bud gretig. "Wij hebben dringende zaken op het hoofdkwartier te bespreken." Fred hoefde niet lang na te denken. "Ik denk niet dat het een probleem zal zijn," antwoordde hij. "Breng je bagage maar vast over terwijl ik de kapitein bewerk."

Bud en Harvey haalden snel de bescheiden plunjezak met schone kleding op die ze van kapitein Nasser hadden gekregen. Na afscheid genomen te hebben van mr. Wilshire haastten ze zich terug naar de kanonneerboot die aanstalten maakte te vertrekken.

Fred stond hen op te wachten. "Zoals ik al dacht gaat de kapitein akkoord," zei hij grijnzend. "Jullie moeten ons alleen niet voor de voeten lopen". Bud en Harvey waren opgetogen over de snelheid waarmee hun nieuwe vervoer de Nijl afzakte. Nu zouden ze sneller te weten komen of de tweelingzusjes bevrijd waren.

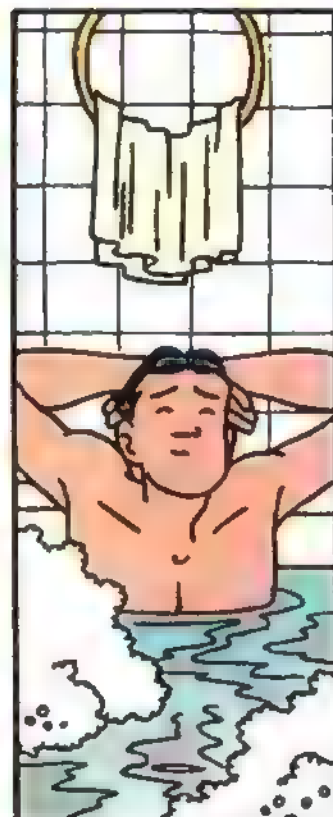
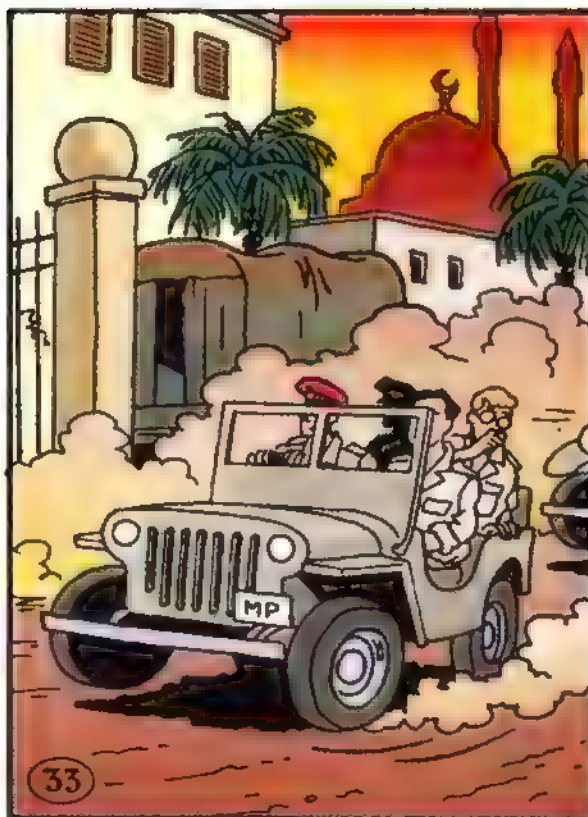

Het reizen met de kanonneerboot was stukken minder comfortabel dan met de veerboot, maar Bud en Harvey namen dat voor lief. Het was hen heel wat waard om eerder in Caïro te zijn. Ze hoopten dat luitenant Stewart gelijk had gehad en dat oprukkende Britse troepen er in waren geslaagd Betty en Gwen te bevrijden uit de handen van hun Italiaanse charmeurs.

"Wat doen we als dat niet zo is?" vroeg Harvey op zorgelijke toon. Bud dacht even na. "Dat zien we dan wel weer," antwoordde hij grimmig. "Desnoods ga ik ze achter de vijandelijke linies halen!"

Zo nu en dan hield de kanonneerboot passerende schepen op de Nijl aan. Fred had dan als taak met een paar man aan boord te gaan om de lading aan inspectie te onderwerpen. Bud en Harvey ervoeren dit als enorm tijdverlies, maar realiseerden zich dat ze toch sneller vooruit kwamen dan met de veerboot.

Drukker scheepvaartverkeer kondigde het einde van de reis aan. "We naderen Caïro, heren," meldde Fred. "De kapitein heeft het hoofdkwartier op de hoogte gebracht van jullie komst. Ene kolonel Waters heeft jullie ontboden."

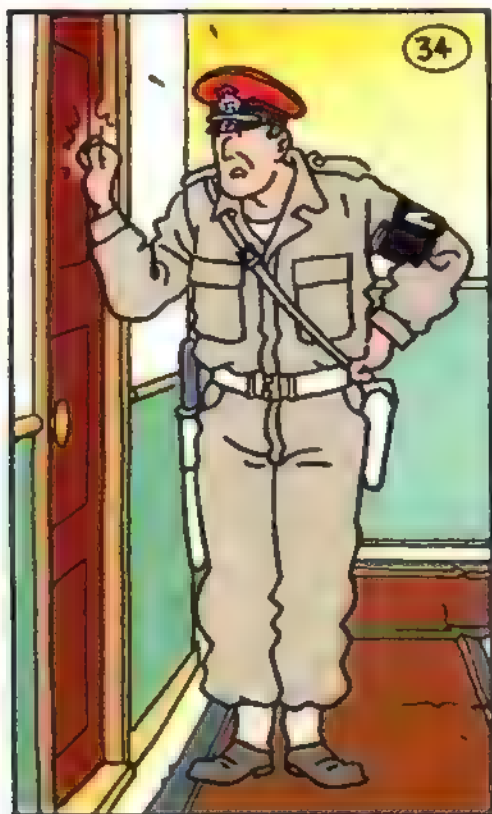
Nadat ze afscheid hadden genomen van Fred en een paar andere leden van de bemanning verlieten Bud en Harvey de afgemeerde kanonneerboot. Aan de kade werden ze opgewacht door een sergeant van de MP.

"Ik heb opdracht u onder te brengen in de barakken van de cavaleriekerneven buiten de stad," bulderde de man. Bud was niet onder de indruk. "Ik weet niet of we nog onder Britse krijgstuicht staan, maar als Amerikaanse staatsburgers nemen wij onze intrek in een hotel," beet hij van zich af. "Dat hebben we wel verdiend".

De sergeant, die niet zeker wist of hij gemachtigd was om

Amerikanen op te brengen, dacht even na. "Akkoord dan," zei hij weifelend, "maar u dient morgen om 09.00 uur gereed te staan zodat ik u naar het hoofdkwartier kan begeleiden." Hiertegen hadden Bud en Harvey geen bezwaar.

Na een ritje stof- en uitlaatgassen happen in het centrum van Caïro werden de twee vrienden door de MP afgezet bij het hotel, waar ze tijdens hun eerdere verblijf in de stad ook hadden gelogeed. Niet veel later lag Bud in bad te weken. Hij kon haast niet wachten tot het morgen was. Wie weet had kolonel Waters goed nieuws over de zusjes!

De volgende ochtend versliepen Bud en Harvey zich, moe als ze waren van de avonturen van de afgelopen weken. De sergeant stond woedend op hun deur te beuken. Bud en Harvey haastten zich naar de gereedstaande jeep die wegscheurde nog voor ze goed en wel zaten.

Aangekomen op het hoofdkwartier bleek de soep niet zo heet gegeten te worden, want Bud en Harvey moesten nog geruime tijd wachten voordat ze werden toegelaten tot Kolonel Waters. Zonder verdere plichtplegingen viel Bud met de deur in huis: "Is er al wat bekend omtrent het lot van de TwinSingers Betty en Gwen?" Kolonel Waters'

gezichtsuitdrukking maakte duidelijk dat hij totaal geen idee had waar Bud het over had. Harvey legde in telegramstijl uit wie Betty en Gwen waren en wat ze de afgelopen tijd, sinds de val van Tobroek, hadden beleefd.

Het begon de officier te dagen. "Ach ja, nu u het zegt," zei hij, "de zingende tweeling herinner ik me wel van uw theatergroepje. Ik heb helaas niets over hun lot gehoord." Hiermee leek dit onderwerp behandeld. De kolonel keek Bud en Harvey om beurten aan. "Wat dachten jullie van het oprichten van een nieuwe groep?"

35

Het voorstel van kolonel Waters om een nieuwe theatergroep op te richten kwam als een donderslag bij heldere hemel. Het gesprek ging een richting uit die Bud en Harvey niet verwacht hadden. Zij waren nog bezig met de nasleep van de vorige poging om de troepen te amuseren terwijl de legerleiding dit station reeds gepasseerd was. "Eh... misschien een idee voor later," zei Bud. "Eerst willen we ons echter bezig houden met Betty en Gwen. We hebben een verantwoordelijkheid ten opzichte van hen!" Kolonel Waters bleek niet onder de indruk. "Dat is niet uw verantwoordelijkheid," merkte hij geprikkeld op. "Het

oprukken van onze troepen zal uiteindelijk resulteren in het bevrijden van eenieder die in handen van de vijand is gevallen." Harvey wilde protesteren, maar de officier legde hem met een handgebaar het zwijgen op. Hij vervolgde: "Tot die tijd doet u er goed aan werk te maken van het opzetten van een nieuwe show voor de troepen." Bud en Harvey keken elkaar aan. Dit ging totaal de verkeerde kant op. Ze hadden gehoopt op steun bij hun poging om Betty en Gwen te achterhalen. Die leken ze niet te krijgen.

36

Bud deed nog een laatste poging om de stoïcijnse Britse officier op andere gedachten te brengen. "U begrijpt het niet," zei hij met stemverheffing. "We hebben het hier niet over zomaar krijgsgevangenen. Deze meisjes zijn overgeleverd aan een vijand die het met hun eer niet zo nauw zal nemen." Harvey deed ook een duit in het zakje: "Ze zullen die Italianen misschien een tijdje aan het lijntje kunnen houden," zei hij op indringende toon, "...maar uiteindelijk krijgen die Casanova's waar ze recht op denken te hebben!" Kolonel Waters was niet onder de indruk van deze argumenten. "Heren!" bulderde hij. "Het is oorlog! Ik kan

het me niet veroorloven om troepen en uitrusting te spenderen aan een bevrijdingspoging zoals u zich die voorstelt!"

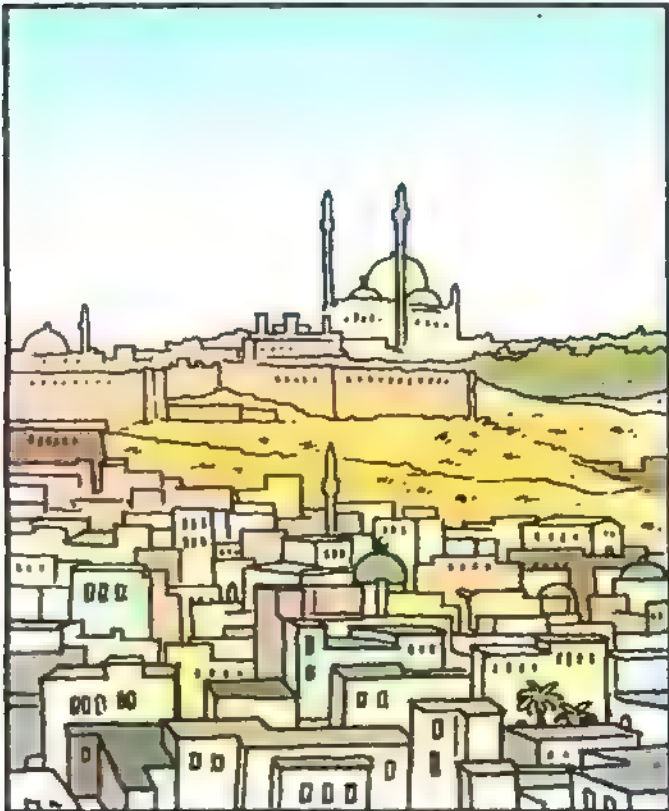
De kolonel haalde diep adem en probeerde weer de onverstoorbaarheid uit te stralen die hem eerder kenmerkte. "Als wij dan op eigen gelege..." probeerde Harvey opnieuw. De kolonel leek te ontploffen. "Het gesprek is hiermee afgelopen," beet hij de twee Amerikanen toe. "U weet wat u te doen staat. Als u dat niet bevalt dan kunnen we vast nog wel een plaatsje bij een infanteriebataljon voor u regelen!"

Bud voorkwam een verdere escalatie van het gesprek met de kolonel door op te staan en Harvey mee naar buiten te tronen. "Wij zullen de mogelijkheden van een nieuwe theatergroep onderzoeken," mompelde Bud bij het weggaan. "Ik reken op uw rapportage over 48 uur," riep de verbouwvereerde kolonel hen nog na.

Woedend beenden Bud en Harvey het Britse hoofdkwartier uit. "Wat denkt die vent wel!" schreeuwde Bud toen ze eenmaal buiten stonden. Harvey had geen zin in een opstootje voor het hoofdkwartier en duwde Bud een straat in die naar het centrum leidde.

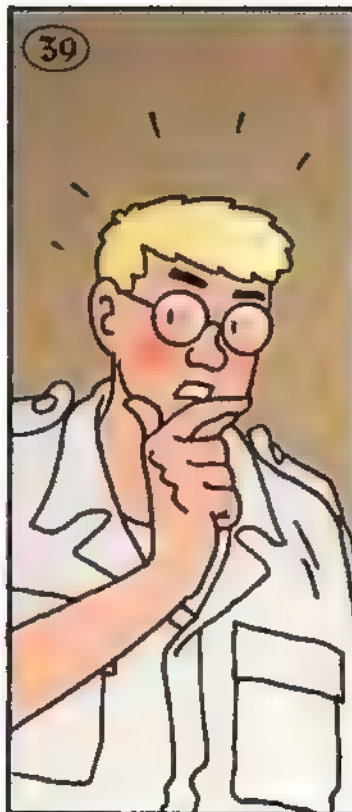
"Hoe haalt die geflippte militair het in zijn hoofd om ons te willen indelen bij een infanterie-eenheid," tierde Bud, die niet tot bedaren leek te komen. "Hij is zeker vergeten dat we al sinds 1776 geen onderdanen meer van zijn Majesteit zijn!" Harvey schudde zijn hoofd. "Helaas staan we sinds Australië onder Britse krijgstucht, kerel," corrigeerde hij zijn vriend. "Formeel komt daar pas een eind aan als we ons kunnen aanmelden bij een Amerikaans onderdeel." Bud keek zijn vriend aan. "Wat moeten we doen?" zuchtte hij. "Ik peins er niet over om een theatergroep bijeen te brengen voordat Betty en Gwen vrij zijn."

Bud en Harvey zaten in een lastig parket. Ze bleken onder de Britse krijgstucht te vallen zolang er nog geen Amerikaanse legermacht op het Europese- of Noordafrikaanse krijgstoneel was verschenen. Ondertussen hadden ze een direct bevel gekregen om een nieuwe theatergroep samen te brengen die moest optreden voor de troepen van de Gemenebest in Egypte.

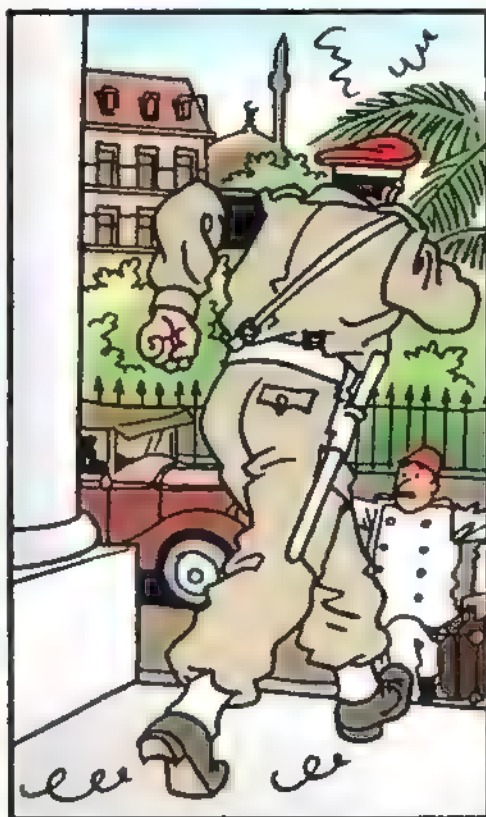
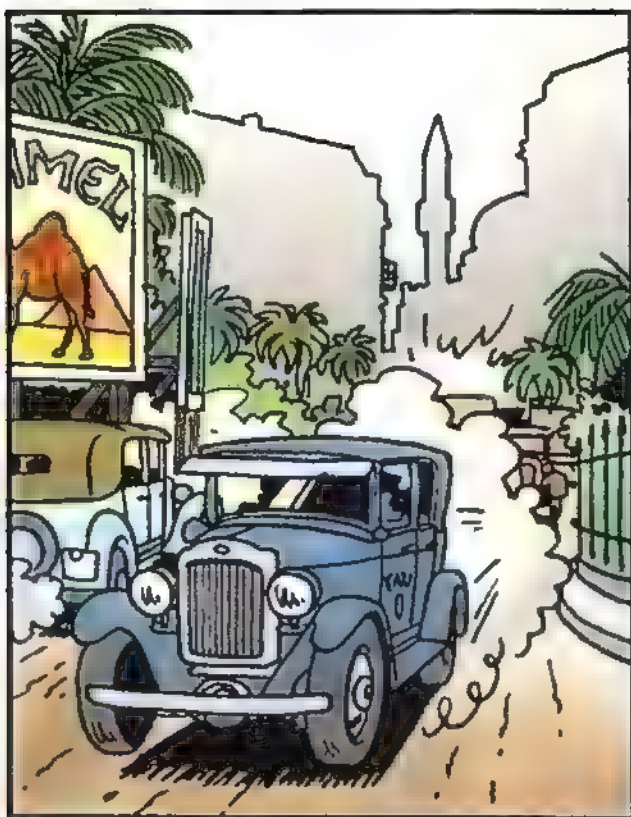
Bud bleef bij zijn standpunt. "Ik ga niet met een nieuwe groep op tournee alsof er niets aan de hand is," zei hij verbeteren. "Ik voel me verantwoordelijk voor het welzijn van Betty en Gwen en zolang zij zich in Italiaanse- of

Duitse handen bevinden, rust ik niet tot ze weer vrij zijn." Harvey was het met zijn vriend eens. "Okay, we lappen het bevel van Waters aan onze laars," zei hij peinzend. "Hoe nu verder. Het betekent in feite dat we deserteren." Bud knikte. "Inderdaad," antwoordde hij, "maar we staan pas over 48 uur als deserteurs te boek. Die tijd moeten we gebruiken om de stad uit te komen. Daarna bedenken we wel wat we voor Betty en Gwen kunnen doen." Zwijgend liepen ze een tijdje door de nauwe straatjes van de kashba. Opeens greep Bud zijn vriend bij de arm. "Ik heb een idee!" zei hij...

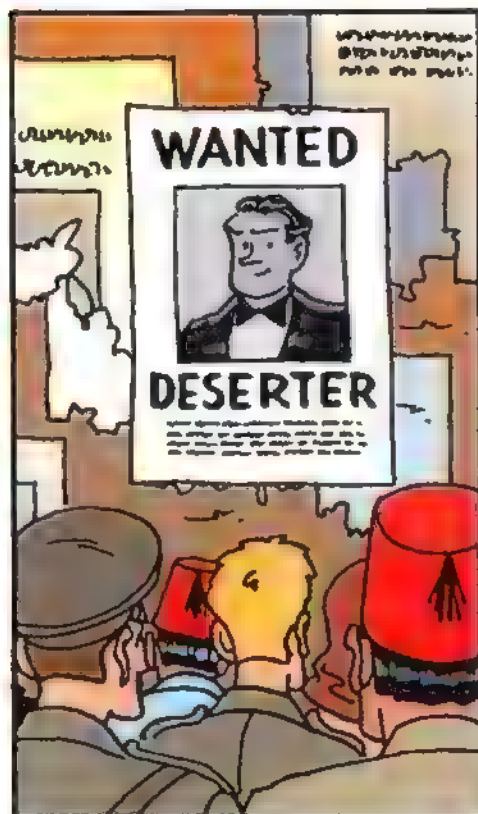
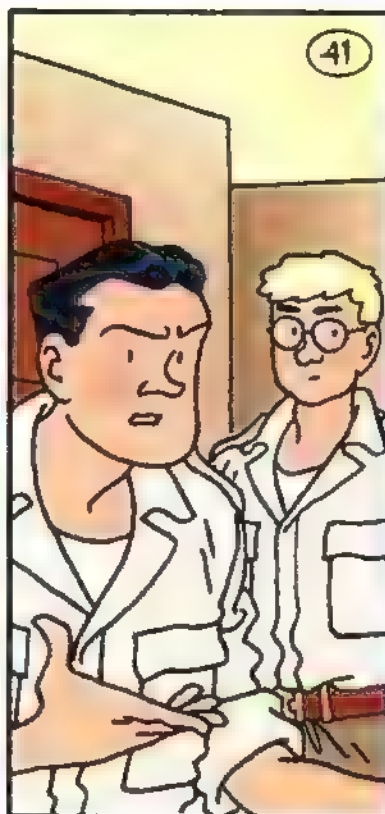
Harvey was erg benieuwd naar het plan dat Bud had om de stad uit te komen. "Wat dacht je ervan om die oude archeoloog op te zoeken?" vroeg Bud enthousiast. "Voor hem zijn deze contreien bekend terrein. Wie weet heeft hij een suggestie hoe we hier het beste weg kunnen komen!" Harvey dacht even na. "Je bedoelt mr. Wilshire?" vroeg hij aarzelend. "Wat zou die nou voor ons kunnen betekenen?" Bud dempte zijn stem alsof hij bang was afgeluisterd te worden. "Hij is de enige persoon in Caïro die we kennen en bij wie we terecht kunnen," fluisterde hij op indringende toon. "Het lijkt me het beste om maar meteen van de aardbodem

te verdwijnen en niet naar het hotel terug te keren." Harvey begreep het. "Je wilt dus bij hem onderduiken," stelde hij vast. Bud knikte. "Totdat we een manier hebben gevonden om de stad uit te komen zal die oude ons wel onderdak bieden. Hij heeft tenslotte zijn leven aan mij te danken!" De twee vrienden sloegen de weg naar het museum in. Daar kwamen ze er achter dat mr. Wilshire er zich slechts zelden liet zien, gericht als hij was op de Romeinse geschiedenis. "Ik kan u wel zijn adres geven," bood een medewerker aan.

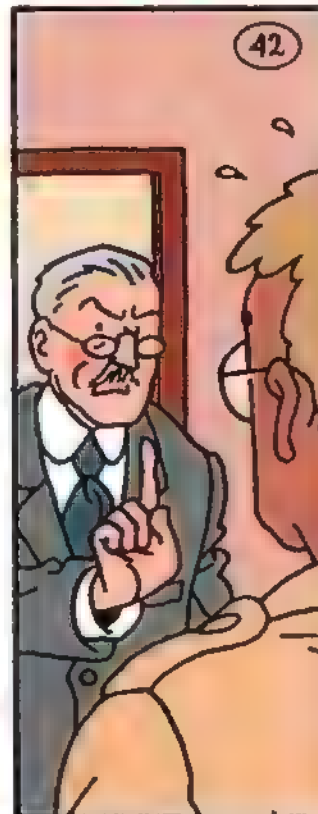
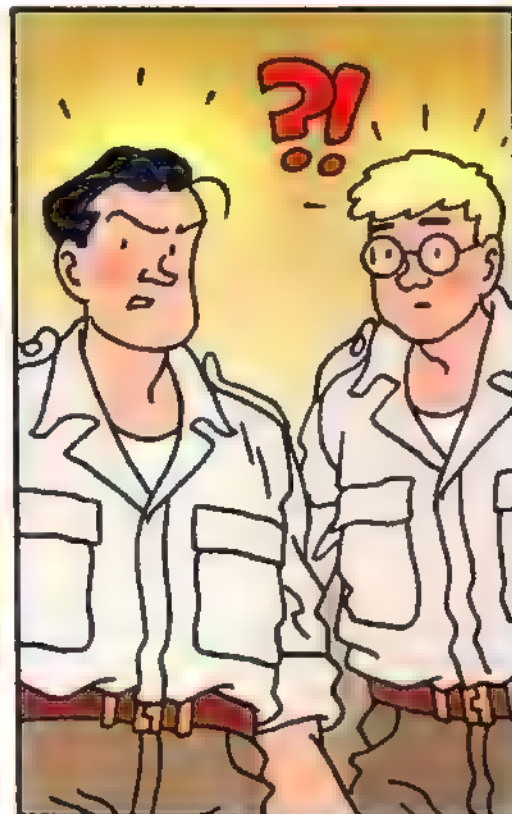
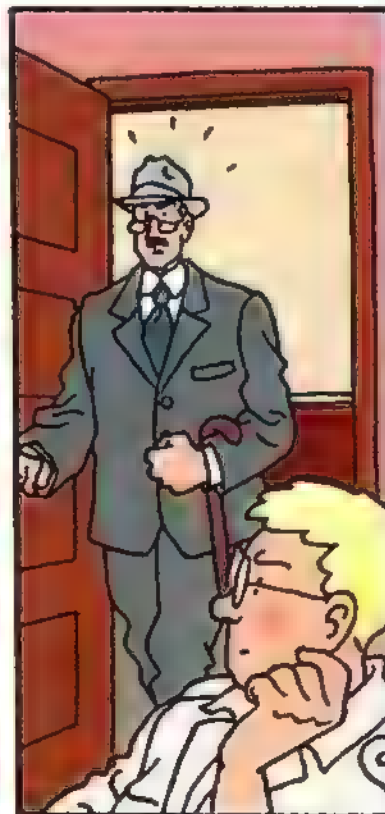
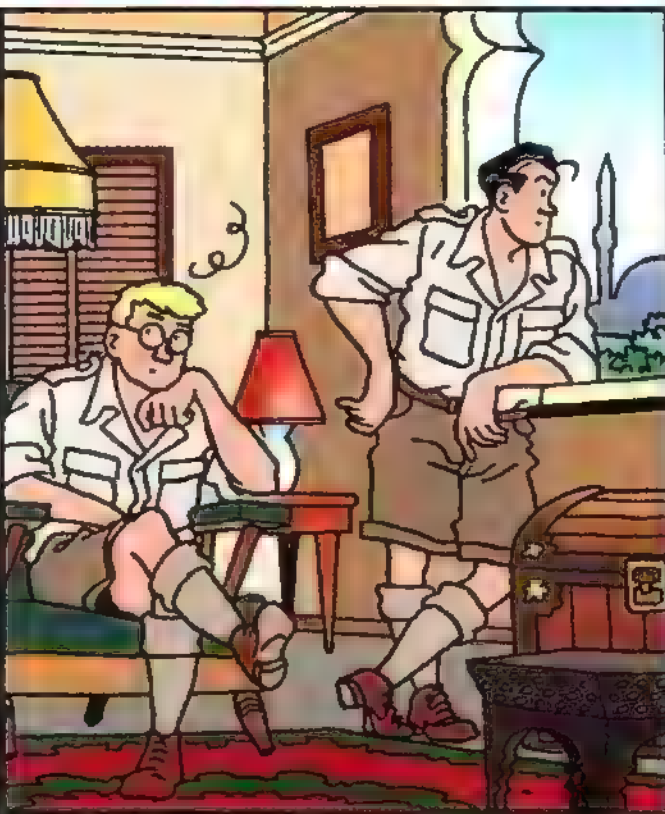
Gewapend met het adres van mr. Wilshire begaven Bud en Harvey zich per taxi op weg naar de buitenwijk waar de oude heer woonde. Op weg daarheen gingen ze nog even langs bij het hotel waar ze hun bagage ophaalden. Vlak na het vertrek van de twee Amerikanen arriveerde de sergeant van de MP in het hotel. Hij had van kolonel Waters opdracht gekregen om Bud en Harvey alsnog over te brengen naar de kazerne. Woedend beende de sergeant even later naar buiten. De vogels waren gevlogen! Kolonel Waters had gelijk gekregen toen hij twijfelde aan de loyaliteit van de twee

Amerikanen. Bedrukt haastte de sergeant zich terug naar het hoofdkwartier. Hij wist dat hij als brenger van een slechte tijding met een woedende Waters te maken zou krijgen. "Ik wist het wel!" beet de kolonel de sergeant even later toe. "Je kunt die artiesten eenvoudig niet vertrouwen! Hoe dan ook, dit kunnen we niet tolereren!" De sergeant kreeg de opdracht om de twee deserteurs op te sporen en te arresteren. "Ik reken op u," spoorde de kolonel de politieman aan. "U weet hoe ze er uit zien. Ik verwacht snel resultaat!"

Niet vermoedend dat het 48 uur durend respijt dat ze dachten te hebben was geslonken tot niets, waren Bud en Harvey ondertussen bij mr. Wilshire gearriveerd. Die begroette hen alsof hij een paar verloren zonen terug zag. "Welk een groot genoegen dat ik mijn redder nu reeds weerzie!" kraaide de oude archeoloog. "Komt u toch binnen." Eenmaal binnen wonden Bud en Harvey, na het uitwisselen van een paar beleefdheden, er geen doekjes om. "U moet ons helpen," begon Bud waarna hij in een notendop vertelde wat ze hadden meegemaakt en welke taak hen nu wachtte.

Nadat Bud was uitgepraat was het even stil in de kamer. "Het lijkt mij een onmogelijke opdracht, die u zichzelf gesteld hebt," zuchtte mr. Wilshire. "Op mij kunt u echter rekenen. Beschouw mijn huis als het uwe. Ondertussen zal ik mijn licht opsteken over mogelijkheden om de stad te verlaten." Op dat moment organiseerde de Britse MP de opsporing van Bud en Harvey. Van een oud aanplakbiljet van de 'Show in de Sahara' hadden ze een foto van Bud gehaald die nu via opsporingsbiljetten door de stad verspreid werd.

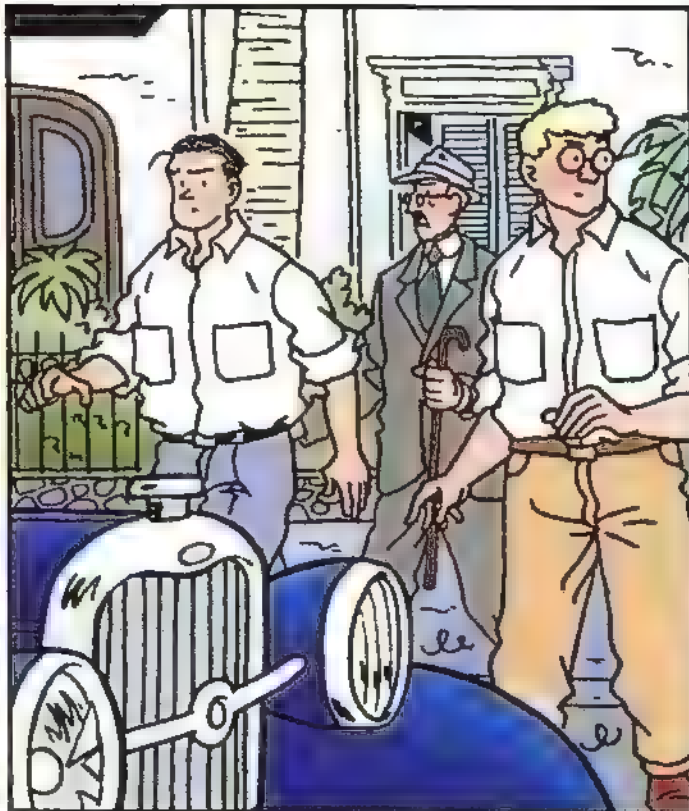
In het kleine appartement van mr. Wilshire pijnigden Bud en Harvey zich de hersens hoe ze Betty en Gwen moesten bevrijden.

"Het lijkt me het beste om als bedoeïenen verkleed in vijandelijk gebied te komen en daar ons licht op te steken," zei Bud. Harvey wilde antwoorden maar hij werd onderbroken door hun gastheer. Die kwam binnen na een bezoek aan een vriend, die de twee Amerikanen wellicht kon helpen bij het verdwijnen uit de stad.

Bud en Harvey schrokken toen ze het gezicht van de oude archeoloog zagen. "Wat is er aan de hand, Mr. Wilshire,"

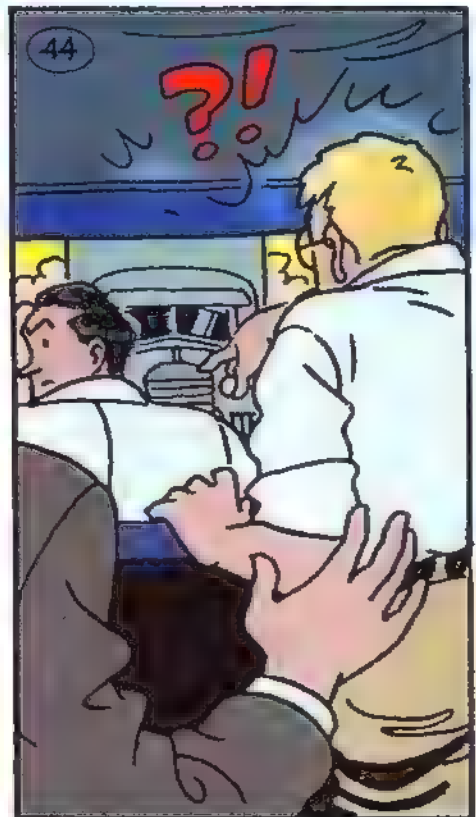
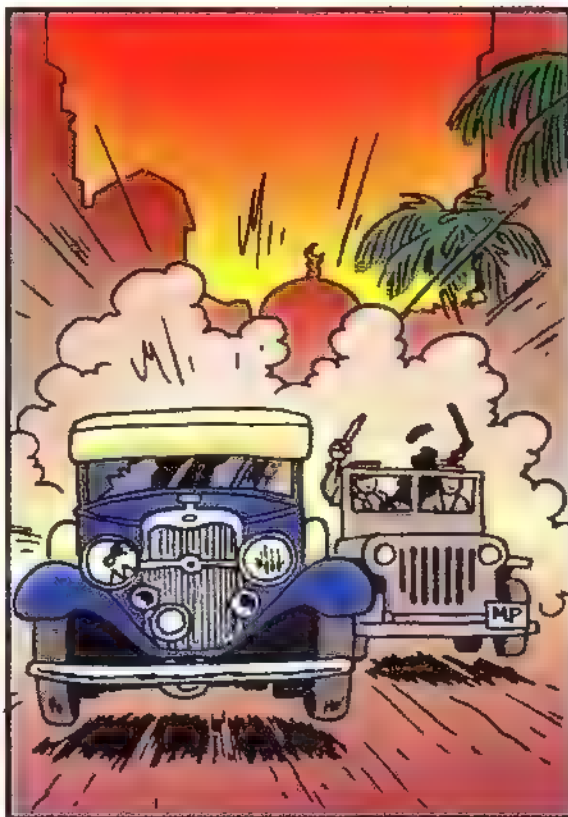
grapte Bud. "Het lijkt wel alsof u te horen hebt gekregen dat de 'Toorts van Caesar' door iemand anders is gevonden." Mr. Wilshire was duidelijk niet in de stemming voor geintjes. "Heren, het is ernst," sprak hij streng. "Er hangen door de hele stad aanplakbiljetten met de beeltenis van mr. Broadway. Jullie worden nu reeds gezocht!" Bud en Harvey schrokken van dit bericht. "Hoe is dit nu mogelijk?," stamelde Harvey. "Ik dacht dat Waters ons pas over twee dagen, als we niet zouden komen opdagen, zou missen!"

Mr. Wilshire onderbrak deze klaagzang. "Er is nog iets, heren!"

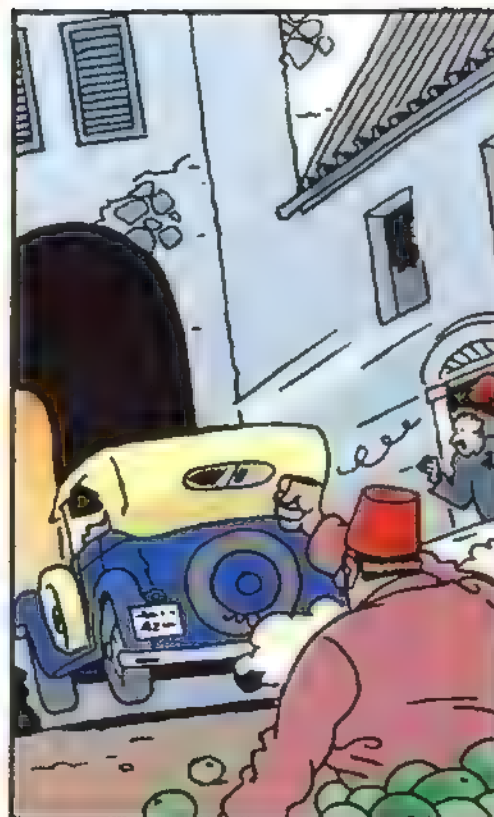
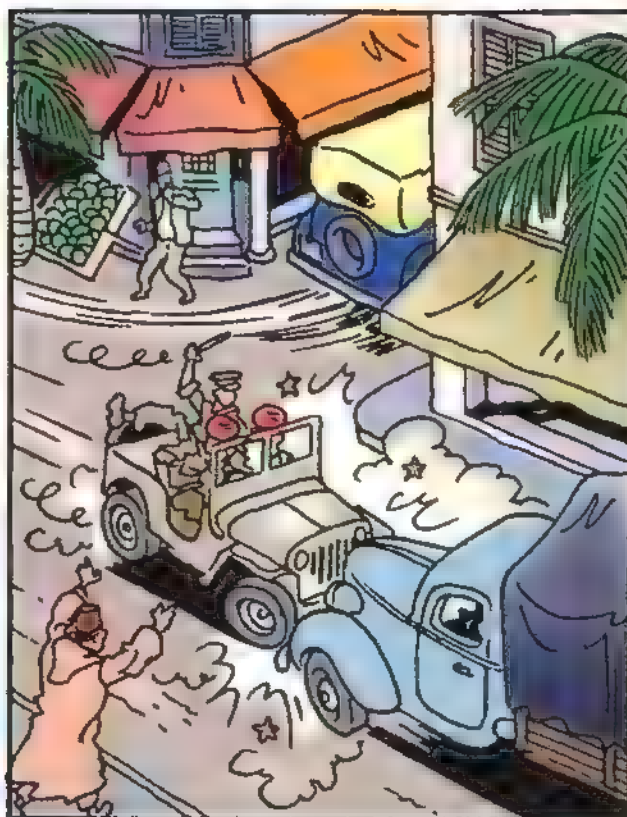
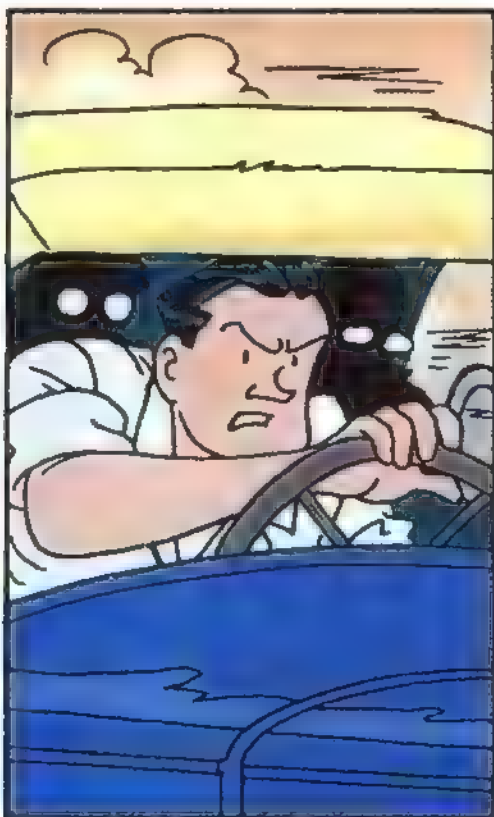
Alsof het nog niet genoeg was dat de stad vol hing met opsporingsbiljetten met het portret van Bud, had mr. Wilshire nog een onheilstijding. Bijna schuldbewust keek hij de twee voortvluchtigen aan. "Jullie zijn gezien door een van de burens," zei hij zacht. "Vanmorgen werd ik er op aangesproken. Het is een kwestie van tijd voordat die mensen ook de stad in gaan en de opsporingsbiljetten zien." Bud zuchtte diep. "We moeten hier dus weg," mompelde hij. "En gauw ook!," vulde Harvey aan. Ze lieten er geen gras over groeien. Mr. Wilshire regelde andere kleding voor de twee zenuwachtige Amerikanen.

Hij opperde dat ze tot ze de stad uit konden onder zouden duiken in het museum. Ook zorgde de oude archeoloog voor vervoer naar de onderduikplek. Het begon te schemeren toen een oude auto voor de woning van mr. Wilshire stilhield. "Daar zullen we ons vervoer hebben," merkte Harvey op. Snel verlieten ze de woning. "Ik zal blij zijn als we de stad uit zijn," fluisterde Bud. Ze wilden net de auto instappen toen er met gierende banden een jeep van de MP de hoek om kwam. "Te laat!," schreeuwde mr. Wilshire.

Bud aarzelde geen moment. Hij pakte mr. Wilshire bij zijn kladden en smeed hem op de achterbank. Harvey sprong ernaast terwijl Bud de verbouwvereerde chauffeur van zijn plaats duwde. "Sorry, maat!," zei Bud. "Dit vereist een pittige rijstijl!" Bud ontlokte een geratel van tandraderen uit het binnenste van de motor toen hij schakelde. Toen gaf hij gas en de ouwe brik schoot vooruit. De chauffeur zat jammerend naast Bud. "Dit kan de motor niet hebben, mister," kreunde de man. "Doet u toch rustig aan!" Bud schonk de man geen aandacht. Hij concentreerde

zich op het ontwijken van langzamer verkeer en de talrijke voetgangers die hier en daar de weg wilden oversteken. Ondertussen probeerde de jeep van de MP om Bud te passeren. Door handig manoeuvreren op aanwijzingen van Harvey en mr. Wilshire wist Bud dit te voorkomen. De ogen van de chauffeur waren inmiddels zo groot als schoteltjes geworden. De man had nooit gedacht dat zijn aftandse wagen nog tot dergelijke snelheden in staat was. Bud keek even over zijn schouder om te zien waar de MP zat. "PAS OP! Een tegenligger!," schreeuwde Harvey opeens in zijn oor.

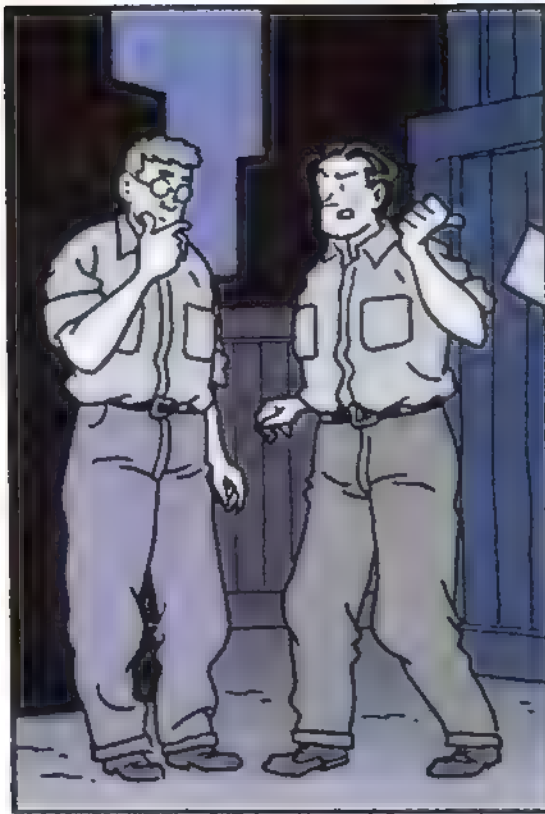
In een reflex rukte Bud bij het zien van de tegenligger aan de handrem terwijl hij het stuur een wilde slinger gaf. De afgeragde brik maakte een scherpe bocht waarbij Harvey en mr. Wilshire er bijna uitgegoot werden. Wanhopig klauwden zij in het versleten canvas van het dak. Bud bemerkte dat de chauffeur niet zo fortuinlijk was geweest. De plek naast hem was leeg. In een flits zag Bud de man liggen in een berg fruit. Met de moed der wanhoop dook Bud een nauwe steeg in. Achter hem boorde de MP-jeep zich in de tegenligger die Bud zo handig had ontweken. Woedend en versuft stapten de inzittenden

van beide voertuigen uit om een robbertje te gaan bekechten over de schuldvraag van dit ongeluk. Bud en zijn passagiers raasden intussen door de oude steegjes van de binnenstad. Het duurde even voordat de inzittenden van de afgejakkerde auto door hadden dat ze hun achtervolgers hadden afgeschud. "Rij wat rustiger!," riep Harvey vanaf de achterbank. "We zijn ze kwijt!" Het adrenaline-peil en de snelheid daalden snel. Mr. Wilshire gaf de richting naar het museum aan. "Ik denk dat jullie in het depot wel even veilig zitten," meende de archeoloog.

Het was vrijwel donker toen de deserteurs aankwamen bij het depot van het Egyptisch museum. "Dat had niet veel langer moeten duren," merkte Bud op terwijl hij naar de stoom keek die uit diverse lekken van de radiator ontsnapte. "Dat wordt voortaan lopen naar het museum," mompelde mr. Wilshire. "Ali vergeeft me dit nooit. Die wagen was nog van zijn vader." Zenuwachtig stond de oude man even later in het donker te hannesen met zijn sleutelbos. "Waarom probeert u de laatste niet?," vroeg Harvey. "Meestal is die het." Hij bleek gelijk te hebben en even later stonden ze in het depot

temidden van onafzienbare rijen houten kisten en kratten. "Zoals bij elk museum staat ook hier negentig procent van het kunstbezit in opslag," zei mr. Wilshire terwijl hij de twee Amerikanen voorging. "Yep, en hoeveel procent hiervan is echt?" mompelde Bud die opeens moest denken aan Chuck, de kunstdief die nu zelf een mummie was geworden. De doodse stilte in het depot werd verbroken door het geluid van piepende banden buiten. Harvey herkende het bijbehorende motorgeronk. "Dat is een jeep," fluisterde hij.

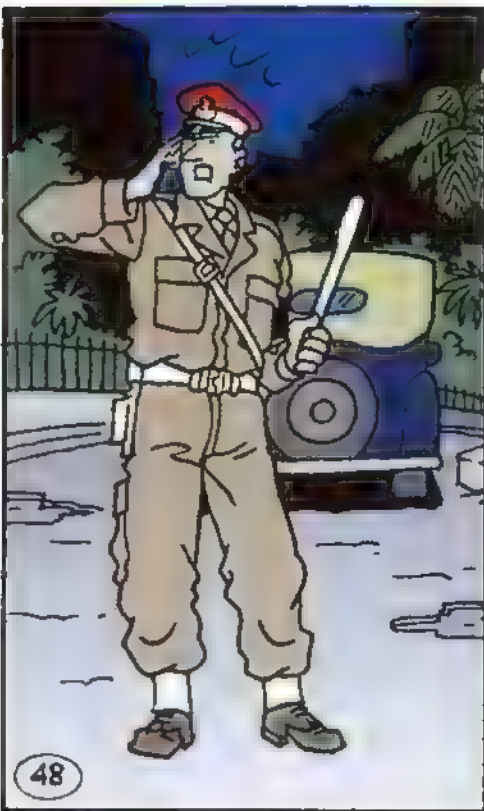
Mr. Wilshire gluurde door een spleet van de deur van het depot naar buiten. Harvey had gelijk. Er stond een jeep van de MP voor het museum.

"Ik denk dat mijn burens die de MP gewaarschuwd hebben dat jullie bij mij te vinden waren, ook hebben gezegd dat ik bij het museum werk," fluisterde mr. Wilshire. "Met een beetje geluk kammen ze eerst het museum uit en komen ze pas later aan dit depot toe. Dat geeft ons enig respijt!"

Inderdaad floepten de lichten van het museum aan nadat de leden van de MP de conciërge bruut hadden gewekt.

Bud en Harvey zaten niet op hun gemak met hun achtervolgers zo dicht op hun hielen. "Het lijkt mij het beste als we proberen met een vliegtuig weg te komen," opperde Bud. "Het lukt ons nooit om langs de doorlaatposten van de uitgaande wegen te komen." Harvey wreef langs zijn kin. "Je bedoelt zeker als een soort verstekelingen," bromde hij. "We kunnen geen van beiden vliegen."

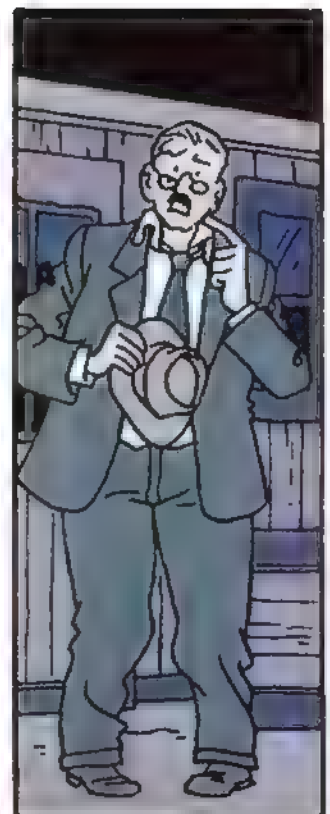
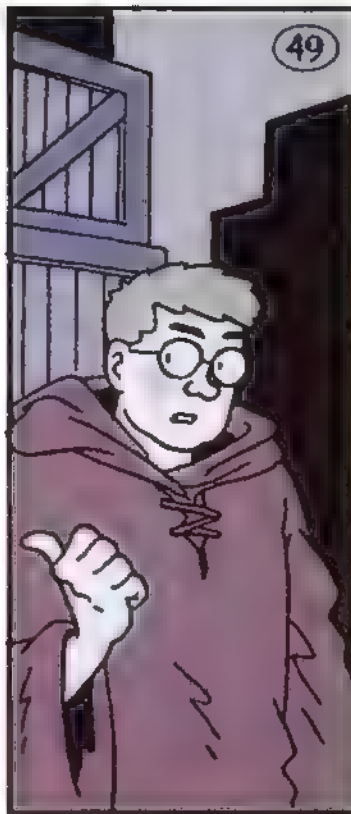
Bud wilde antwoorden maar van buiten klonk enig geroezemoes. Ademloos luisterden de drie. Bud verbrak de stilte. "Shit, ze hebben de auto gevonden!," fluisterde hij.

Een korporaal van de MP die bij de jeep was gebleven had de vluchtauto ontdekt. Die stond dicht bij het museumdepot waardoor de man op het idee kwam dat de deserteurs daar wel eens zouden kunnen zitten.

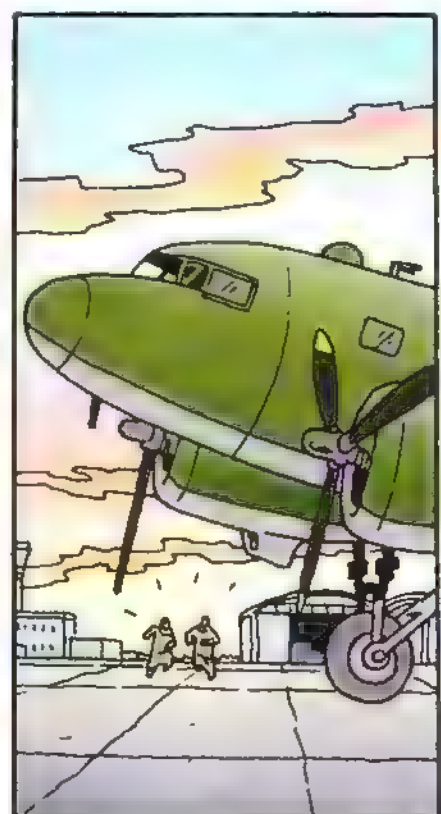
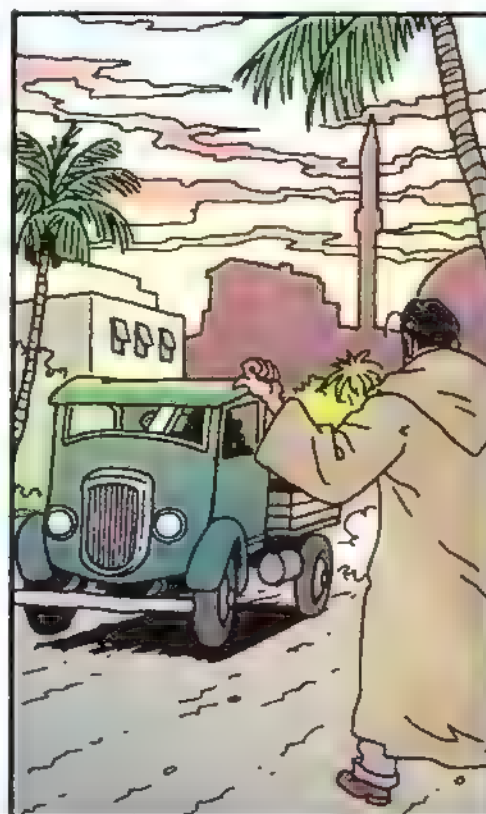
Bud, Harvey en mr. Wilshire barricadeerden de toegangsdeur en vluchtten daarna dieper de uitgestrekte loods in die afgeladen stond met kisten en kratten. "Verdomme, we zitten als ratten in de val!," siste Harvey. Mr. Wilshire, die goed de weg wist in het doolhof van gangetjes wenkte de twee Amerikanen. "Hierlangs," perste hij er hijgend uit. "Ik heb een idee!"

Ondertussen had de MP de toegang tot het depot geforceerd. "Hier moeten ze ergens zitten," riep een van hen triomfantelijk. "Ze hebben geprobeerd de boel te barricaderen." Bud en Harvey volgden inmiddels aan het andere eind van de loods mr. Wilshire die hen voorging naar een keet. "Hier pauzeren... de werklieden.. van het depot," hijgde hij. "Ik weet bijna zeker..." De oude archeoloog maakte z'n zin niet af maar dook buiten adem in de donkere ruimte. Even later kwam hij tevoorschijn en wierp Bud en Harvey een bundel textiel toe. "Hier... trek aan," klonk het gebiedend.

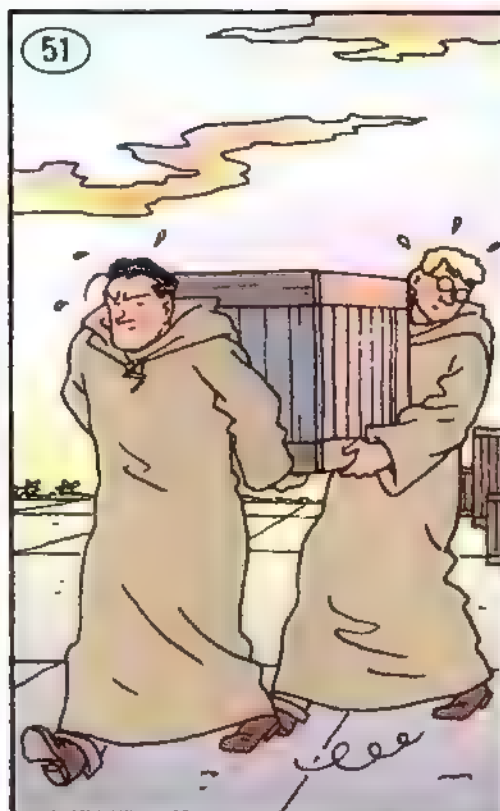
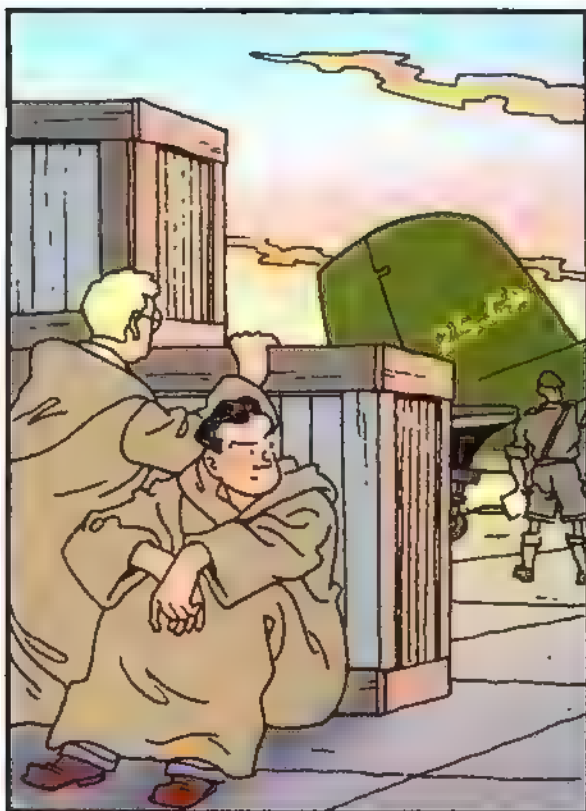
Even later stonden Bud en Harvey vermomd in boernoezen voor mr. Wilshire die ondanks de spanning een brede grijns op zijn gezicht wist te toveren. "Als jullie die capuchon opzetten worden jullie door je eigen moeder nog niet herkend, boys!," fluisterde de oude man. "Wel leuk hoor, deze folkloristische verkleedpartij," bromde Bud zacht, "...maar ik denk niet dat de MP hier in trapt." Mr. Wilshire schudde zijn hoofd. "Zo direct buiten zal deze vermomming zijn dienst bewijzen," zei hij zacht. "Buiten?" vroeg Harvey, die de MP naderbij hoorde komen. "Het lukt ons nooit langs die militairen te komen".

Mr. Wilshire zei niets, maar wees omhoog. Bud volgde de priemende wijsvinger met zijn ogen. "Als jullie die stapel kisten beklimmen zul je bij de nok van de loods een kapot raampje vinden," zei mr. Wilshire. "Als jullie geruisloos de resterende stukken glas uit de sponningen verwijderen, heb je daar je uitgang." Er was geen tijd te verliezen. De lichtbundels van de lantaarns van de MP waren reeds te zien. "Wacht even," zei mr. Wilshire. "Sla me buiten westen. Dan zal mijn verhaal dat jullie me gegijzeld hebben geloofwaardiger overkomen."

Met tegenzin gaf Bud de oude archeoloog een optater waarna hij achter Harvey aan ging die naar de nok van de loods klom. "Een vreemde manier van afscheid nemen," mompelde Bud die door het kleine raam stapte waar Harvey hem op een plat afdak opwachtte. Zo snel mogelijk verwijderden de twee Amerikanen zich uit de buurt van het museum. Tegen de ochtend, toen het leven in de stad weer een beetje op gang kwam lukte het Bud en Harvey een lift te krijgen van een oude Arabier, die met zijn aftandse Ford het militaire vliegveld met vers fruit bevoorraadde. Hulp

daarbij was de enige tegenprestatie die hij verlangde. Bud wreef in zijn handen. "Een buitenkansje," meende hij. "Op deze manier komen we op het vliegveld en als we die oude man even geholpen hebben duiken we in het vrachtruim van het eerste het beste toestel dat warm staat te draaien." Het zat de twee deserteurs mee. De wachtpost schonk geen aandacht aan de dagelijkse verschijning van de oude Ford. Na geholpen te hebben met het lossen verdwenen Bud en Harvey in de richting van het platform waar een C47 stond.

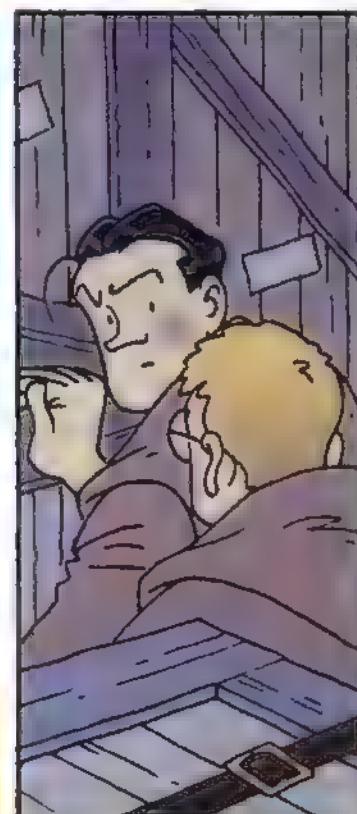
Bud kon zien dat de C47 op het punt stond te vertrekken. Een mecanicien liep alle bewegende delen na terwijl de laatste hand werd gelegd aan het aftanken van het toestel. Bud en Harvey hielden zich op bij een rij kisten met militaire goederen die aan de rand van het platform stond. Ongeduldig wachtten ze hun kans af om onopgemerkt aan boord van het vliegtuig te gaan. Op het moment dat ze de kust veilig waanden, hoorden ze een woedende kreet. Een eind van hen vandaan stond een man driftig te gebaren.

"Hé jullie!," hoorden ze hem brullen. "Hebben jullie die kisten nu nog niet ingeladen? Opschieten ermee. Deze

vlucht moet er zo uit!"

De twee Amerikanen lieten zich dit niet twee keer zeggen. Ze wilden immers niet opvallen en het was een unieke kans om aan boord te gaan. Nadat ze de laatste loodzware kisten aan boord hadden gebracht verlieten ze het vliegtuig niet. Ze hadden ervoor gezorgd voor zichzelf een plekje in het vrachtruim uit te sparen. Daar namen ze nu met opgetrokken knieën plaats.

In spanning wachtten de twee deserteurs in het smoorhete vliegtuig op de piloten. Als die een grondige inspectie van het vrachtruim uitvoerden waren ze erbij.

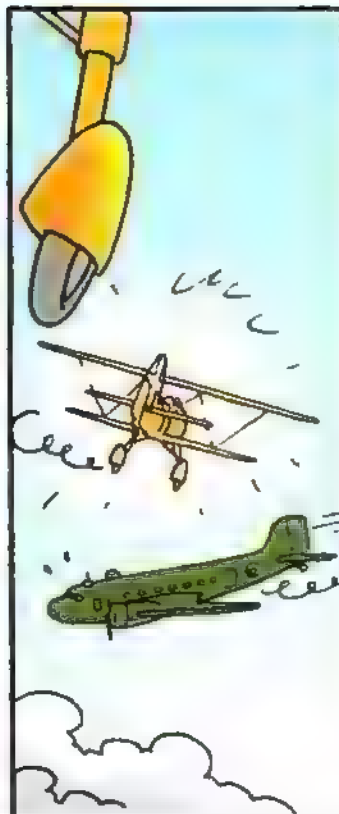

Na wat een eeuwigheid leek te duren bemerkten Bud en Harvey buiten wat activiteiten. "Het kan nu niet zo lang meer duren," fluisterde Bud. Harvey boog zich naar hem over. "Ik heb zitten denken," zei hij zacht. "Als we tijdens de vlucht worden ont..." Bud snoerde zijn vriend de mond. De piloten waren het toestel ingeklommen en stommelden vlak bij de twee verstekelingen wat rond. Bud en Harvey hielden de adem in, maar gelukkig verwijderde het gestommel zich. Bud hoorde hoe de piloten de routinecontroles in de cockpit doornamen. "We hebben geluk, kerel," durfde hij weer te fluisteren. "Ze zitten al in

de cockpit. Ze hebben zeker haast."

Kuchend kwamen de twee Wright Cyclone-motoren tot leven en even later taxiede het vliegtuig over het platform. Pas nadat het toestel het luchtruim had gekozen haalden Bud en Harvey opgelucht adem en durfden ze zich te ontspannen. "Ik hoop dat deze vlucht een bestemming dicht bij het front heeft," fluisterde Harvey. "Dan zien we daar wel hoe we in vijandelijk gebied infiltreren."

Bud keek Harvey aan alsof hij water zag branden. "Dat was toch het plan?," vroeg deze.

Voor het eerst dwong Harvey zijn vriend om eens na te denken over hoe ze inhoud wilden geven aan hun poging om Betty en Gwen uit Italiaanse handen te bevrijden.

"Infiltreren in vijandelijk gebied zeg je," mompelde Bud peinzend. "Met deze kleding is dat misschien niet eens onmogelijk." Harvey knikte enthousiast. "In Italiaans gebied terecht komen is volgens mij een eitje!" zei hij zacht. "In de woestijn is geen sprake van een echte frontlinie. Het enige dat ons te doen staat zodra het vliegtuig geland is, is een paar rijdieren en proviand regelen en dan westwaarts te trekken." Bud gaf zijn vriend gelijk: "Ja, en

dan is het zaak uit de buurt van de gevechten te blijven. We hebben ons doel bereikt als we een gehucht bereiken waar de swastika of de Italiaanse driekleur nog wappert." Tevreden keek Bud voor zich uit. Het was altijd prettig een plan te hebben. Opeens stakte zijn adem. Hij stootte Harvey aan en wees op een kist. Harvey vloekte terwijl hij de vrachtbrief las die op de kist zat geniet. "Verd., we gaan naar Malta!" Terwijl ze deze tegenslag verwerkten werden Bud en Harvey opgeschrikt door het geratel van mitrailleurs.

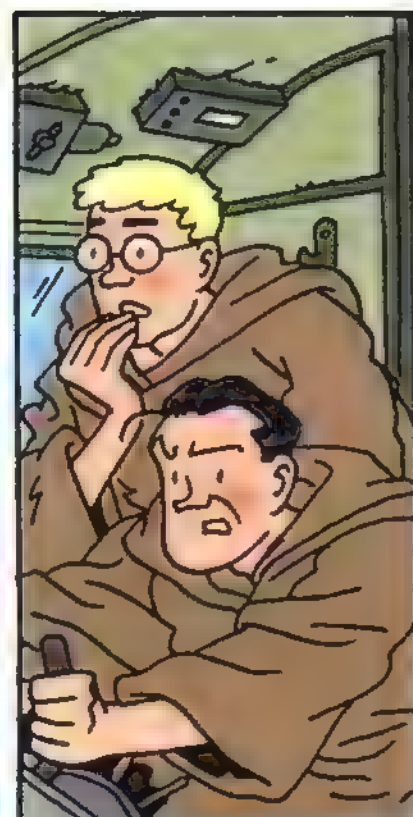
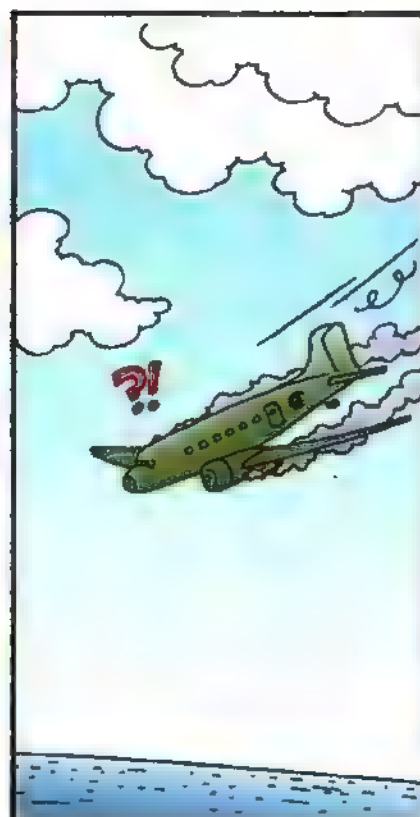
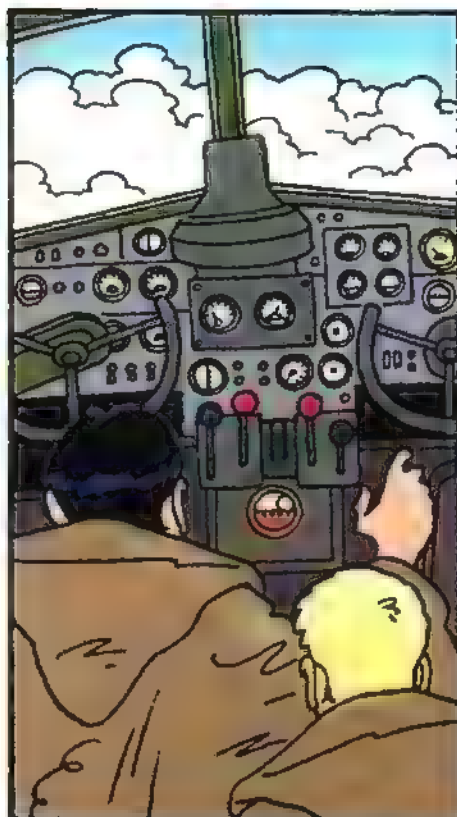

Bud keek uit een zijraampje van de C47 en zag hoe een formatie Italiaanse jagers als woedende wespen om het logge vrachtvliegtuig cirkelde. Weer ratelde een machinegeweer waarna het leek alsof er een hand grind tegen de aluminium huid van het toestel werd geworpen.

Harvey wilde tevoorschijn springen, maar Bud hield hem tegen. "Wat bezielt je, idioot!," siste hij. "Wat wil je doen? Terug spugen naar die jachtvliegtuigen? Blijf nou maar zitten. Anders schrikken onze piloten zich een ongeluk terwijl ze wel wat anders aan hun hoofd hebben!"

De C47 probeerde door te duiken snelheid te winnen,

maar het mocht niet baten. Als een stel hyena's hadden de Italiaanse jachtpiloten zich vastgebeten in hun prooi. Keer op keer was het aanzwellende- en zich weer verwijderende motorgeraas te horen. Van alle kanten werd het Britse toestel onder vuur genomen en het duurde niet lang meer voordat een van de motoren vlam vatte. Dit was voor de Engelsen het teken het op te geven. Voordat de twee verstekelingen in het vrachtruim door hadden wat er gebeurde hadden de piloten het gedoemde vliegtuig verlaten. Machteloos zag Bud de twee parachutes kleiner worden.

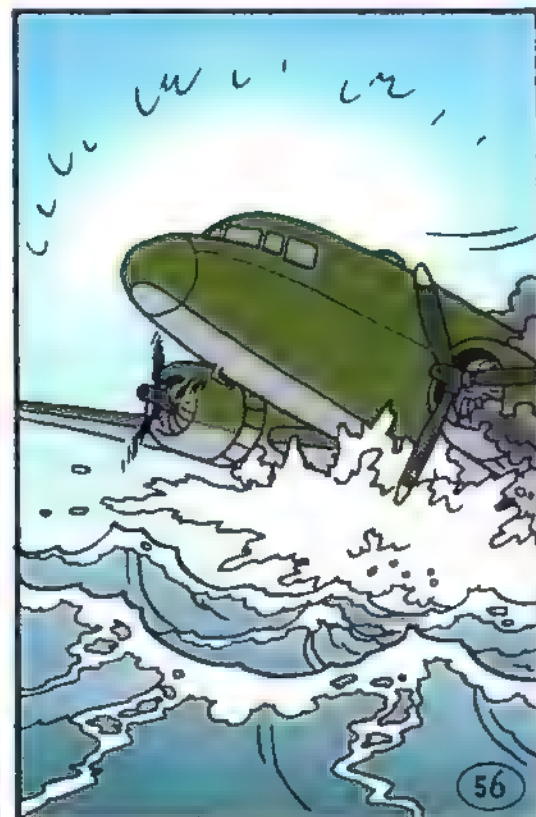
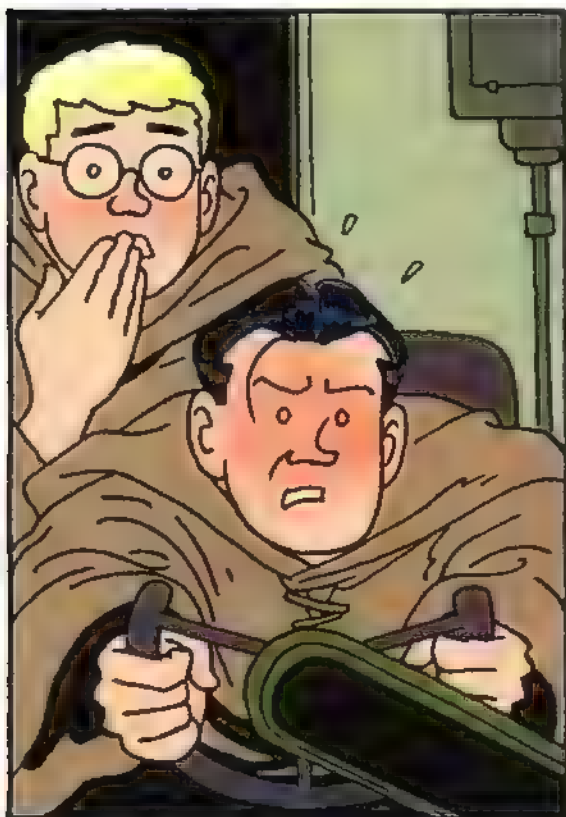

Ook de Italiaanse jagerspiloten zagen de Engelse parachutes wegdwarrelen. Ze besloten geen munitie meer te verspillen aan het gedoemde vrachtvliegtuig waarvan nu beide motoren brandden als een lier.

Harvey en Bud waren inmiddels driftig aan het zoeken naar eventuele extra parachutes, maar vonden die niet. Ze bemerkten dat het toestel in een duikvlucht raakte en renden naar de verlaten cockpit om te zien wat ze konden doen. Bud sprong in de pilootenstoel en begon aan de stuurknuppel te rukken waarmee hij het toestel weer horizontaal kreeg. Harvey nam plaats op de stoel van de co-piloot en

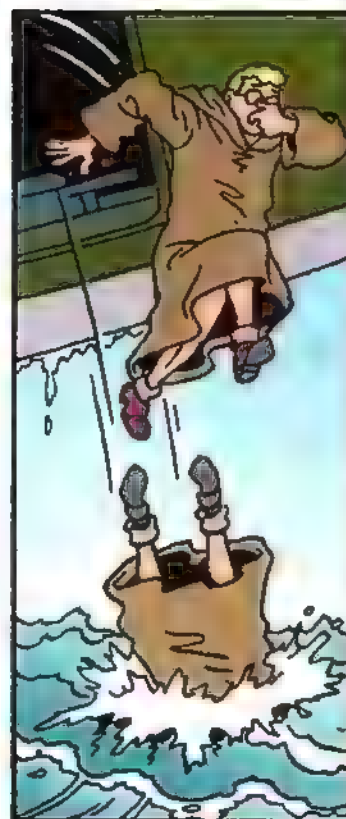
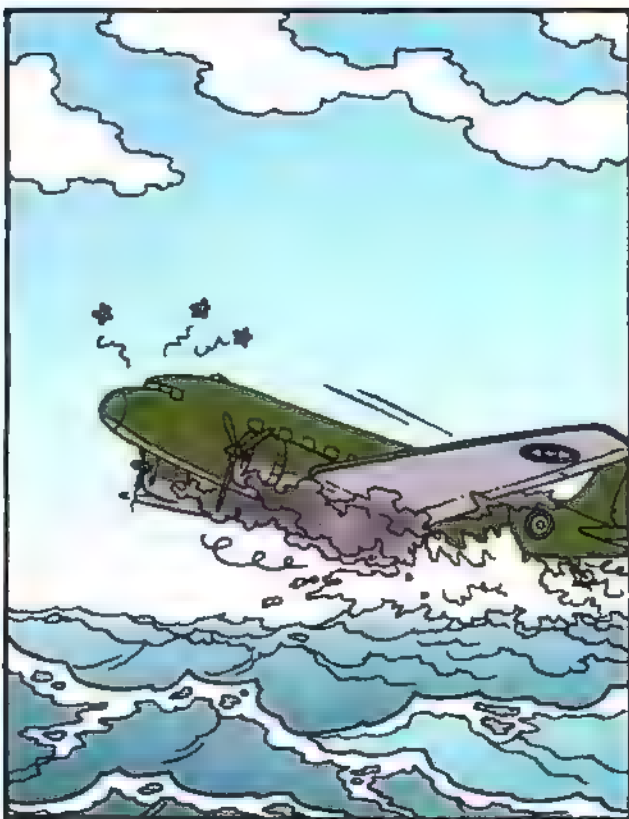
keek naar buiten. "Allebei de motoren staan in de hens!" schreeuwde hij in paniek. "We zijn verloren!"

Bud trok nog steeds verbeten aan de knuppel. "We zijn pas verloren als we het opgeven," gromde hij. "Help liever deze kist zwevende te houden in plaats van te jammeren." Toen ze de wolken in doken hielden de twee hun hart vast, maar toen ze er uit kwamen haalden ze opgelucht adem. Onder hen strekte zich het azuurblauw van de Middellandse Zee uit. "Gelukkig! We zitten boven water!" zei Bud. "Misschien hebben we nog een kans!"

Harvey keek zijn vriend niet begrijpend aan. "Hoe bedoel je dat we nog een kans hebben omdat we boven water zitten," jammerde hij. "We zitten niet in een Catalina-water-vliegtuig, hoor." Bud werd ongeduldig. "Onze enige kans is een buiklanding op het water," snauwde hij. "Het vuur wordt gedoofd en als we geluk hebben en de neus omhoog kunnen houden, spatten we niet uit elkaar." Harvey zag in dat zijn vriend gelijk had en deed er verder het zwijgen toe. Naarmate ze lager kwamen steeg de temperatuur in de cockpit. Bud en Harvey zweetten van

inspanning bij hun poging het toestel horizontaal te houden. Bud liet het vliegtuig nu zo snel mogelijk dalen. De telkens veranderende druk op hun oren deed hen slikken. Lager en lager kwamen ze. Het leek alsof ze de brekers op de golven al met hun handen zouden kunnen aanraken. "Ik moet op het laatste moment de neus omhoog krijgen," gromde Bud, "...anders slaan we over de kop!" Ze scheerden nu vlak over de golven. Harvey keek benauwd naar buiten. "Okay! Zet je schrap!" schreeuwde Bud. "Hier komt de klap!" De buik van de C47 raakte het water.

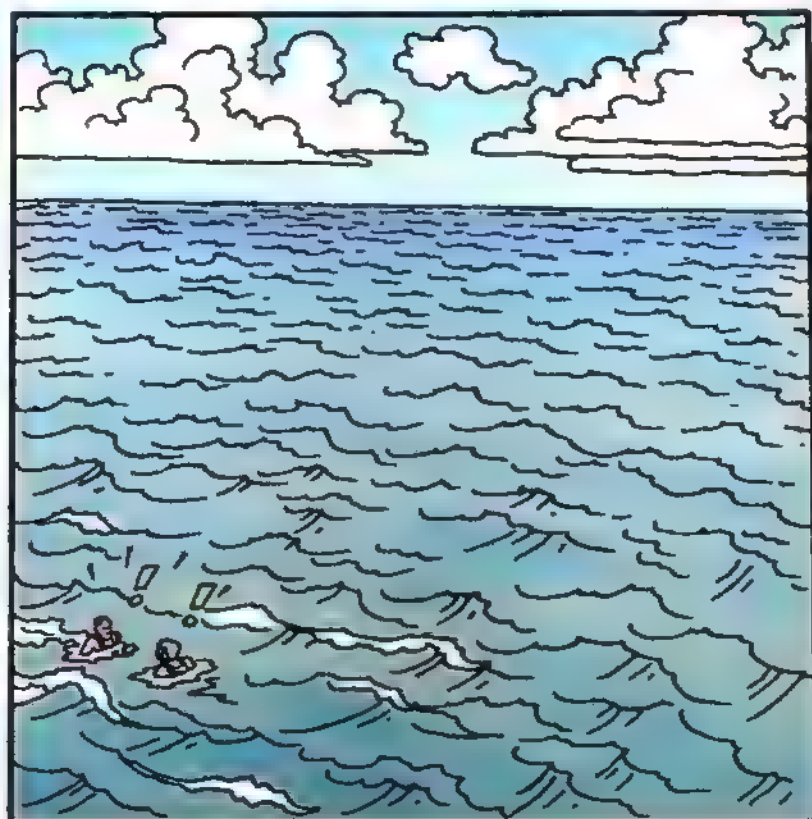

De C47 ketste als een kiezelsteentje dat in een vijver werd geworpen van het wateroppervlak omhoog. Door de schok werden Bud en Harvey flink door elkaar geschud. Nogmaals raakte de romp van het toestel de golven, maar deze keer was het Bud niet gelukt de neus omhoog te houden. Abrupt werd de vlucht afgeremd toen de cockpit in de golven dook.

Bud en Harvey hadden geen tijd bij te komen van deze crash. Ze maakten dat ze weg kwamen uit de snel vol water lopende cockpit. Moeizaam klommen de twee Amerikanen tegen de steeds steiler wordende bodem van

het vrachtruim naar de uitgang.

De vastgesjorde kisten hingen in de touwen en banden en konden elk moment los komen. "Snel," hijgde Bud. "Als die touwen breken worden we verpletterd!" "Als de romp ontzet is krijgen we die deur nooit open," piepte Harvey. Gelukkig lukte het met een uiterste krachtsinspanning de deur naar buiten te openen. Opgelucht doken Bud en Harvey in het opspattende water van de Middellandse Zee. Het vliegtuig zonk snel. Bud en Harvey zwommen wat ze konden, maar leken terug gezogen te worden naar het wrak.

Bud en Harvey beleefden een paar angstige momenten terwijl ze wanhopig probeerden de afstand tussen henzelf en de zinkende C47 te vergroten. Nadat het vliegtuig was weggezakt naar de bodem van de zee en het gevaar mee gezogen te worden was geweken, hadden ze nog steeds het idee dat onzichtbare handen probeerden hen naar beneden te trekken. "Ik doe die boernoës uit," proestte Bud. "Dat ding is loodzwaar!" Harvey volgde het voorbeeld van zijn vriend. Het zwemmen ging ze meteen een stuk makkelijker af. "Dat scheelt," merkte Bud op. Harvey was pessimistisch. "So what!," sneerde hij terwijl hij

watertrappend het hoofd boven water hield. "Nu duurt de doodstrijd alleen wat langer. Of dacht je dat we dit gespartel eeuwig vol kunnen houden!?"

Bud was echter vol goede moed. "Ik ben er van overtuigd dat die piloten hebben doorgegeven dat ze werden aangevallen," zei hij monter. "Er zal vast al een reddingsschip onderweg zijn." Harvey lachte sarcastisch. "Dan is het te hopen dat ze de piloten niet eerder vinden dan ons. Anders is er geen reden voor ze om verder te zoeken." Bud zweeg bedremmeld. Wanhopig tuurde hij naar de hem omringende lege horizon.

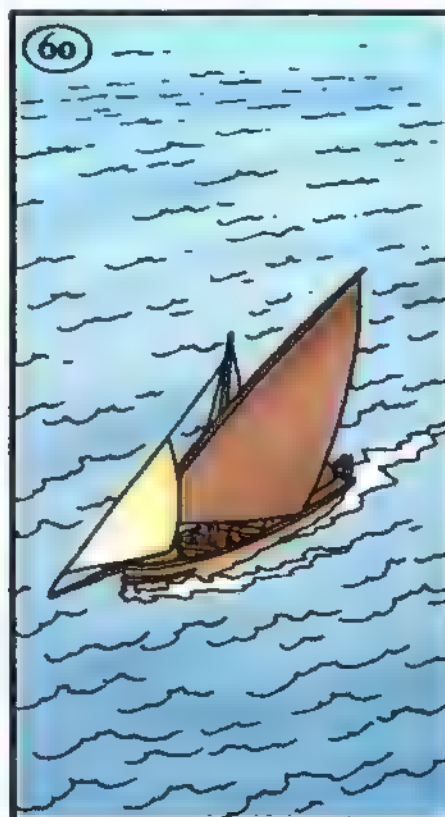
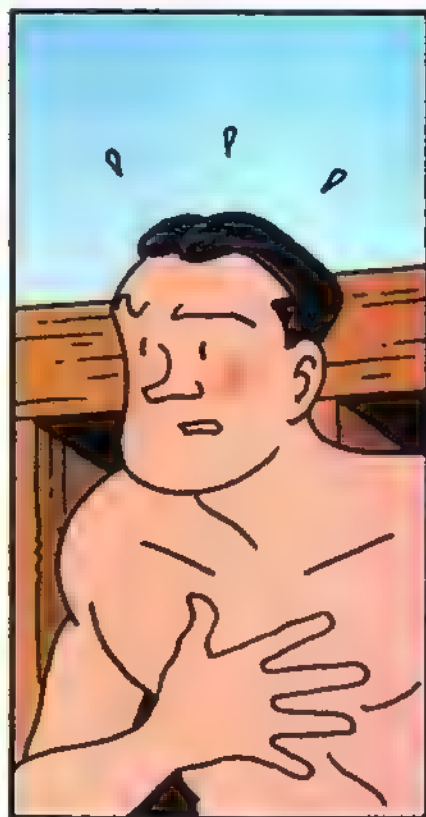
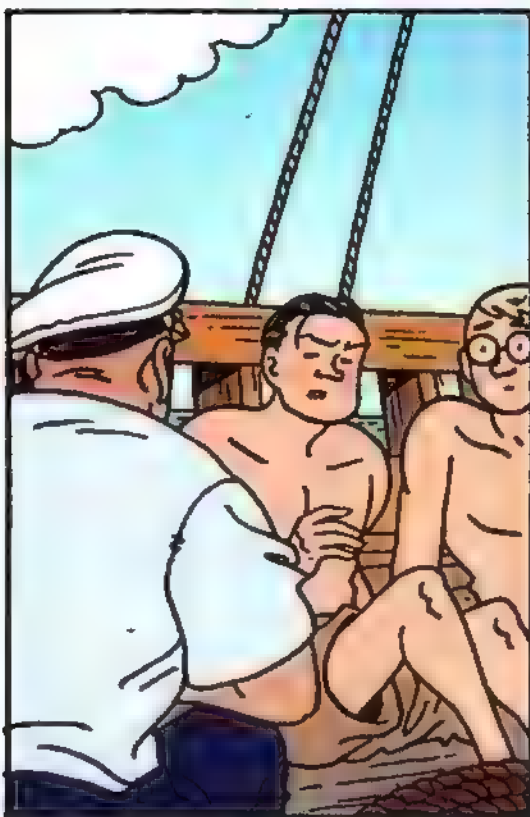
Bud en Harvey dobberden voor hun gevoel al uren in de Middellandse Zee. Zelfs Bud kon het niet meer opbrengen te proberen de moed erin te houden. Zwijgend keken ze elkaar aan. Hun blik verraadde het onuitsprekelijke; ze zouden hier sterven en niemand zou weten waar ze het loodje hadden gelegd. Spoorloos van de aardbodem verdwenen. Een klein onopgemerkt incident in de marge van de wereldoorlog.

Bud was de eerste die wat dacht te zien. Hij trok zijn hemd uit en begon er als een bezetene mee te zwaaien. Harvey's gevoel van uitputting verdween als sneeuw

voor de zon. Ook hij zag nu de masten van wat een klein vissersschip leek. Met moeizaam op gang komende stembanden zette hij naast Bud een woest geschreeuw in.

Het was inderdaad een vissersschip dat de steven wendde en even later de twee drenkelingen oppikte. Bud prees zich gelukkig, maar was met evenveel plezier op een vaartuig van de Kriegsmarine geklommen.

Uitgeput lieten de twee Amerikanen zich op het dek zakken. De bemanningsleden van de vissersboot, die volgens Harvey prima zouden kunnen figureren in een film naast Errol Flynn, kwamen dreigend om hen heen staan.

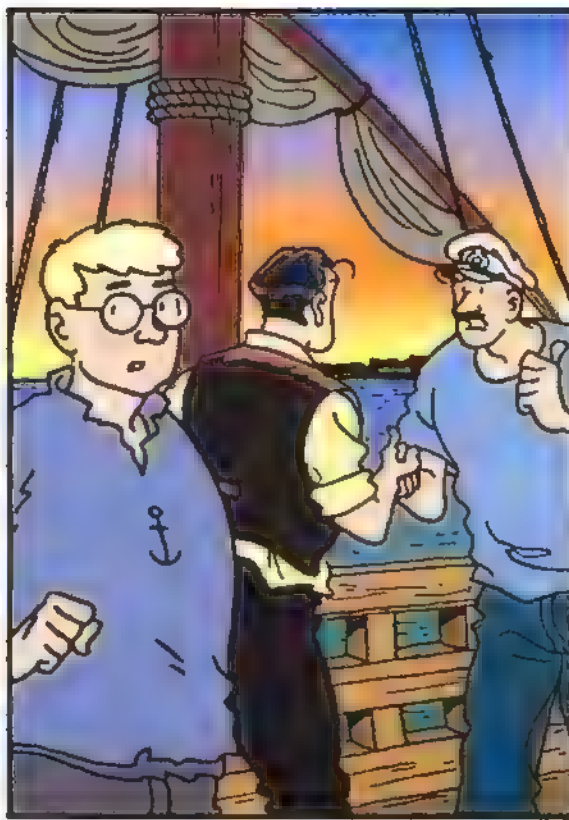
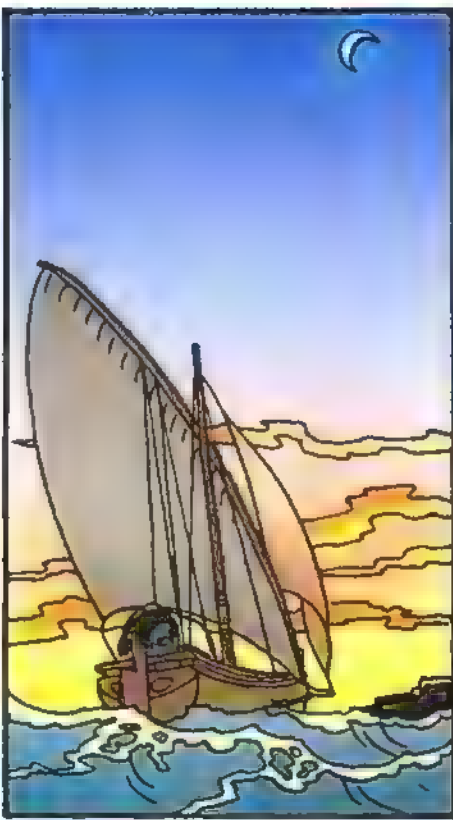

Een van de vissers, die de kapitein bleek te zijn, hurkte neer bij de uitgeputte Amerikanen. Met een samenraapsel van verschillende talen probeerde hij achter hun nationaliteit te komen. Het duurde even voordat de versufte Bud en Harvey door hadden wat de man wilde. Toen begon het Bud te dagen.

"No! We Americans!" zei hij moeizaam. De kapitein bleek redelijk Engels te spreken en probeerde de twee drenkelingen uit te horen. Bud en Harvey hielden de man aan het lijntje en verzonnen ter plaatse een Amerikaanse torpedobootjager die op een mijn was gelopen. Hier nam de kapitein van de vissersboot genoeg mee. Hij gaf

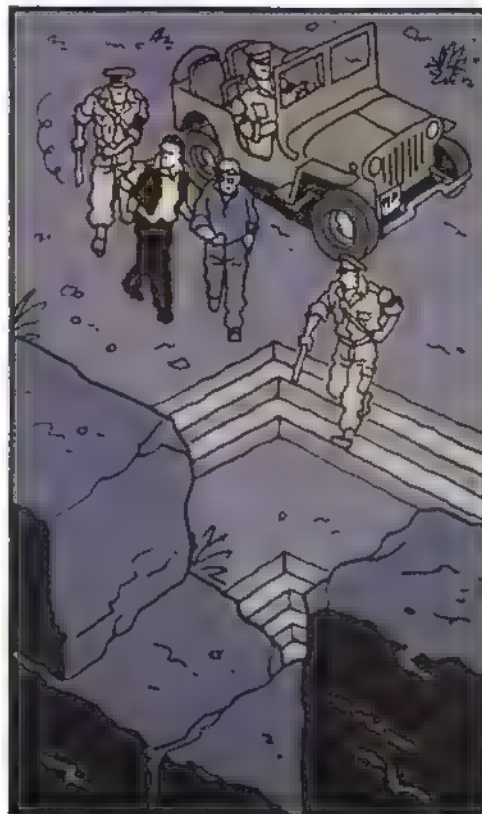
opdracht de twee drenkelingen benedendeks te brengen. Daar kwamen Bud en Harvey erachter dat dit een Maltees vissersschip was en dat ze op weg waren naar hun thuishaven.

Bud en Harvey waren te vermoeid om tot hun door te laten dringen dat ze verder van hun doel, het bevrijden van Betty en Gwen, waren dan ooit. Voordat ze weggleden in een diepe slaap feliciteerden ze elkaar met het feit dat ze binnenkort weer veilige aarde onder hun voeten zouden voelen. Ze beseften niet dat Malta zwaar leed onder Duitse luchtaanvallen...

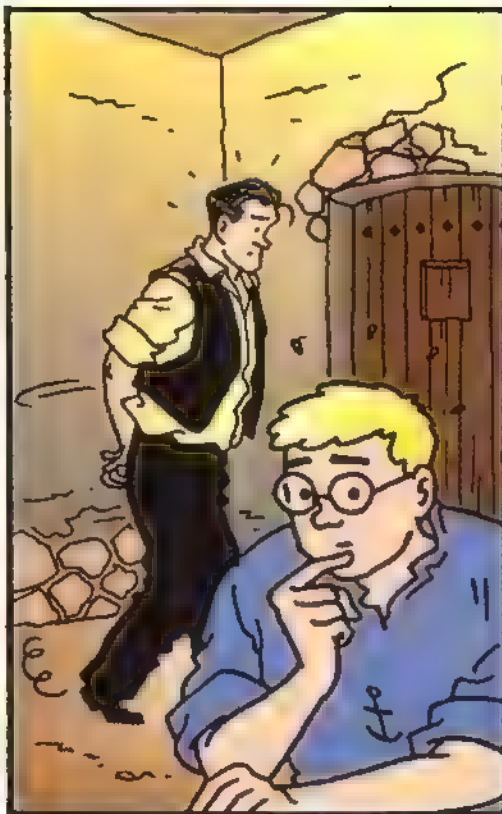
Het liep tegen de avond toen Malta in zicht kwam. Bud en Harvey waren opgeknapt door de paar uur slaap die ze hadden gekregen. Gekleed in wat oude kleding die de vissers ter beschikking hadden gesteld kwamen ze aan dek en genoten van de aanblik van de ondergaande zon. Het was vrijwel donker toen het schip afmeerde in de kleine haven. De kapitein wees Bud en Harvey de weg naar de marinehaven waar ze zich volgens hem het beste konden melden. De twee Amerikanen bedankten hun redder hartelijk en begaven zich voor de vorm op weg in de aangewezen richting. Ze waren absoluut niet van plan

zich te gaan melden bij de militaire autoriteiten. Zodra ze uit het zicht waren van de vissershaven verlegden Bud en Harvey hun koers. Ze hadden echter pech. De kapitein van het visserschip had het verhaal van de Amerikaanse drenkelingen verteld aan een patrouille van de MP. En die kwam hen nu achterop. "Zijn we de weg naar de marinehaven kwijt, sailors?" vroeg een militaire politiemann sarcastisch. Zonder verder wat te zeggen beduidde hij dat Bud en Harvey plaats moesten nemen in de jeep die daarna wegscheurde naar het Britse hoofdkwartier.

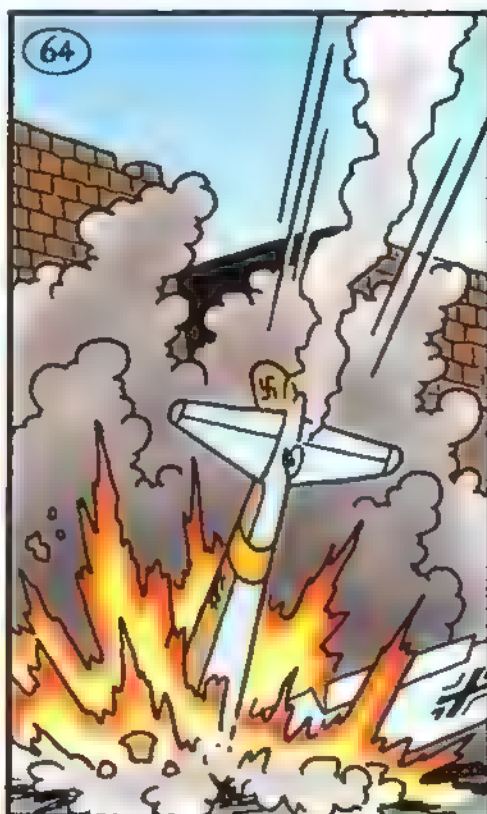
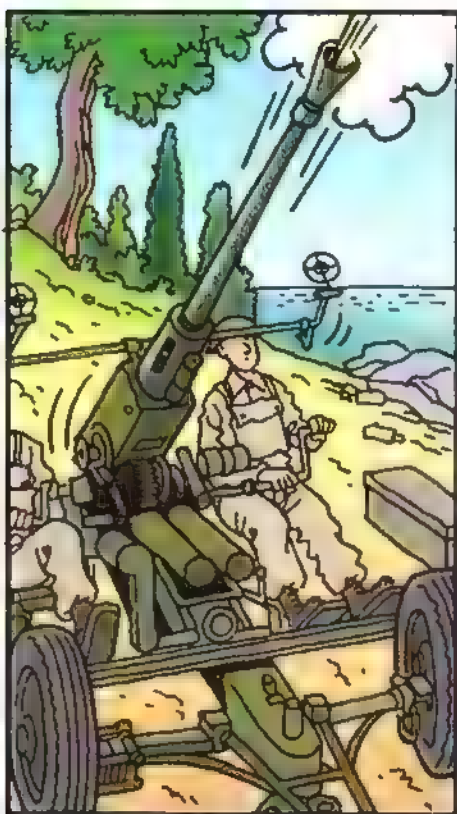
Zwijgend zaten Bud en Harvey ingeklemd tussen twee fors uitgevallen leden van de MP. De jeep reed tot Bud's grote verbazing het complex voorbij dat klaarblijkelijk als Brits hoofdkwartier dienst deed. Even later kwam het voertuig met piepende remmen tot stilstand voor de indrukwekkende restanten van een eeuwenoud gebouw waarvan de catacomben dienst deden als cellenblok van de militaire politie. Ruw werden Bud en Harvey de jeep uitgewerkt. Verontwaardigd wilde Bud zich aan de ijzeren greep van een van de MP-ers onttrekken. "Wat heeft dit te betekenen?!", riep hij tegen de hoogste in

rang. "Gaan jullie altijd zo om met drenkelingen?" De MP-luitenant keek hen vuil aan. "Drenkelingen? Het mocht wat," schamperde hij. "Spionnen zal je bedoelen! Het zal niet de eerste keer zijn dat de vijand op deze manier spionnen wil laten infiltreren." Bud wist niet wat hij hoorde, maar voordat hij wat kon zeggen snoerde de luitenant hem de mond. "Opvarenden van een Amerikaanse torpedobootjager, ha!" sneerde hij. "De eerste Amerikanen moeten nog op dit strijdtoneel verschijnen!" Voordat Bud en Harvey konden reageren zaten ze al achter slot en grendel.

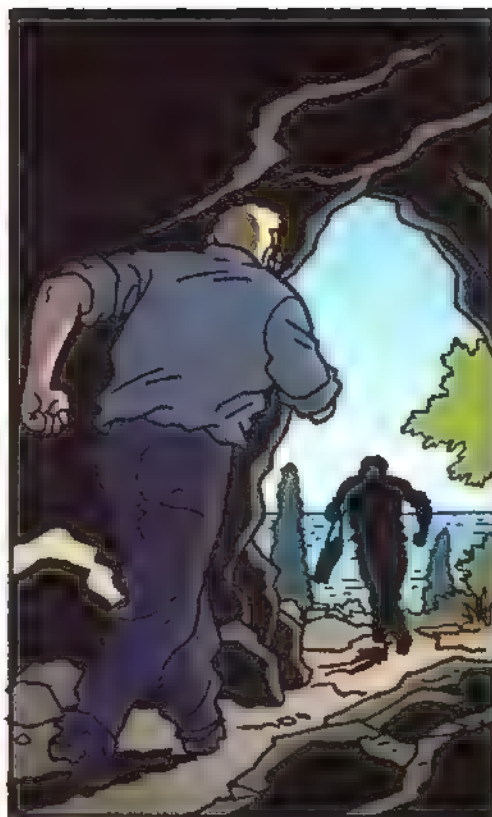
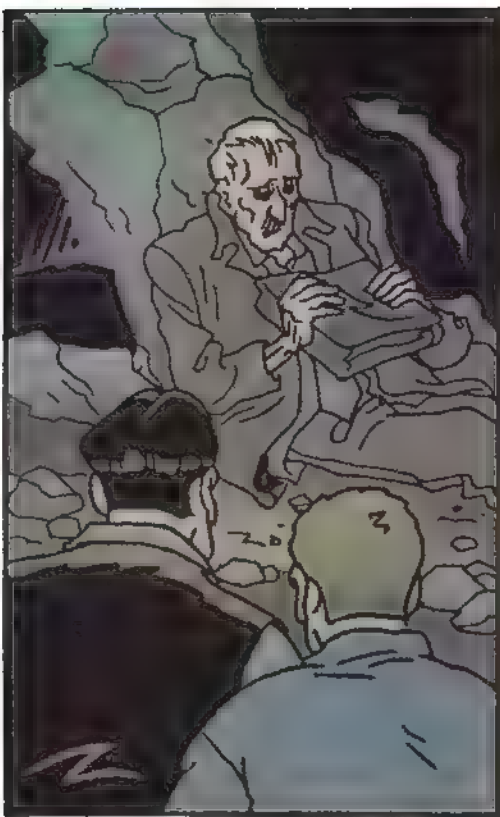
De luitenant van de MP keek nog even door het luikje van de celdeur. "Morgenvroeg begint de ondervraging, heren," zei hij met een brede grijns. "Ik zou maar met een betere verklaring komen waarom jullie in de Middellandse Zee dreven. Bij voorkeur iets dat we kunnen nagaan!" Met een smak werd het luikje dichtgesmeten. Nadat de voetstappen van de MP waren weggestorven daalde een griezelige stilte neer in het cellenblok. Het dilemma waar ze voor stonden hield Bud en Harvey nog lang uit hun slaap. Ze moesten kiezen uit twee kwaden. Of als spionnen worden gebrandmerkt, of als deserteurs

worden ontmaskerd. Ze pijnigden zich de hersens totdat ze door slaap overmand werden. De volgende ochtend werden Bud en Harvey gewekt door het aanzwellende geluid van vliegtuigmotoren. De Luftwaffe 'vereerde' het eiland weer eens met een bezoek. Malta was een doorn in het oog van het Duitse hoofdkwartier omdat het eiland een bedreiging vormde voor de konvooien die de troepen in Noord-Afrika bevoorraadden. Het geluid van naderbij komende explosies deed de laatste restjes slaap bij de twee gevangenen verdwijnen.

De Britse luchtverdediging op Malta beet venijnig van zich af. Een zwaarbeladen Junker kreeg de volle laag en stortte met weggeslagen cockpit de aarde tegemoet. Bud en Harvey hoorden het gehuil van het duikende vliegtuig en beseften intuïtief dat dit niet de duik van een stuka was. De bommenwerper stortte pal boven de plek waar de twee Amerikanen gevangen zaten neer. De lading brisant- en fosforbommen explodeerde waardoor de gewelven van de catacomben het begaven. Bud en Harvey hadden geluk dat een deel van de celvloer onder hun voeten wegzakte, want anders hadden ze tonnen metselwerk op hun

nek gekregen. Nu kwamen ze ervan af met wat builen en schrammen, veroorzaakt door de val in een ruimte die zich onder de catacomben bevond. Brandende fosfor, die uit het gat boven hen neer druppelde verlichtte de grot nauwelijks, maar voldoende om de boel te kunnen verkennen. Het was duidelijk dat ze zich diep onder de grond moesten bevinden. De explosies van de luchtaanval waren nog slechts vaag te horen. Plotseling verstijfde Bud. Voor zich zag hij een bewegingloze gedaante liggen. Met schorre stem riep Bud zijn vriend.

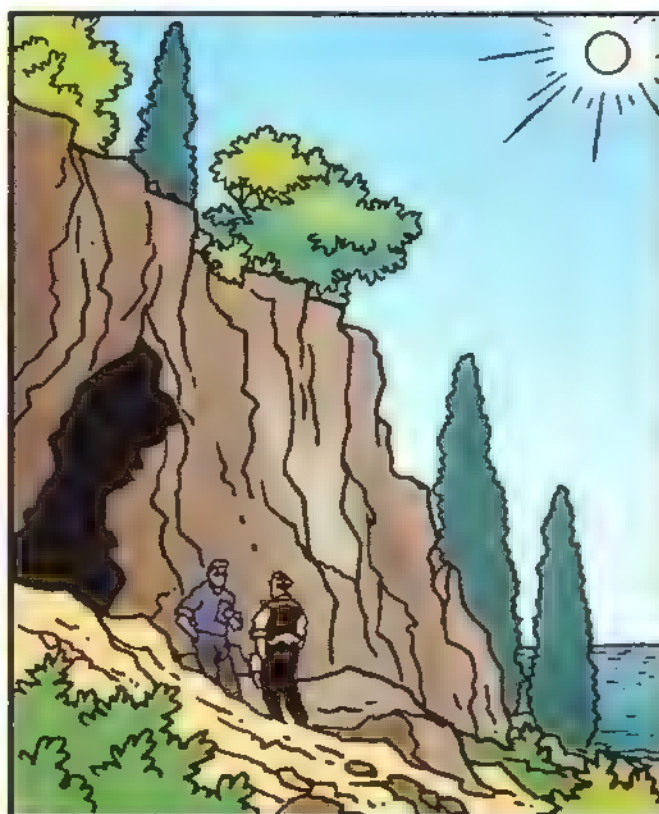

Vol afgrijzen staarden Bud en Harvey naar het lijk dat hen de weg versperde. Bud knielde neer bij het lichaam en vond een leren tas onder een verdorde hand.

"Misschien komen we er achter met wie we hier te maken hebben," fluisterde hij. "Het is duidelijk dat 'ie hier al een tijdje ligt." Harvey snoof. "Zie je dat het lichaam helemaal niet tot ontbinding is overgegaan?" merkte hij op. "Het lijkt eerder alsof hij is verdroogd." Bud knikte. Hij dacht aan het proces van mummificeren zoals zich dat wel voordeed in crypten en grafkelders. "Kom," zei hij resoluut. "Voor deze arme drommel kunnen we niets meer doen.

Laten we een uitweg zoeken uit deze grot. Ik ben benieuwd wat er in die tas zit."

De twee Amerikanen voelden een tocht die ze besloten te volgen. Uiteindelijk bereikten ze de uitgang van de grot. Daar opende Bud de tas. Hij floot schel tussen zijn tanden. Naast een dagboek trof hij een gouden Maltezer kruis aan dat fraai was afgezet met edelstenen. Harvey nam het van hem over terwijl Bud het dagboek opende. De laatste aantekening dateerde van een half jaar eerder. Opgewonden stootte Bud opeens zijn vriend aan. "Hier, lees eens," hijgde hij.

Harvey kon zijn ogen niet geloven toen Bud hem het dagboek onder ogen duwde. "Verslag van archeologisch onderzoek naar Maltezer Riddervesting, door Joshua Wilshire," spelde hij halfluid het academische handschrift. Vol verbazing keken de twee vrienden elkaar aan. Ze beseften dat ze daarnet het lijk hadden gezien van de broer van mr. Wilshire uit Caïro. "Ga maar na," redeneerde Bud. "Mr. Wilshire had al heel lang niets van zijn broer vernomen, maar wist dat deze op Sicilië of Malta aan het werk moest zijn." Harvey knikte. "Helaas is hij niet geïnterneerd door de Italianen op Sicilië, want dan zou hij nu

misschien nog leven. Zo'n oude man zou niet meer in zijn eentje op onderzoek mogen uitgaan. De Italianen hadden hem dat zeker belet."

Bud en Harvey speculeerden nog even over de vraag wat de doodsoorzaak kon zijn geweest. "Het kan zijn hart zijn geweest, maar het kan ook zijn dat hij ongelukkig ten val is gekomen," concludeerde Bud die de spullen terugstopte in de tas. Hij grijnsde breed naar Harvey. "Zoals zijn broer ons hielp uit Caïro weg te komen, zo zal Joshua ons helpen van dit vervloekte eiland af te komen," zei hij leep.

Nieuwsgierig keek Harvey zijn vriend aan. Hoe ging een dode hen helpen met het ontsnappen van Malta.

"Ik denk dat die vissers wel bereid zijn om ons te helpen weg te komen, als we er iets tegenover stellen," zei Bud terwijl hij Harvey het Maltezer kruis liet zien dat Joshua Wilshire waarschijnlijk tijdens zijn archeologische werkzaamheden had gevonden. "Het lijkt mij beter dat dit kruis blijft waar het behoort en ons vervoer naar Frans Noord-Afrika betaalt, dan dat het in een vitrine van het British Museum stof ligt te vergaren". Harvey was het met zijn vriend eens.

Gebruikmakend van de verwarring en de chaos die het gevolg was van het Duitse bombardement, omzeilden Bud en Harvey Britse controles en bereikten ze ongehinderd de oude vissershaven waar ze een dag eerder aan land waren gekomen.

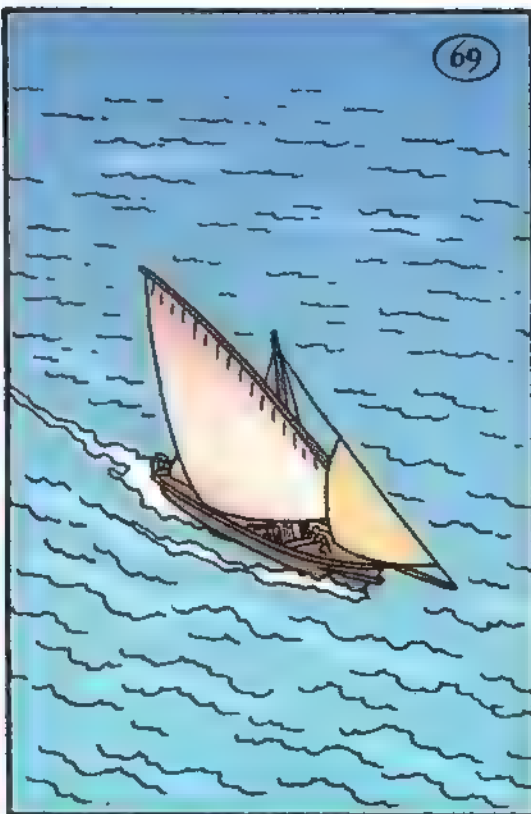
Bud wist dat hij open kaart moest spelen anders zou ook de kapitein van de vissersboot hen voor spionnen houden. Ze troffen de visser aan boord van zijn schuit. "Ah, de Amerikanen," begroette de kapitein hen hartelijk, zich verwonderend over het feit dat Bud en Harvey nog steeds in de oude vissersplunje rondliepen. "Wat brengt jullie hier?"

Bud nam de kapitein van het vissersschip even apart en vertelde hem in het kort wat hen was overkomen. Nadat Bud was uitgesproken begon de ruwe visser te grijnzen. "Dus jullie zijn gedeserteerde artiesten die achter twee meiden aan zitten?," lachte de zeebonk. "Dat moeten dan wel heel bijzondere vrouwen zijn!" Nadat Bud als laatste argument het kruis als betaling aanbood was de kapitein gewonnen voor de goede zaak. "Ik breng jullie tot onder de kust van Noord-Afrika en geef je voor dat kruis zelfs nog een sloep mee," zei hij. "Verder moet je het dan zelf maar uitzoeken."

De bemanning van het vissersschip haastte zich met de voorbereidingen van de reis, terwijl Bud en Harvey zich schuil hielden in het ruim. Opgelucht ademhalend kwamen ze de volgende dag, toen ze het ruime sop hadden gekozen, aan dek. Bud doodde de tijd met het lezen van het dagboek van de broer van mr. Wilshire. Hij liet Harvey een belangwekkende passage lezen.

"Goh, wat grappig," zei deze. "Hier op Malta heeft de broer van mr. Wilshire Romeinse bronnen kunnen raadplegen over de Toorts van Caesar." Bud knikte. "Ik denk dat onze vriend in Cairo hier heel blij mee zal zijn."

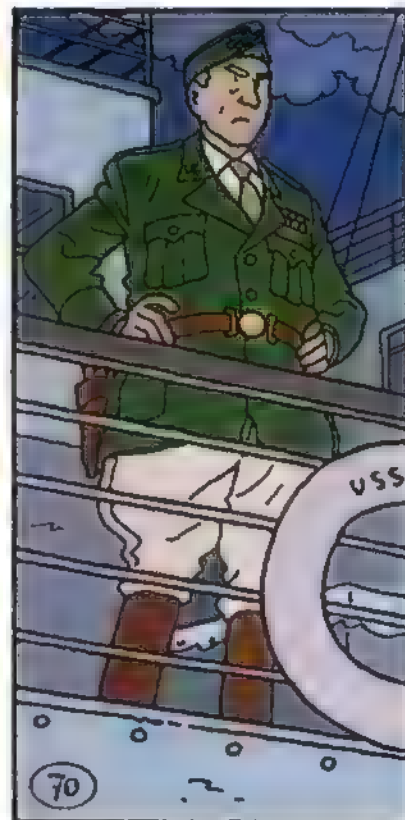
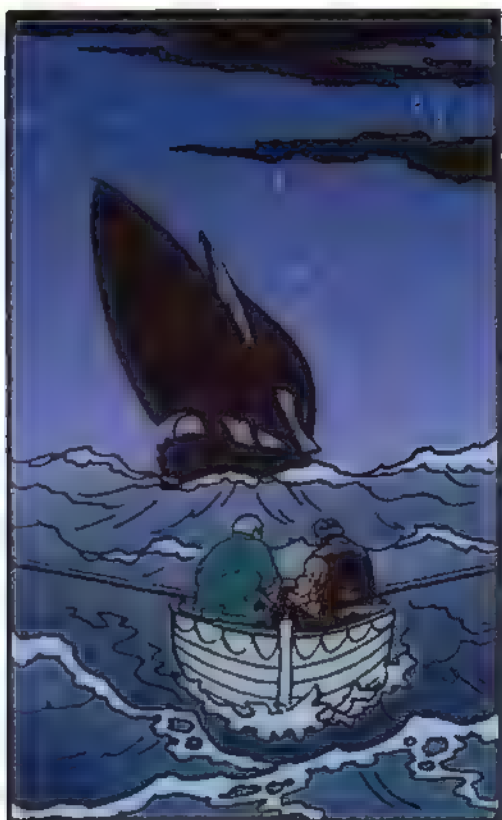
Harvey was het eens met zijn vriend dat de aantekeningen die betrekking hadden op de Toorts van Caesar, naar mr. Wilshire in Caïro gestuurd moesten worden. "Wellicht verzacht het de verdrietige tijding dat zijn broer het tijdige met het eeuwige heeft verwisseld een beetje," meende Harvey.

Bud las verder in het hoofdstuk dat Joshua Wilshire had gewijd aan de archeologische vindplaatsen nabij het oude Carthago. Het was duidelijk dat de geleerde, wiens onderzoek zich hoofdzakelijk richtte op de Maltese riddertijd, per ongeluk was gestoten op de Romeinse bronnen

en deze aantekeningen voor zijn broer had gemaakt.

De oversteek van Malta naar Noord-Afrika verliep vlekkeloos. De zee was kalm en de vissersschuit leek het enige vaartuig in dat deel van de Middellandse Zee. Vlak voordat het moment aanbrak dat Bud en Harvey moesten gaan roeien kwamen ze erachter dat de Italianen en Duitsers Frans Tunesië hadden bezet.

"Sorry, ik dacht dat jullie het wisten," zei de kapitein schaapachtig. "Veranderen hierdoor jullie plannen?" Bud keek hem grimmig aan. "Nee! We gaan door!" zei hij vastbesloten.

De kapitein had het zo uitgekiend dat Bud en Harvey het stuk naar de kust 's nachts konden roeien. "Het ga jullie goed," zei de kapitein die het Malteser kruis in zijn zak liet glijden.

Het vissersschip verdween in de nacht en zwijgzaam roeiden Bud en Harvey naar de kust van Tunesië. Ze beseften niet dat zij de Amerikaanse voorbode vormden van een legermacht die vanuit de Verenigde Staten op weg was naar delen van Frans Noord-Afrika die verder naar het westen lagen. Midden op de Atlantische Oceaan bevond zich het omvangrijke konvooi dat de Western Task Force onder leiding van de energieke generaal

Patton naar Marokko bracht.

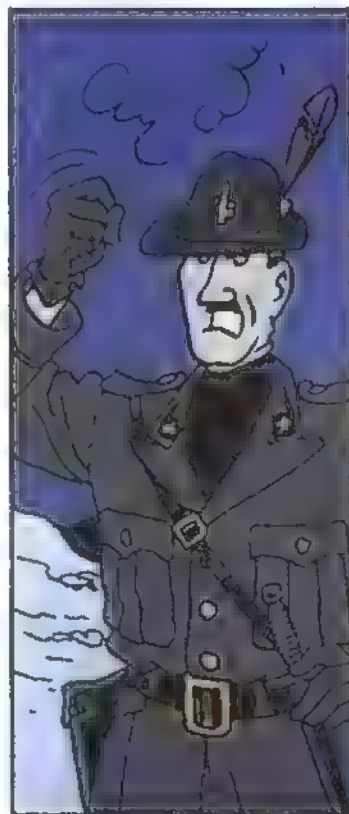
De bevelhebber bestudeerde voor de zoveelste keer de stafkaarten aan de wand van zijn hut. Hij vroeg zich af hoe de Fransen in Noord-Afrika, die bestuurd werden door de met de Nazi's collaborerende regering in Vichy, zich zouden opstellen. Het was zeer goed mogelijk dat er bij deze eerste Amerikaanse actie tegen de Asmogendheden, Frans bloed zou vloeien.

Zuchtend begaf de cavalerist, die zich zou ontpoppen als een der meest kundige geallieerde bevelhebbers, zich aan dek. Sombler staarde hij over de eindeloze zee.

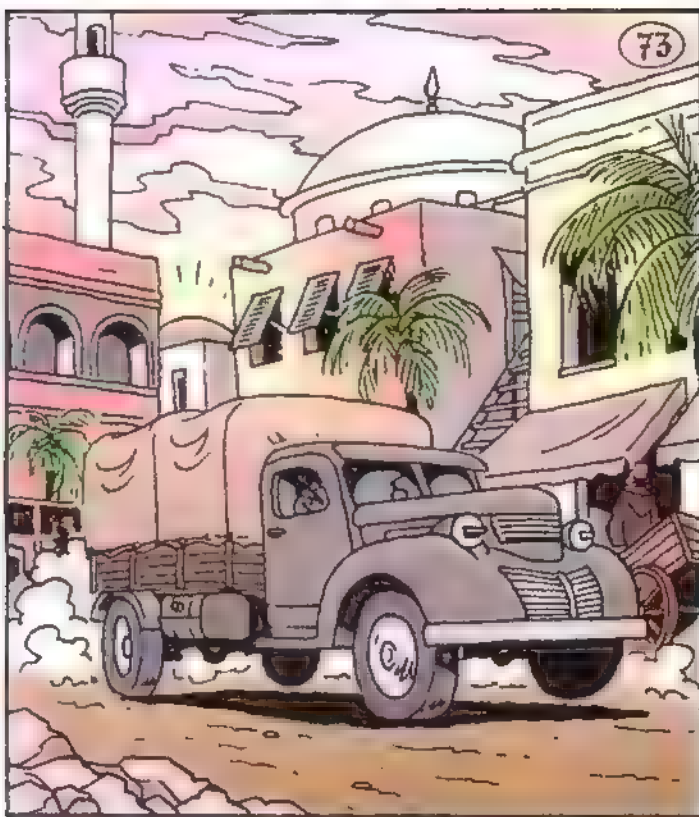
De blaren van het roeien stonden Bud en Harvey in de handen toen ze het strand van Tunesië naderden. Ze hadden moeite door de branding te komen en het laatste stuk waadden ze, de sloep aan een touw met zich meetrekkend. Uitgeput lieten ze zich in het rulle zand vallen. Nadat ze op adem waren gekomen pakten ze de kleine voorraad levensmiddelen die ze van de vissers hadden gekregen uit de sloep en begaven ze zich landinwaarts. "Eindelijk zijn we waar we wezen moeten", zei Bud optimistisch. "Uiteindelijk was dit het doel,...terecht komen in door Italianen gecontroleerd gebied." Harvey was het met zijn

viend eens. "Inderdaad," zei hij. "Daarbij komt dat onze omweg langs Malta ook nog wat heeft opgeleverd." Hij duidde daarbij op het dagboek van Joshua Wilshire waarin belangrijke notities stonden omtrent de mogelijke vindplaats van de Toorts van Caesar." Zwijgend liepen de twee mannen verder. Het doel van de reis was Tunis. Daar zouden ze vast meer te weten komen over de verblijfplaats van Betty en Gwen. Ofwel een interneringskamp voor burgers, of een officiershotel. Bud gruwde bij het idee. Plotseling floepte een schijnwerper aan.

Geheel verblind door het felle licht stonden Bud en Harvey, bewegingloos als konijnen in de schijnwerper van een jager, voor zich uit te staren. Harvey kon een vloek niet onderdrukken hetgeen hem op een felle por in zijn zij kwam te staan. "Kop dicht!," siste Bud hem toe. "Ze mogen niet horen dat we Engels spreken." Iemand liet de schijnwerper zwenken waardoor Bud en Harvey de gelegenheid kregen hun ogen aan het licht te laten wennen. Beetje bij beetje kreeg de omgeving weer vorm en ontdekten de twee Amerikanen de contouren van een wegversperring.

Ze waren gestuit op een eenheid van de Italiaanse kustverdediging. Een vloek onderdrukkend zag Bud een officier in het gehate uniform van de fascistische militie op hem afkomen. In snauwerig Italiaans probeerde de militair te weten te komen met wie hij van doen had. Bud en Harvey probeerden, een zelf verzonnen taaltje mompelend, duidelijk te maken dat ze de man niet begrepen. Daarop ontstak deze in grote woede. Hij brulde een bevel. Een motor startte en even later reed een truck voor waar Bud en Harvey in werden geduwd. "Naar Tunis!" brulde de officier.

De zon was reeds op toen de Italianen met hun gevangenen Tunis binnenreden. Tijdens de rit had de officier zitten bladeren in het dagboek dat hij van Bud had afgenomen. Ondanks de vage lucht van vis die de kleding van zijn twee gevangenen uitwasemde was de Italiaan ervan overtuigd dat hij hier niet met vissers te doen had. Hij beheerste voldoende Engels om te weten dat het dagboek onder meer allerlei aanwijzingen bevatte die betrekking hadden op de archeologische vindplaats die westelijk van Tunis was te vinden. De Italiaanse bondgenoot Duitsland had grote

belangstelling voor deze plek. Ondanks de oorlogsinspanningen die ze moesten leveren werden grote hoeveelheden mankracht en materieel vrijgemaakt voor een geheimzinnig doel dat ze daar nastreefden.

Het leek de officier een goed idee zijn bondgenoten op de hoogte te brengen van zijn vangst. Wellicht hadden ze hier van doen met spionnen of saboteurs die ook geïnteresseerd waren in de geheimen van 'Colonia Julia Carthago'. Na Bud en Harvey te hebben laten insluiten verdween de officier naar het Duitse hoofdkwartier.

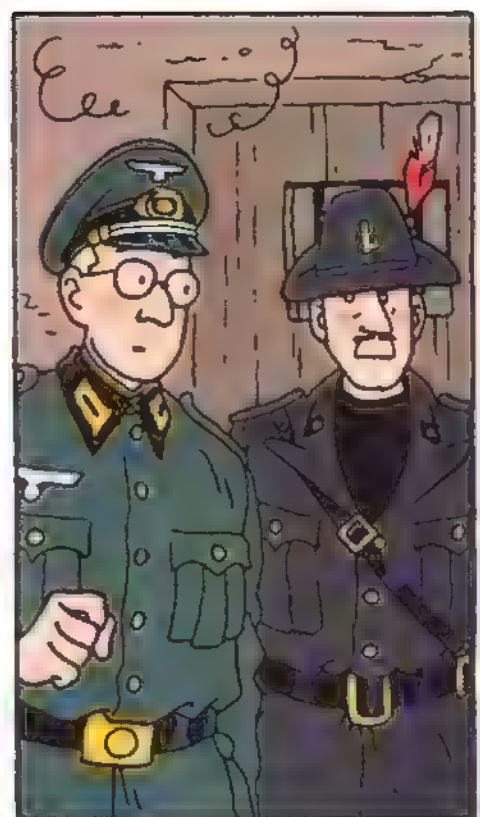

Luigi Spumanti, de militie officier die Bud en Harvey had laten insluiten, haastte zich naar het Duitse hoofdkwartier. Hij ijverde voor een betere verhouding tussen de fascistische bondgenoten. Voortdurende nederlagen sinds El Alamein hadden het Duitse geloof in het Italiaanse fanatisme danig doen tanen. Met het gevangennemen van de geheimzinnige infiltranten en de vondst van het dagboek met de aantekeningen over Carthago kon het Italiaanse blazoën misschien weer iets worden opgepoetst. Op het Duitse hoofdkwartier werd Spumanti ontvangen door het hoofd van de Duitse archeologische dienst. Deze

dienst viel in verband met de oorlog rechtstreeks onder de Duitse legerleiding. Karl Werda, doctor in de archeologie en antropologie en tevens 'Hauptmann' in de Wehrmacht, viel bijna van zijn stoel toen hij de aantekeningen in het dagboek had doorgenomen.

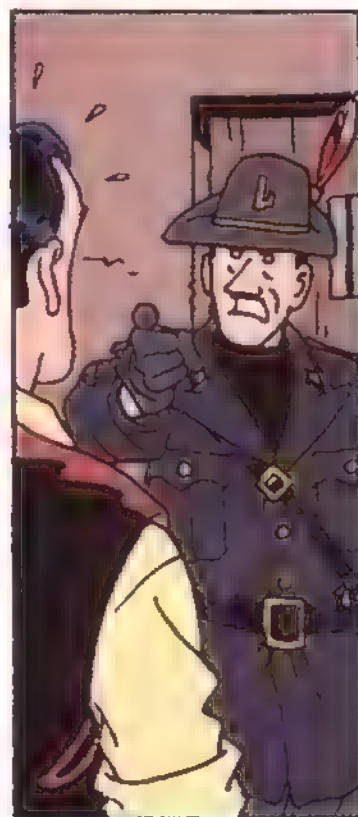
"Ik moet de mannen spreken bij wie je dit notitieboekje hebt gevonden," zei hij terwijl hij Spumanti voorging naar buiten.

Bud en Harvey zonnen ondertussen op een plan om niet als spionnen voor een executiepeloton te eindigen. "Ik denk dat ik het weet," zei Bud met opgeklaard gezicht.

Dr. Werda en zijn Italiaanse handlangers Spumanti sprongen de stafwagen uit nog voor die goed en wel tot stilstand was gekomen. Met grote stappen beenden de twee door de hol klinkende gangen naar het cellenblok waar de twee geheimzinnige indringers vastzaten. Bud en Harvey hoorden de laarzen door de gangen stampen en wisten dat deze bezoekers voor hen kwamen. "Je weet nu wie we zijn, hè?," vroeg Bud voor de laatste keer aan zijn vriend. "Jazeker!" antwoordde een grijnzende Harvey fluisterend. "Jij bent dr. Jones, archeoloog, verbonden aan de universiteit van Indiana. Ik ben je

assistent, Jim Smith. We hadden toen de VS nog neutraal was toestemming van de Franse regering in Vichy om hier ons werk te doen." Buiten klonk het gerammel van sleutels waarna de deur geopend werd. Spumanti en Werda betraden de sobere ruimte waar de twee 'geleerden' gevangen zaten. Bud viel meteen in zijn rol. "Hoe halen jullie het in jullie hoofd om ons, vermaarde wetenschappers, op te sluiten!," brulde Bud verontwaardigd. "De oorlog kan niet als excuus voor elke misstand dienen!" Verbluft keken Spumanti en Werda elkaar aan.

Zijn verontwaardiging met grote verve spelend hing Bud een verhaal op waar bijna geen speld tussen te krijgen was. Hoe ze na de Amerikaanse deelname aan de oorlog besloten hadden om in Tunesië aan het werk te blijven. Hoe ze voor de oorlog op Malta onderzoek hadden verricht. Ook zijn vriendschap met de Zwitserse antropoloog dr. Quadflieg liet Bud terloops even vallen. Harvey zag dat Spumanti en Werda werden ingepakt zoals alleen Bud dat kon. Dr. Werda was blij verrast toen hij hoorde dat Bud de door hem bewonderde dr. Quadflieg kende. Bud ging wat dieper in op hun 'samenwerking' op

Java in 1940. Dit leek het laatste restje twijfel bij de Duitser weg te nemen. Hij was volledig op de hoogte van het werk van de Zwitser in de archipel. Alleen Spumanti sputterde opeens wat tegen. "Wat deed u alleen in de woestijn in die lompen?," vroeg hij. "En waarom sprak u geen Engels?" Snel improviserend verklaarde Bud deze zaken. "Wij spraken onderling een dialect uit Ohio en die kleding hebben we van de welwillende lokale bevolking gekregen nadat we bij een badhuis van al onze bezittingen waren bestolen." Spumanti keek Werda twijfelend aan.

Werda woof de twijfels van zijn Italiaanse collega weg en wendde zich tot Bud. "Ik ben wel benieuwd waarom u in uw aantekeningen de naam Wilshire hanteert." Ook hier wist Bud zich uit te draaien. "Ik publiceer al mijn populair wetenschappelijk werk onder die naam," zei hij zonder te haperen. "Aangezien de fundamenteën van de toorts van Caesar nog niet gevonden zijn en we dus ook nog geen antwoord hebben op de vraag hoe de Romeinen het vuur in de toren brandende hielden, verwacht ik dat eventuele publikaties onder dit pseudoniem het daglicht zullen zien". Werda wist genoeg. Hij stond hier oog in oog met een

Amerikaans wetenschapper die bij tijd en wijle de schoorsteen rokende hield met het publiceren in populair wetenschappelijke tijdschriften. Het was niet zijn stijl, maar het was altijd beter dan het gedwongen in dienst treden van de archeologische afdeling van de Nazipartij. Kapitein Werda riep de cipier die de cel waar de twee 'geleerden' opgesloten zaten ontsloot. "Voorlopig bent u mijn gast," zei Werda die met een armgebaar duidelijk maakte dat ze hem konden volgen. "Beschaam mijn vertrouwen niet."

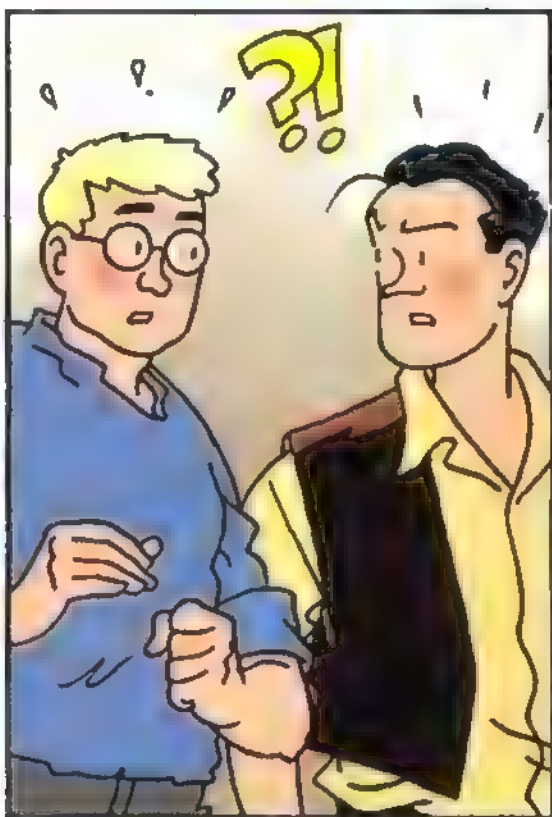

Harvey kon het haast niet geloven. Het was Bud gelukt om hun tegenstanders te doen geloven dat ze hier met wetenschappers van doen hadden. Terwijl ze de Duitser en de Italiaan volgden boog Harvey zich over naar zijn vriend. "Jij kunt misschien na de oorlog een carrière overwegen als verkoper van ijskasten op de noordpool," fluisterde hij. Bud grinnikte. "Onder druk of met plankenkoorts ben ik op mijn best," mompelde hij terug.

Voor de twee Amerikanen waren Dr. Werda en Spumanti verwickeld in een twistgesprek. Plotseling wendde de Duitse Archeoloog zich tot Harvey en Bud. "Wellicht kunt

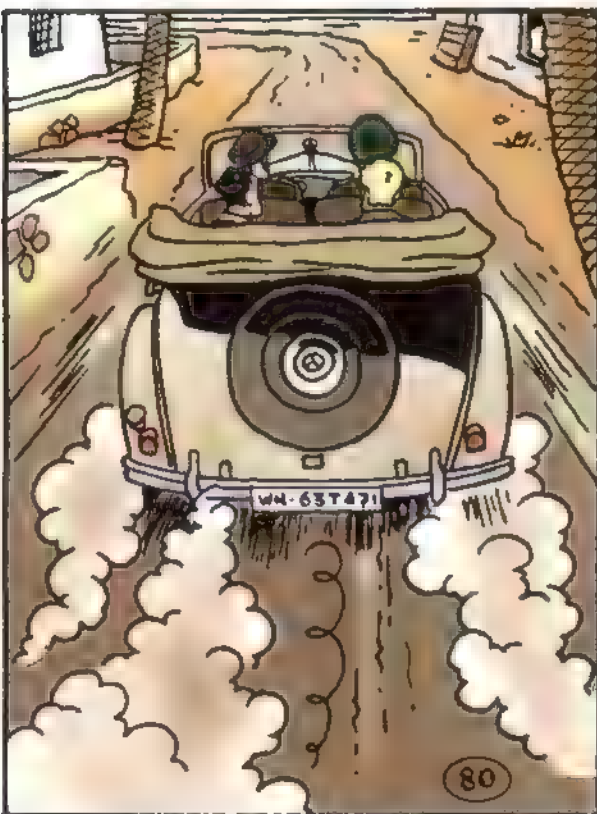
u uw mening geven over ons meningsverschil, heren," zei hij in zijn beste Engels. "Mr. Spumanti meent dat de Italiaanse man de meest romantische man van het westelijk halfrond is en dat geen enkele vrouw weerstand kan bieden aan zijn charme."

Bud en Harvey keken elkaar aan. Sinds wanneer werden zij in staat geacht om de aantrekkingskracht van een Italiaan te beoordelen? Dr. Werda vervolgde. "Nu is het zo dat mijn Italiaanse strijdgenoten in Tunis een paar Australische vrouwen gevangen houden die niet wensen in te gaan op de Italiaanse attenties..."

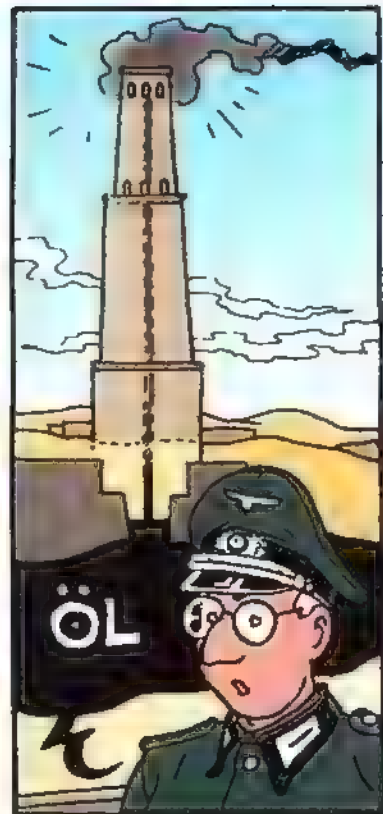
Even dachten Harvey en Bud dat ze het niet goed hadden verstaan. Werden er Australische vrouwen gevangen gehouden in Tunis? Dat moesten Betty en Gwen zijn! Dr. Werda had geen vermoeden wat er door de twee Amerikanen heen ging en vervolgde zijn uiteenzetting. "Zoals ik al zei menen de Italianen dat ze iedere vrouw kunnen veroveren. Ook de vrouwen van onze tegenstanders!" Onzichtbaar voor Spumanti gaf Dr. Werda de twee Amerikanen een knipoog. "Kunt u, als vertegenwoordigers van het Anglo-Amerikaanse cultuurgoed, inschatten wat de kansen van de Italianen zijn om deze dames te veroveren?"

Bud schatte de mening van Dr. Werda in en sloot zich bij hem aan. "Voor zover ik weet zullen Australische vrouwen zich nooit laten verleiden door de vijand. Zelfs niet als het Italianen zijn." Dr. Werda grijnsde breed. "Je ziet het Luigi, ook deze Amerikaan geeft me gelijk." Makkend liep de Italiaan voor de rest uit. De weerstand van die meiden moest gebroken worden. De eer van Italië stond op het spel! Bud en Harvey wisselden snel een blik. Het nijldige voortstappen van Spumanti beloofde weinig goeds.

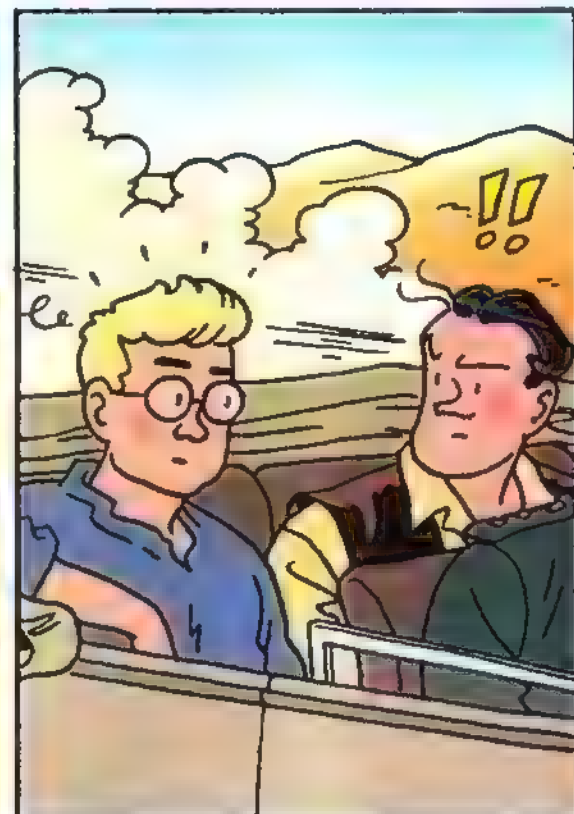
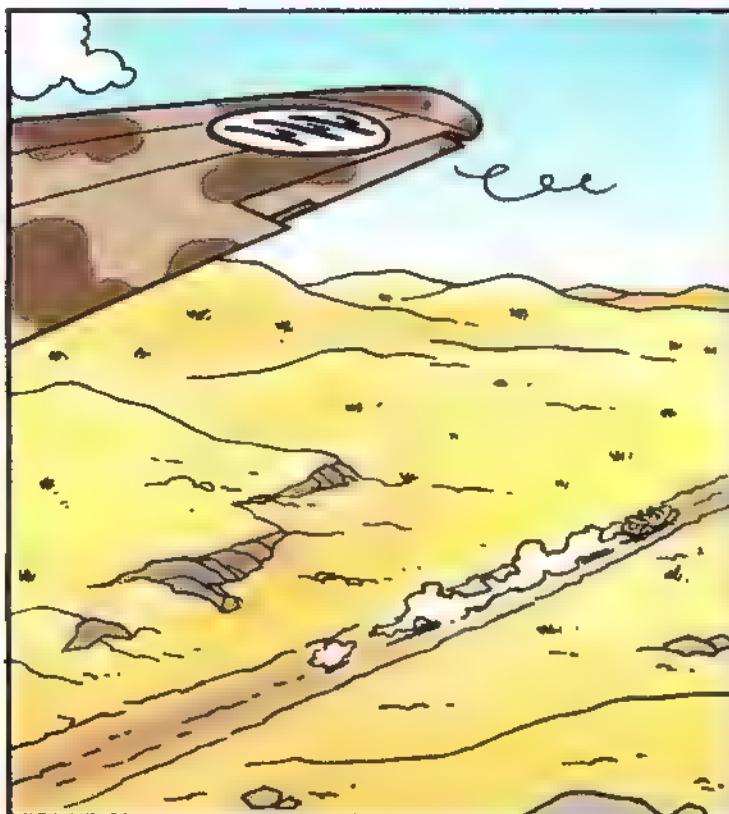
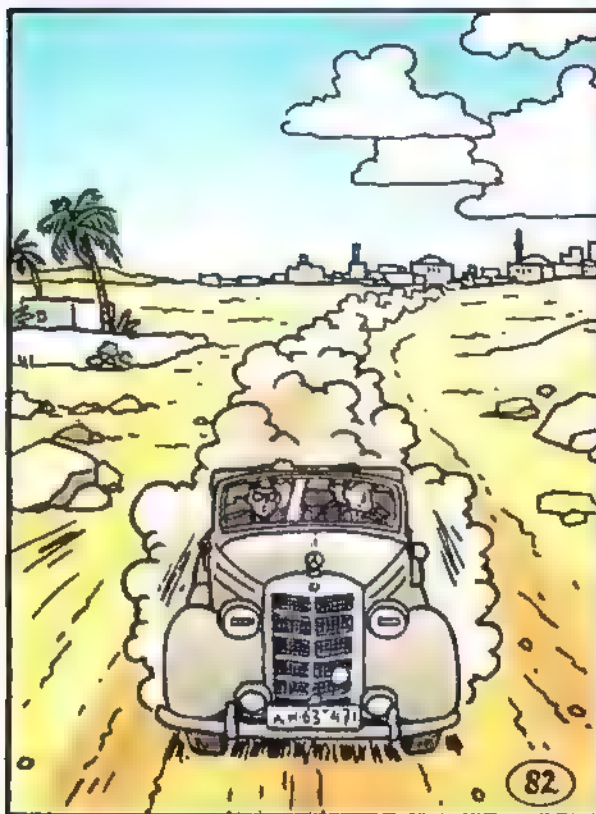
Nadat Spumanti afscheid van Dr. Werda had genomen bleven Bud en Harvey achter bij de Duitser die hen uitnodigde plaats te nemen in zijn auto. Terwijl ze naar het Duitse hoofdkwartier reden begon Dr. Werda te lachen. "Ach, ik mag ze zo graag plagen, onze Italiaanse vrienden," zei hij grinnikend. "Ze hebben die meisjes nu al weken in hun macht en het lukt ze maar niet om met hun charmes iets te bereiken." Bud trok zijn schouders op. "Totdat het hen begint te vervelen en ze met geweld afdwingen wat ze van die vrouwen verlangen," zei hij terwijl het hem moeite kostte om zijn stem neutraal

te laten klinken. Dr. Werda keek hem aan en trok een ernstig gezicht. "Nee, nee, mijne heren. Op het Italiaanse hoofdkwartier hebben een paar aristocraten zich over de meisjes ontfermd en het is voor hen een erezaak om ze op een bijna hoofse manier te veroveren," zei hij, waarna hij weer glimlachte. "Het is het gesprek van elke dag binnen het officierskorps. Er worden zelfs weddenschappen op afgesloten." Bud knikte en besloot het gesprek een andere wending te geven. "Vertel mij eens Dr. Werda,... waarom steken de Duitsers in oorlogstijd zoveel tijd in de Toorts?"

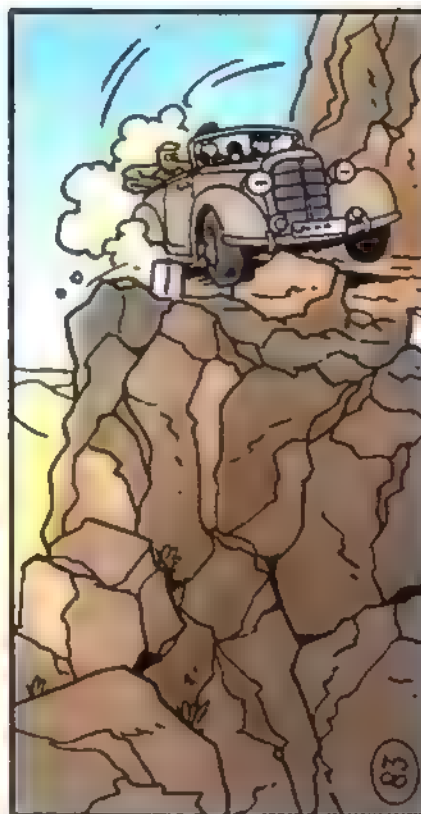
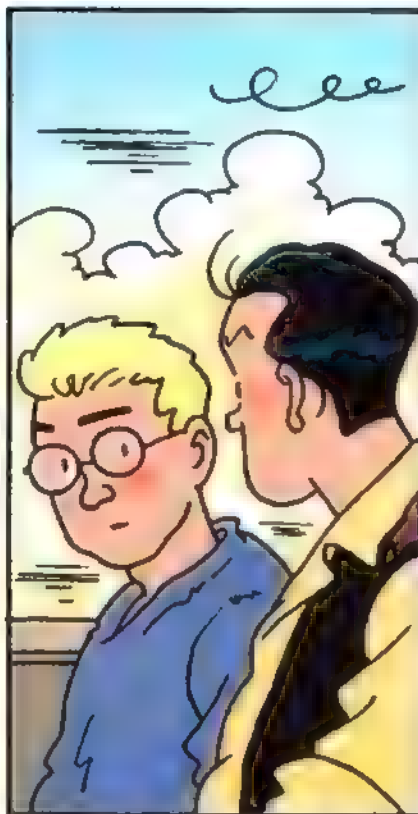
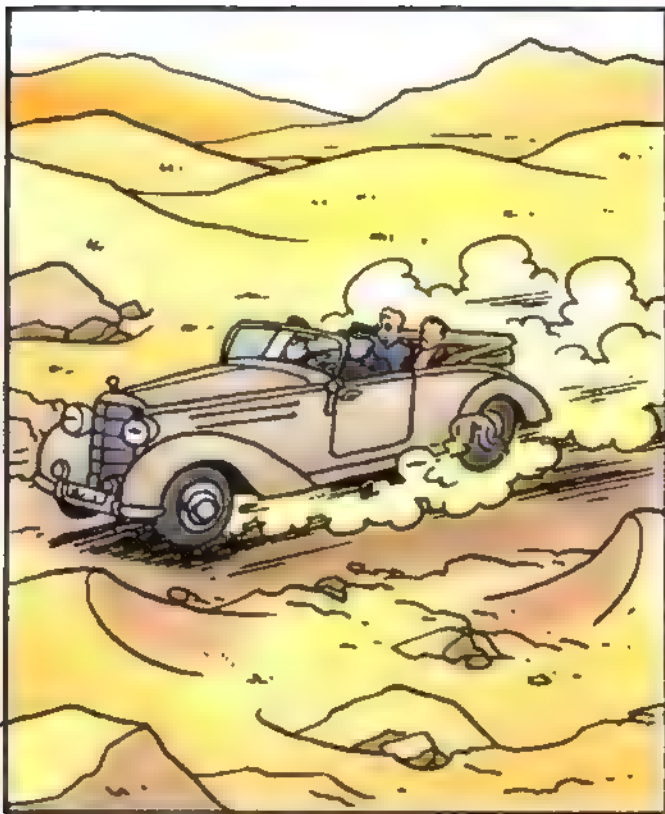
Dr. Werda reageerde alsof hij door een bij werd gestoken toen Bud hem vroeg naar de Duitse belangstelling voor de Toorts van Caesar. Even was hij op zijn hoede, toen won de wetenschapper in hem het weer van de militair. "Ik ben vooral geïnteresseerd in de zaken waar ook uw belangstelling naar uit gaat," zei hij terwijl hij het notitieboekje van Mr. Wilshire ophield. "Het blootleggen van de fundamenteën en het vinden van de antwoorden op alle vragen die we ons nu al decennia lang stellen." Bud wilde wat zeggen, maar Dr. Werda vervolgde zijn betoog alsof hij hardop aan het denken was en er geen

Amerikanen bij hem in de stafauto zaten. "Mijn opdrachtgever, het oppercommando van de Wehrmacht, heeft echter andere motieven," mompelde hij, wezenloos voor zich uit starend. "Die menen dat het voortdurend brandende vuur in de toren gevoed werd door olie van een zeer hoge kwaliteit. Om kort te gaan denken zij dat de Toorts van Caesar een soort gigantische kaars was die gevoed werd uit een enorme oliebron. Als we de fundamenteën vinden houdt de archeologie op en komen de boortorens om de oorlogsmachine draaiende te houden."

De Duitser gaf zijn chauffeur een opdracht waarop die keerde. Even later lieten ze de bebouwing van Tunis achter zich en stoven ze over een stoffige weg de woestijn in. Dr. Werda boog zich over naar zijn passagiers. "Voordat we naar het hoofdkwartier gaan, zullen we eerst even een kort bezoek brengen aan de vindplaats van het oude Carthago," zei hij enthousiast. "Ik ben ervan overtuigd dat u onder de indruk zult zijn van hetgeen we reeds hebben bloot gelegd." De stafauto liet een militair vliegveld links liggen en vervolgde op hoge snelheid zijn tocht door de woestijn.

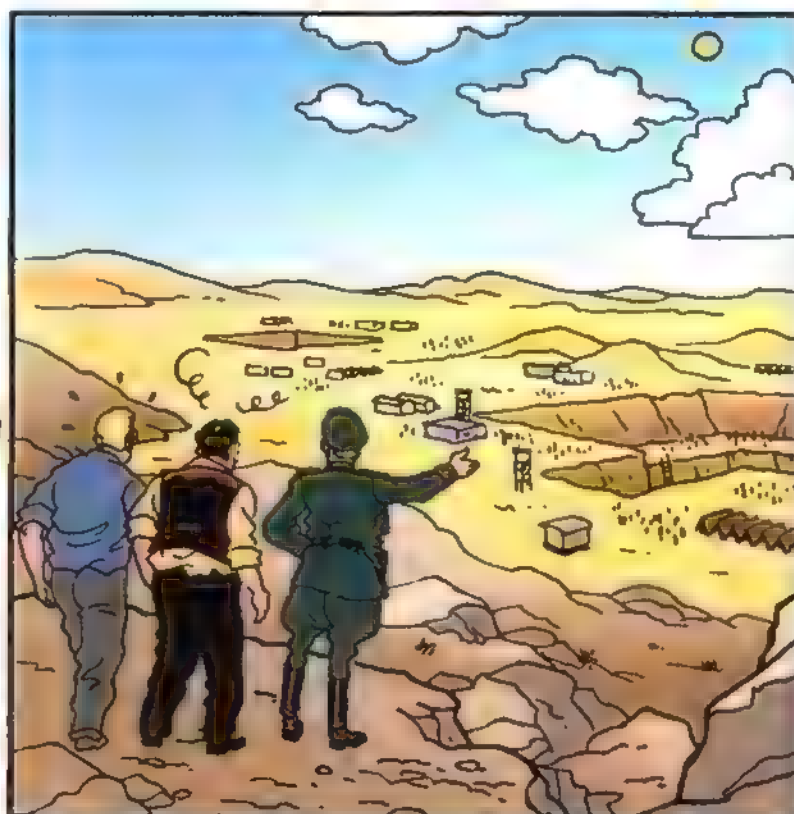
Bud en Harvey waren geschrokken door de mededeling van Werda dat het de Duitsers allemaal om olie te doen was. Een blik van verstandhouding tussen de twee was genoeg om te weten dat ze er hetzelfde over dachten. Als de Asmogendheden inderdaad olie vonden kon dat de krijgs-kansen doen keren. Nu moest alles nog over zee worden aangevoerd. Veel konvooien haalden het niet waardoor het Afrikakorps altijd beperkt was in zijn mogelijkheden. Bud en Harvey verkeerden in tweestrijd. Ze wisten nu waar de zusjes waren, maar beschikten tevens over vitale informatie voor de Engelsen.

Terwijl Bud en Harvey in tweestrijd verkeerden ploegde de Mercedes zich moeiteloos door de opgewaaide zandduinen op de weg. De chauffeur leek er groot genoeg in te scheppen grote stofwolken op te kunnen werpen. Bud en Harvey wisselden veelbetekenende blikken uit. Ze waren het stilzwijgend eens geworden. De informatie dat de Duitsers op het spoor waren van een oliebron onder een archeologische vindplaats moesten ze doorgeven aan het Britse hoofdkwartier. Als het inderdaad olie van superieure kwaliteit was konden de strijdkrachten van de Asmogendheden die, zonder het te hoeven raffineren,

gebruiken. Dan zou de weegschaal wel eens door kunnen slaan naar de Duitse kant.

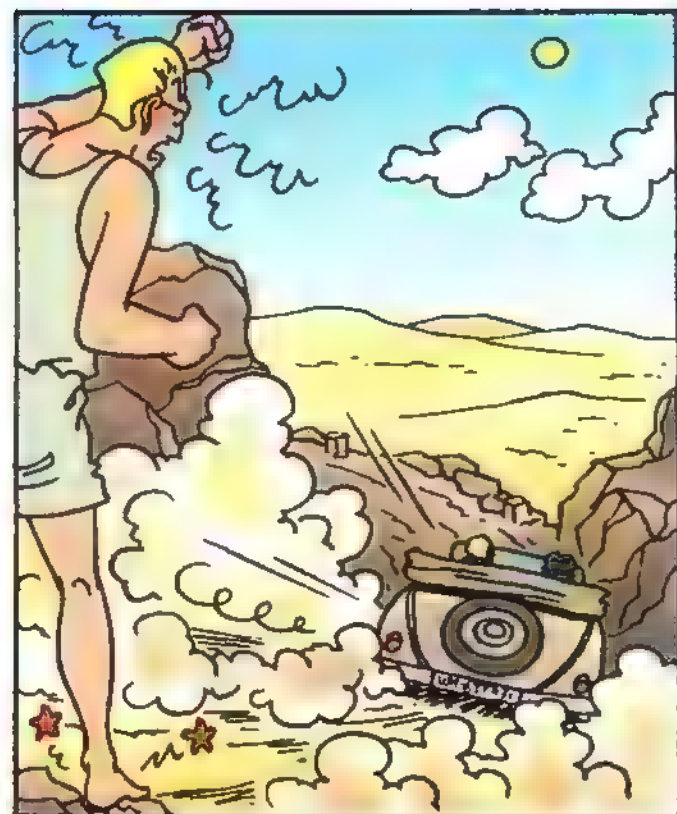
De stafauto naderde nu een grillige rotsformatie. De weg kronkelde zich naar boven en bij de twee Amerikanen brak het koude zweet uit toen ze het gieren van de banden onder zich hoorden. De chauffeur reed alsof hij deelnam aan een rally. Na een lange klim over de slecht onderhouden bergweg remde hij abrupt. Dr. Werda stapte uit en vroeg zijn passagiers hem te volgen. Bud en Harvey deden dat aarzeland, niet wetend wat hen te wachten stond.

Op hun hoede volgden Bud en Harvey de Duitse archeoloog die hen voorging naar de rand van het plateau waarop de Mercedes was gestopt. Toen ze naast Dr. Werda stonden konden de twee Amerikanen een kreet van verrassing niet onderdrukken.

Ze hadden een magnifiek uitzicht over een uitgestrekt terrein in de diepte waar het krioelde van de activiteit. Zo ver het oog reikte waren er mensen in het woestijnzand aan het wroeten. Dit was de grootste archeologische activiteit in Noord-Afrika sinds Carter zijn ontdekkingen in Egypte deed.

"Een niet geringe inspanning voor een land in oorlog, nietwaar?," vroeg Werda grinnikend. "Alhoewel ik moet toegeven dat er reeds wat werk was verricht voor we hier kwamen. Ook kunnen we beschikken over een vrijwel onuitputtelijke stroom werkkrachten." Hiermee bedoelde de wreed grijnzende Duitser de Tunesische dwangarbeiders waarvan de twee Amerikanen konden zien dat ze in de hete zon werden afgebeuld door Duitse bewakers. Bud en Harvey wisten nu wat hen te doen stond. Even waren ze in slaap gesust door de beschaafde manier van doen van Werda. Nu was diens ware aard zichtbaar.

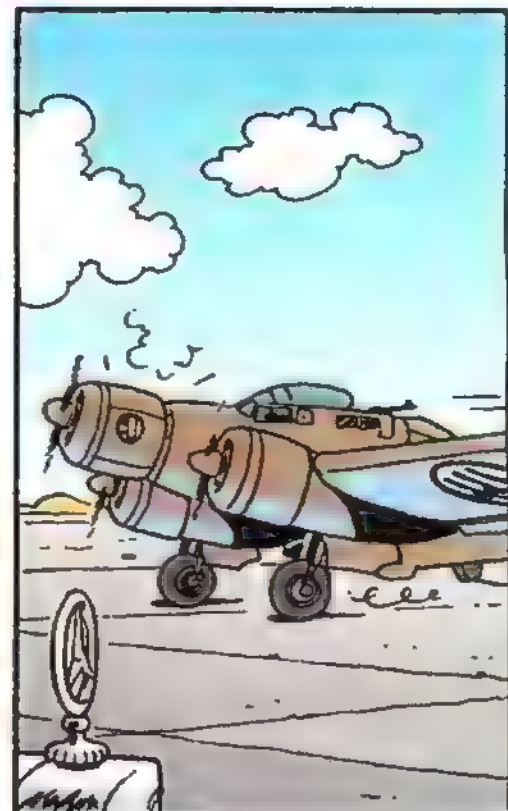
Bud en Harvey zaten op dezelfde golflengte en zonder iets te hoeven zeggen handelden ze. Bud greep onverwacht het dienstpistool van Dr. Werda uit diens pistooltas. Terwijl hij de overrompelde Werda in een stalen greep hield riep Harvey de chauffeur die wat zat te dutten in zijn wagen.

"Hee, sjoof...," schreeuwde hij, "...we hebben je baas te pakken. Als je niet wilt dat hem wat overkomt gooi je je wapen naar me toe!" Snel pakte Harvey de weggesmeten pistoolmitrailleur en hield de chauffeur onder schot.

"Zo mijne Herrschaften, nu gaan we wisselen van kleding!" zei Bud triomfantelijk. Even later stonden Werda en zijn

chauffeur in hun ondergoed te tieren terwijl Harvey de stafauto keerde. "Om jullie wat te vertragen neem ik ook de schoenen mee!," riep Bud terwijl hij naast zijn vriend plaats nam.

Een woedende Dr. Werda en diens chauffeur werden besproeid met opspattend zand en gesteente toen Harvey vol gas gaf. Machteloos zagen ze de wagen in een grote stofwolk verdwijnen. In de auto keken de twee Amerikanen elkaar triomfantelijk aan. Ze knikten elkaar toe en beantwoordden de niet gestelde vraag: "Naar het vliegveld!"

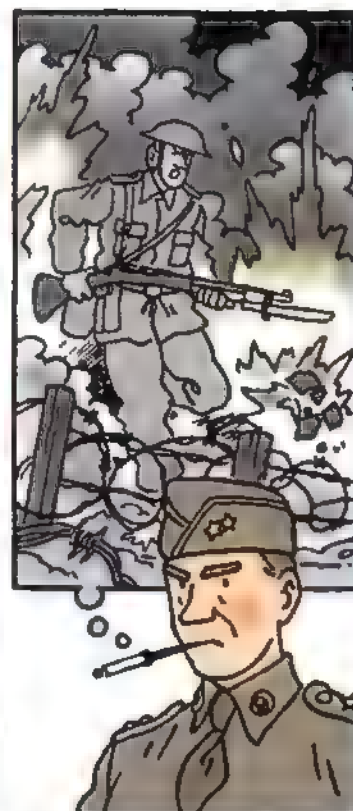
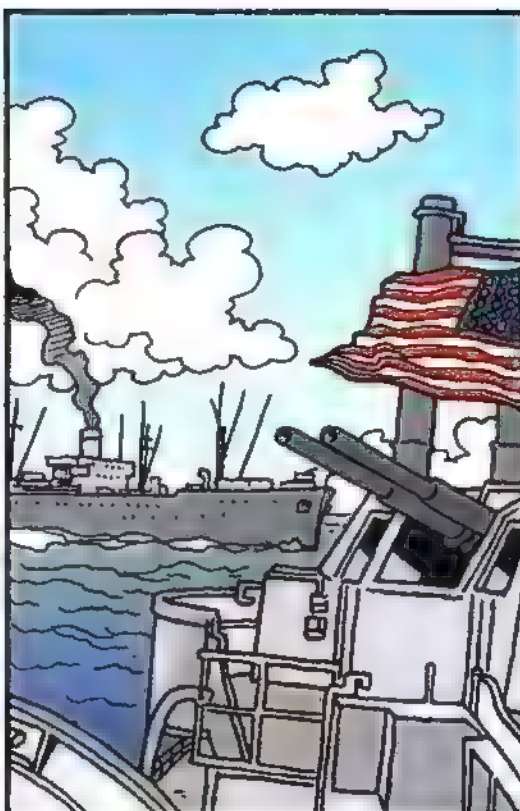
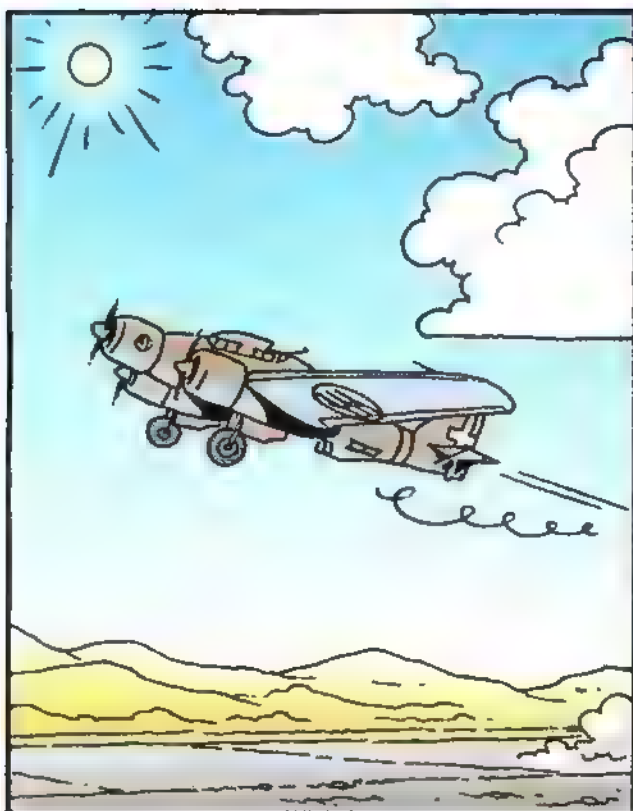

Het uiterste van de Mercedes vergend scheurde Harvey over de slingerende bergweg. Bud had het gevoel alsof hij de bijrijder van een motor met zijspan was. Met gierende banden rondde de wagen de laatste bocht voordat ze het lange rechte stuk de woestijn opschoten.

Het duurde niet lang voordat het militaire vliegveld dat ze op de heenweg zagen in zicht kwam. Op de nadering van de stafwagen ging de slagboom al aarzelend omhoog. Een Duits klinkende snauw van Bud deed de Italiaanse wacht in de houding springen waarna Harvey weer vol gas gaf. Even later draaide de auto het platform op. Verwilderd

keken Bud en Harvey om zich heen. In de verste uithoek van het vliegveld stond een oude Italiaanse bommenwerper warm te draaien. Voor een laatste keer trapte Harvey de afgeragde stafauto op zijn staart en even later stonden ze naast de aftandse Marchetti. Bud en Harvey overvielen de piloot die ze in de cockpit aantroffen terwijl deze een aantal routineprocedures afwerkte.

Het onder zijn neus geduwde pistool maakte de man duidelijk dat deze heren nogal haast hadden. Even later taxiede het toestel over het platform naar de startbaan.

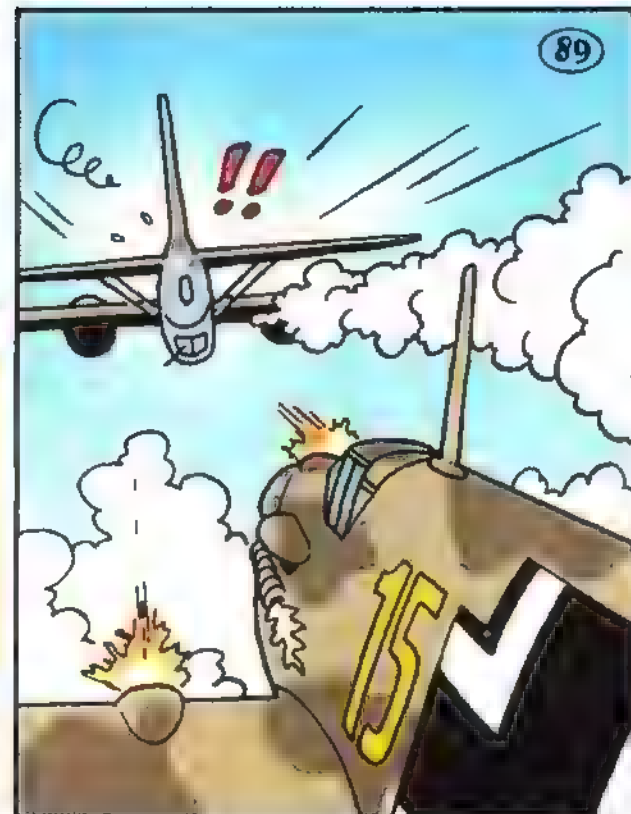
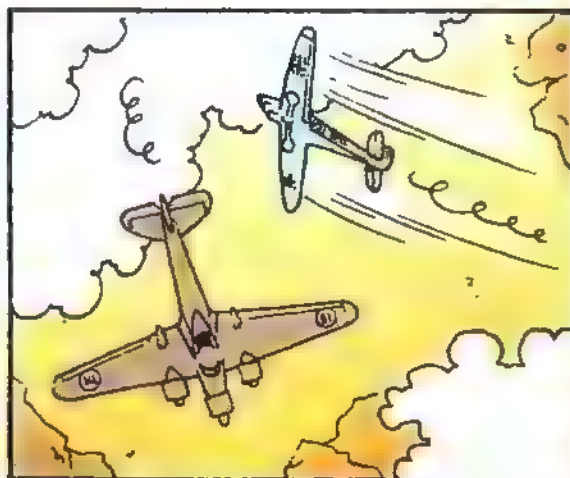
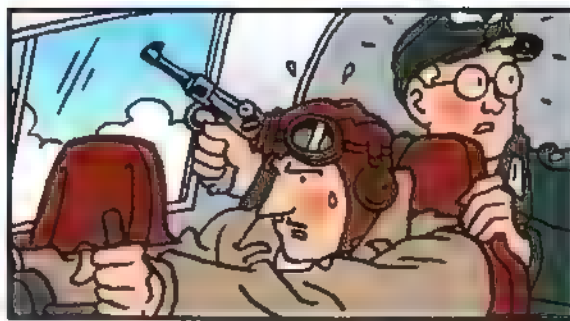
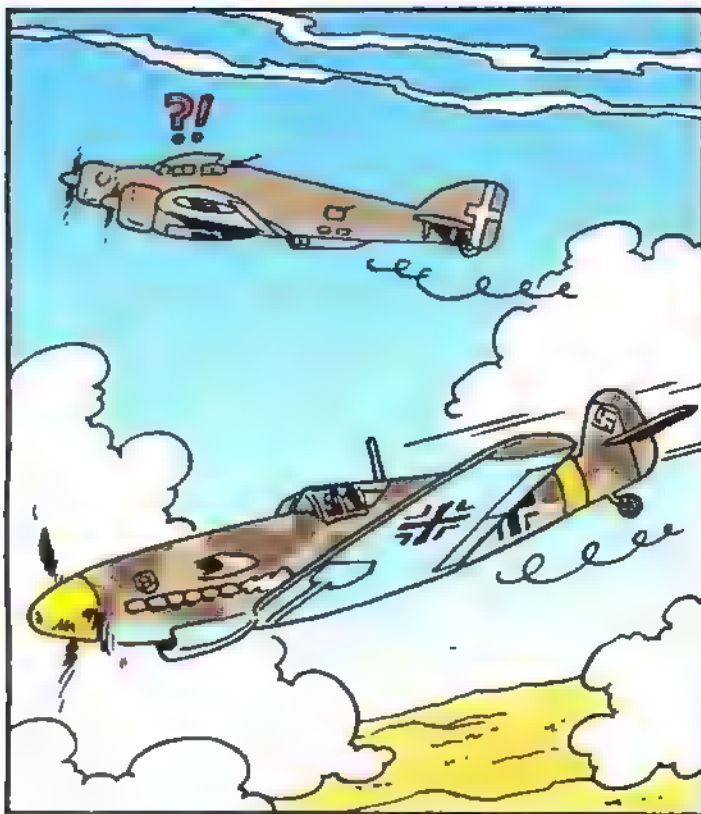
Terwijl de logge Marchetti-bommenwerper met aan boord Bud en Harvey langzaam hoogte won, naderde de Amerikaanse invasiemacht onder Generaal Patton de kust van Marokko. Ook een uit Groot-Brittannië vertrokken legermacht naderde de stranden van Frans Noord-Afrika. Voor het eerst sinds 1917 mengden de Verenigde Staten zich weer in een Europees conflict. Generaal Patton haalde opgelucht adem. De 4500 mijl over de Atlantische Oceaan waren zonder noemenswaardige verliezen overbrugd. Gedurende de hele reis had hij Duitse U-boten gevreesd, nu concentreerde hij zich op de landing.

In het uiterste geval zouden zijn troepen in gevecht kunnen raken met de bondgenoten van weleer. De met de Duitsers collaborerende Franse regering te Vichy was onberekenbaar. Patton dacht aan zijn tijd in de loopgraven aan het westfront tijdens de grote oorlog van 1914-'18, waar hij zij aan zij met Franse wapenbroeders de Duitse aanvallen had afgeweerd. Zuchtend pakte hij de map met geheime instructies en aanvalsplannen. Hij glimlachte terwijl hij de codenaam van de onderneming las: "Operatie Toorts, ...hoe toepasselijk," mompelde hij terwijl hij de map opensloeg.

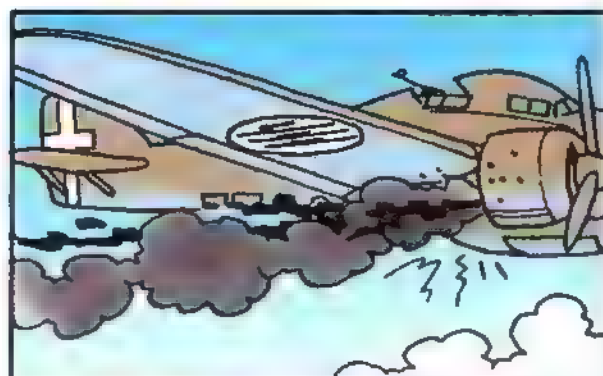
Niet op de hoogte van het feit dat hun landgenoten op het punt stonden het Noordafrikaans strijdtoneel te betreden, hadden Bud en Harvey besloten in westelijke richting te vliegen. Een tocht over Tunesië en Libië naar Egypte was te gevaarlijk. Dr. Werda zou er, ondanks het feit dat hij zich barrevoets moest verplaatsen, inmiddels wel in geslaagd zijn alarm te slaan. Het was slechts een kwestie van tijd totdat de vijand erachter was dat de twee Amerikanen in dit Italiaanse toestel zaten. Een tweede reden om in de richting van Marokko te vliegen was het feit dat ze in dit door de Vichy Fransen gecon-

troleerde deel van Noord-Afrika ongestoord konden landen. In het van spionnen en geheim agenten wemelende Casablanca was het een kwestie van contact maken met de geallieerden en het doorgeven van de Duitse plannen. Bud voelde in de zak van de uniformjas het notitieboekje van Joshua Wilshire. "Hiermee rehabiliteren wij ons bij de Engelsen," mompelde hij terwijl hij zijn vriend bemoedigend toeknikte. "Daarna keren we terug, infiltreren opnieuw en bevrijden Betty en Gwen. We weten nu waar ze zitten." Op dat moment sloegen de eerste kogels in de romp.

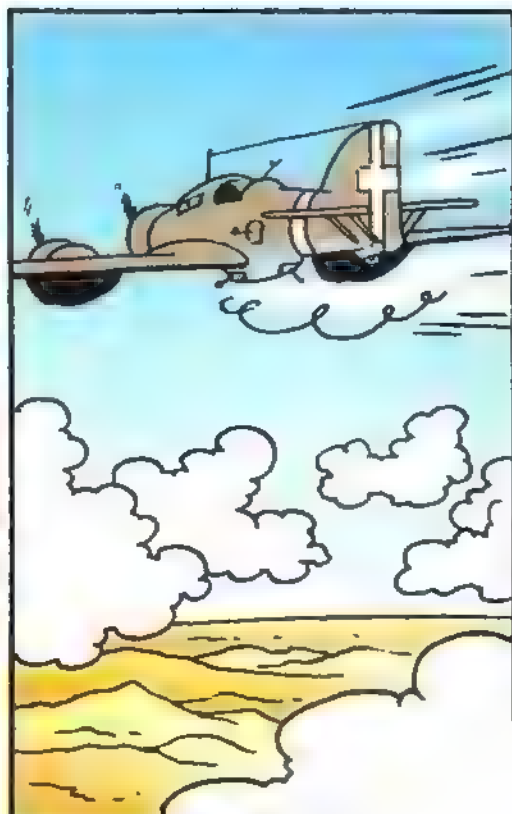
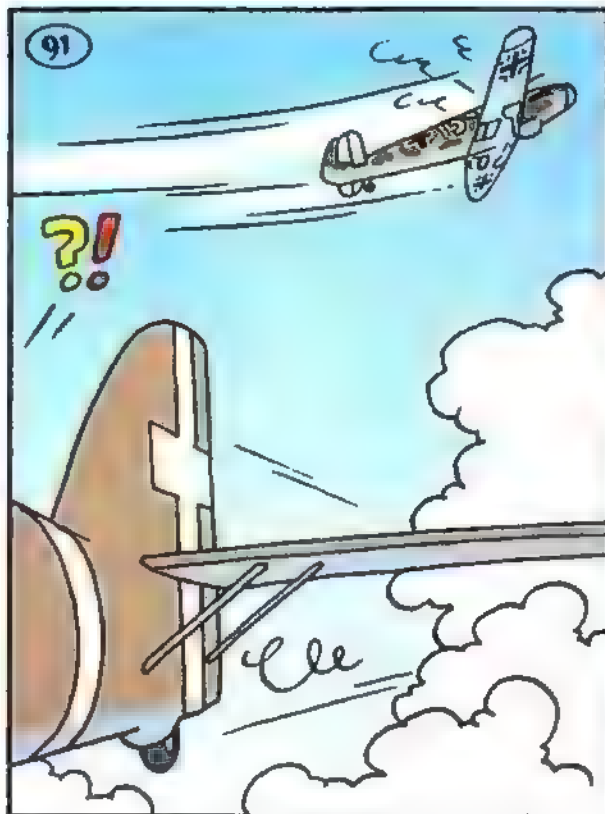
In een reflex trok de piloot van de Marchetti aan zijn stuurknuppel. Hij was zich wezenloos geschrokken van de kogelregen die kletterend was neergekomen op de romp van zijn toestel. Bud en Harvey verdrongen zich voor een raampje en zagen een Messerschmitt langs komen. Ze begrepen ogenblikkelijk dat het Werda was gelukt alarm te slaan. Een van patrouille terugkerend jachtvliegtuig was achter de Italiaanse bommenwerper aangestuurd met de opdracht het toestel neer te schieten. De Italiaan begreep er niets van. Zijn passagiers die Duitse uniformen droegen, duwden hem eerst een pistool

onder zijn neus bij wijze van vliegopdracht en nu was er een Duits jachtvliegtuig dat op hen schoot. De jachtvlieger maakte een ruime bocht om weer achter de trage bommenwerper te komen. Ondanks de capriolen die zijn prooi maakte had deze volleerde aas er geen moeite mee zijn doel in het vizier te krijgen. Geconcentreerd wachtte hij het juiste moment af waarna zijn boordwapens een onverbiddelijk einde maakten aan het functioneren van een van de motoren van de Marchetti. Een vette rookpluim vormde een lange sliert achter het ten dode opgeschreven toestel.

De Duitse jachtvlieger zat op hete kolen. Hij had de oproep, om deze Italiaanse bommenwerper met spionnen neer te halen, gekregen toen hij terugkeerde van een lange strooptocht langs de Tunesische kust. Zijn brandstof en munitie raakten op en bij het volgende salvo moest het raak zijn of deze prooi had geluk gehad. Hij was een topaas van de Luftwaffe en had het vak nog geleerd van de legendarische Hans-Joachim Marseille. Vol vertrouwen dat hij ook deze missie tot een goed einde zou brengen bracht de vlieger zijn ranke jager achter de logge bommenwerper.

Net op het moment dat hij wilde vuren brak een olieleiding in de zwaar beschadigde en brandende motor van de Italiaan. Terwijl de Messerschmitt het laatste salvo afgaf, werd de cockpit besproeid met de zwarte smurrie. Vloekend constateerde de Duitser dat hij had gemist. Zijn munitie was echter op en de brandstofmeter gaf aan dat het tijd was om zijn basis op te gaan zoeken. Zwetend en biddend wachtten de inzittenden van de Marchetti intussen het genadeschot af. Toen dat uitbleef keek Bud naar buiten. Hij kon zijn ogen niet geloven.

Tot zijn niet geringe verbazing zag Bud hoe de Duitse jager een ruime bocht maakte en toen in oostelijke richting verdween.

Een wild gejuich steeg op uit de cockpit van de aangeschoten Italiaanse bommenwerper. Even waren gijzelaar en overweldigers één. Toen hernam Bud zich en richtte hij zich tot de Italiaan die er intussen in geslaagd was de brand in de motor te doven.

"Je zult wel begrepen hebben dat wij geen Duitsers zijn. Tenslotte schieten die niet op elkaar, nietwaar?" stelde Bud vast. De piloot, die gebrekkig Engels verstond en

sprak, liet doorschemeren dat hij wel zoiets vermoedde. "Engelsen? Kevangene op die fluucht?" vroeg hij. Harvey stootte Bud aan zonder dat de piloot het zag en knikte toen. Hij had geen zin om het allemaal uit te gaan leggen en liet de Italiaan maar in de waan dat ze ontsnapte krijgsgevangenen waren. Dat ze in wezen tot spionnen waren opgeklommen hoefde deze bondgenoot van de Duitsers niet te weten.

De twee Amerikanen hadden geluk dat ze een driemotorig toestel hadden gekaapt. De piloot gaf aan dat het geen probleem zou zijn om Frans Noord-Afrika te bereiken.

De autoriteiten van het vliegveld van Casablanca stonden vreemd te kijken toen de aangeschoten Italiaanse bommenwerper overkwam en aanstalten maakte om te landen. Eenmaal geland taxiede het toestel, zonder acht te slaan op aanwijzingen uit de verkeerstoren, naar de verst gelegen uithoek van het vliegveld.

De op het vliegveld aanwezige prefect van politie haastte zich met een paar man naar het toestel waar hij een bewusteloze en geknevelde piloot aantrof. Bud en Harvey hadden het toestel verlaten zodra ze de Italiaan hadden uitgeschakeld.

Ze verlieten het vliegveld via een kleine toegang aan de

zuidrand. Het feit dat ze nog steeds gekleed waren in Duitse uniformen zorgde ervoor dat er geen vervelende vragen werden gesteld. In de straatjes van Casablanca vielen de twee 'Duitsers' niet op. Officieel was het vrede tussen dit deel van Frankrijk en het derde rijk. Duitse militaire attachés waren geen onbekend verschijnsel in het straatbeeld waar verder alle nationaliteiten vertegenwoordigd leken.

Opeens stootte Bud zijn vriend aan. Hij wees naar een café. "Volgens mij moeten we daar zijn als we willen onderduiken."

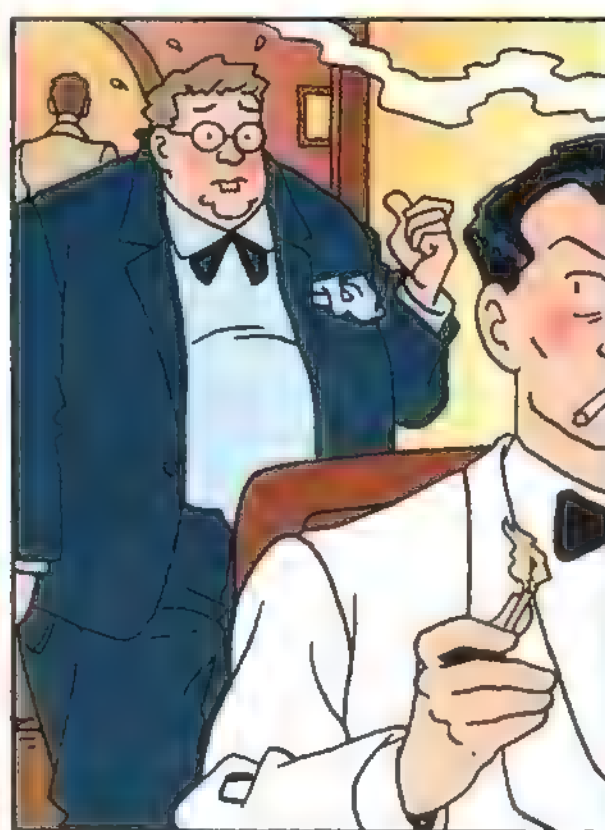
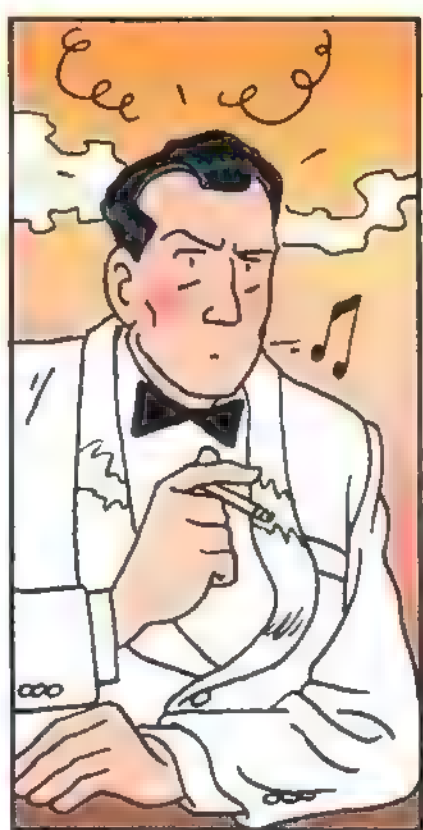

Bij binnenkomst in 'Rick's Café Americain' werden Bud en Harvey aangesproken door een gezette man. Voordat deze iets kon zeggen vroeg Bud of hij de eigenaar van de zaak kon spreken. Nadat de man Bud gevraagd had even te wachten verdween hij naar achteren.

"Ik hoop maar dat de eigenaar van deze tent een landgenoot is...," fluisterde Bud, "...misschien helpt hij ons dan wel." Bud en Harvey keken rond. Ze bevonden zich temidden van een bont gezelschap van avonturiers, louche zakenlui, vluchtelingen uit Europa en spionnen. Vanuit een kantoor tje achter de bar kwam een man op de twee 'Duitsers'

toegelopen. De man glimlachte flauw.

"Dus jullie zijn die 'Jerries' die Engels spreken met mijn tongval," zei hij terwijl hij ze van top tot teen opnam. "Mijn naam is Rick, dit is mijn tent en mijn nieuwsgierigheid is gewekt." Hun flegmatieke landgenoot gaf met een hoofdbeweging te kennen dat Bud en Harvey hem moesten volgen. Ze verdwenen in het kantoor achter de bar waar ze plaats namen in de stoelen die Rick hen aanbood. De bareigenaar kwam gelijk ter zake. "Zo, nu wil ik wel eens weten wat deze maskerade betekent."

Nadat Bud het verhaal van hun ontsnapping met een Italiaans vliegtuig uit Tunesië aan Rick verteld had floot deze schel tussen zijn tanden. Het was duidelijk dat hun landgenoot bewondering had voor de wijze waarop Bud en Harvey de Duitsers het nakijken hadden gegeven. Toen trok Rick een ernstig gezicht. "Jullie zijn helaas nog niet uit de gevarezone," zei hij zorgelijk. "Formeel wordt Marokko bestuurd door de Fransen. Informeel hebben de Duitsers het hier voor het zeggen." Rick dacht even na. Toen glimlachte hij breed. "Maak je echter geen zorgen. Jullie zijn hier aan het goede adres," zei hij opbeurend.

"Het zal niet de eerste keer zijn dat ik mensen uit de handen van de 'bad guys' hou!"

Op dat moment werd de deur van het kantoor geopend en stond daar de corpulente man die Bud en Harvey bij binnenkomst hadden ontmoet. De man zweette en was duidelijk nerveus. "Rick, Monsieur Renault is in de zaak en wil je spreken!" zei hij gejaagd.

Rick leek nauwelijks verrast. Hij wendde zich tot Bud en Harvey. "De prefect van politie is in de zaak," zei hij zacht. "Ik denk dat hij me wat wil vertellen over een Italiaans vliegtuig dat uit de lucht is komen vallen."

Voordat Rick zich vervoegde bij de in zijn zaak verschenen prefect van politie zorgde hij ervoor dat Bud en Harvey zich konden verkleeden. De Duitse uniformen werden vernietigd. Terwijl zijn gendarmes de uitgang van Rick's café in de gaten hielden liet monsieur Renault, de hoogste Franse politiemann in Casablanca voor wie een tafel was vrijgemaakt, ondertussen een dure cognac aanrukken. Hij lachte toen Rick bij hem aanschoof. "Het is altijd weer een aangename verrassing om te ontdekken dat zelfs in deze zware tijden de beste cognacs bij Rick's te krijgen zijn," zei hij terwijl hij de drank liet rondgaan in het glas.

"Helaas ontbreekt mij de tijd om er uitgebreid van te genieten, beste vriend. Ik ben hier vanwege een ernstige spionagezaak." Renault vertelde over de geknevelde piloot in de Italiaanse bommenwerper. "Vanuit Tunis kreeg de Duitse attaché hier te horen dat er een paar spionnen met dat toestel waren weggekomen," fluisterde Renault. "De Duitsers zetten ons onder nogal wat druk om mee te helpen die lui te vinden. Aangezien jij nogal wat connecties hebt wil ik je vragen een oogje in het zeil te houden." Rick keek de politiemann nadenkend aan.

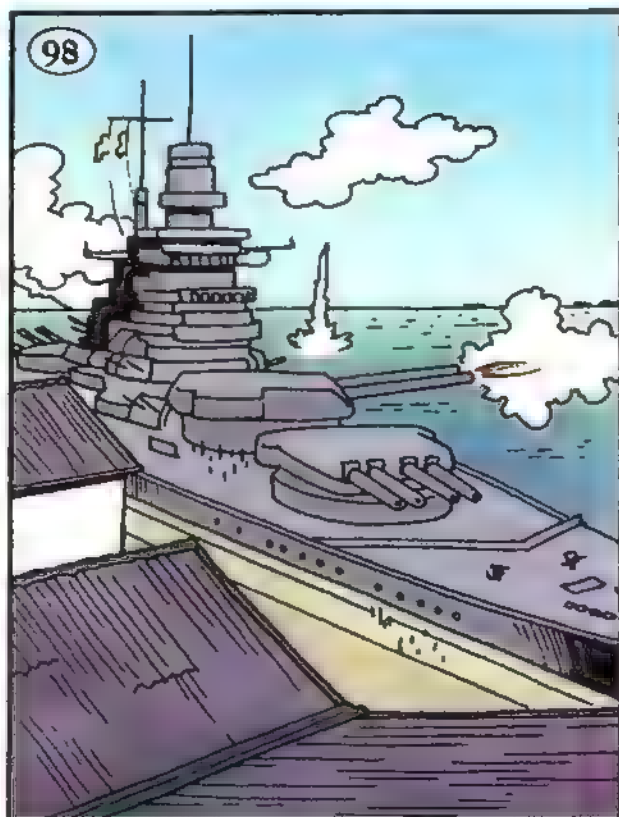
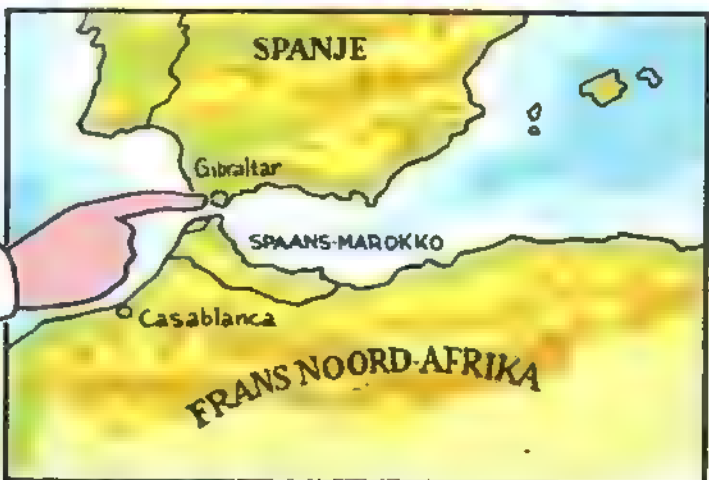
Nadenkend wreef Rick over zijn kin. Hij besloot het spel mee te spelen. Renault en hij speelden dit spel wel vaker en ze wisten dat de regels vast lagen. Rick glimlachte vermoeid. "Okay, ik kijk uit naar verdachte spionnen en jij zorgt ervoor dat mijn tent open kan blijven," zei hij zacht. Renault stond op. "Zoals altijd zijn we het eens, mon ami," snoof hij. "En geloof me, het valt niet mee om de Duitsers er blijvend van te overtuigen dat jij statenloos bent." Rick haalde zijn schouders op. "Als die gasten me zo nodig willen indelen bij een groep zeg je maar dat mijn nationaliteit 'dronkaard' is!"

Nadat Renault vertrokken was haastte Rick zich naar het vertrek waar Bud en Harvey zich hadden verkleed. Onwennig in hun afdankertjes stonden de twee vrienden voor de bareigenaar die ze een voor een doordringend aankeek. "Ik wil jullie helpen, maar dan moet je open kaart met me spelen," zei Rick. "Van de Fransen kreeg ik net te horen dat jullie een stel spionnen zijn. De Duitsers schijnen zeer veel belang te hechten aan jullie arrestatie! Klopt dat?" Bud en Harvey keken elkaar aan. Ze wisten niet of het verstandig was om het hele verhaal te vertellen aan een derde.

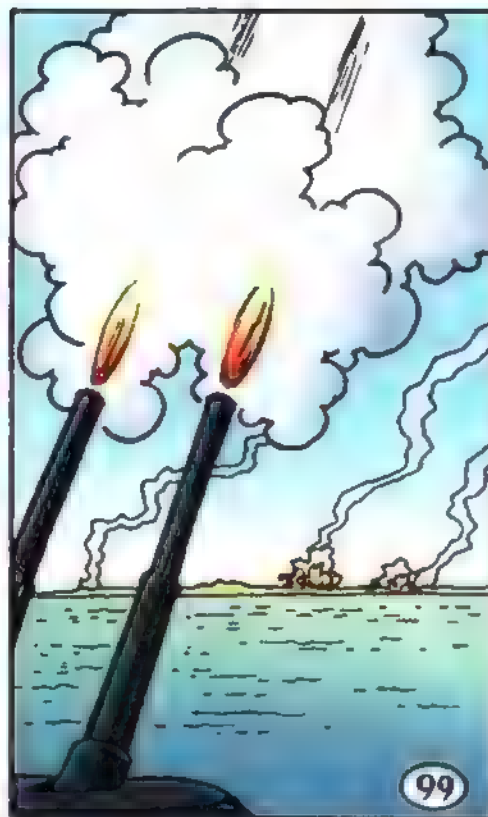
Bud aarzelde nog steeds om het verhaal aan Rick te vertellen. Toen deze de politieprefect ontving en Bud en Harvey bezig waren zich te verkleden was Harvey met een wild idee gekomen. Hij ging er daarbij vanuit dat Duitsland uiteindelijk de oorlog zou gaan verliezen. Als er dan daadwerkelijk hoogwaardige olie te vinden zou zijn op de plek waar de ruïnes van het oude Carthago lagen, konden ze met die wetenschap wel eens heel rijk worden. Ze wilden de geallieerden globaal in kennis stellen van de Duitse plannen, maar moesten ervoor zorgen het gebied te claimen zodra het van Duitsers en Italianen gezuiverd was.

Rick liet zich echter niet aan een lijntje houden. Hij stond erop om volledig te worden ingelicht. Bud besloot dat het hebben van een zakenpartner in deze contreien wel handig kon zijn. Snel bracht hij de bareigenaar op de hoogte. Die begreep opeens de Duitse interesse voor de twee 'spionnen'. "De 'Jerries' zullen er alles aan doen om jullie te pakken te krijgen," zei Rick ernstig. "Met die olie kunnen ze de oorlog in Noord-Afrika in hun voordeel beslissen. We moeten hun plannen snel doorspelen aan de Engelsen in Gibraltar!"

Samen met Rick zaten Bud en Harvey tot diep in de nacht plannen te smeden om het land uit te komen. Rick vond het spijtig dat hij onder deze omstandigheden geen beroep op zijn louché vriend Ugatti kon doen. "Ugatti vond altijd wel een weg of de vereiste documenten om weg te komen," zei hij. De drie mannen bogen zich over een kaart van het gebied. De mogelijkheden om via Spaans Marokko Gibraltar te bereiken moesten ze zeker onderzoeken. Geen van drieën kon vermoeden dat hun problemen zich vanzelf zouden oplossen. De imposante vloot die vanuit de Verenigde Staten was

vertrokken om een Amerikaanse deelname aan de oorlog te bewerkstelligen was ten noorden en ten zuiden van Casablanca verschenen voor de kust van Marokko. De Fransen lieten de Amerikanen niet zonder slag of stoot landen. Hier en daar vonden schermutselingen plaats. Daar waar er sprake was van kustverdediging vuurde de Franse artillerie op de voor de kust liggende schepen. In de haven van Casablanca mengde zich een Frans slagschip in de strijd. Het formidabele geschut van het schip werd echter snel uitgeschakeld door de Amerikaanse marine.

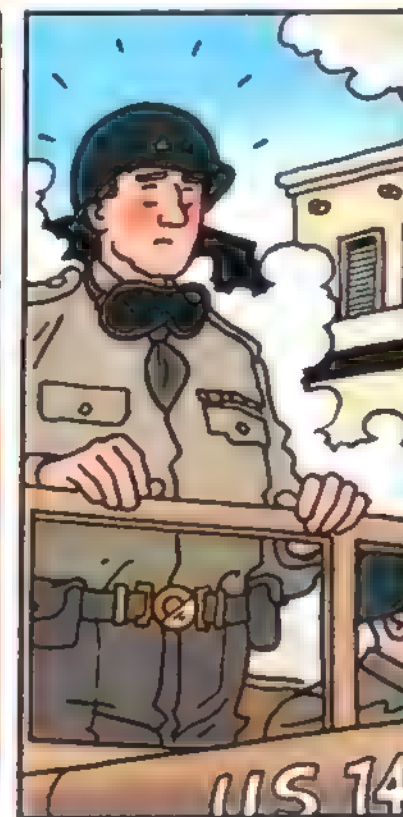
De situatie in Casablanca veranderde drastisch. Iedereen die wat te vrezen had van de naderende Amerikanen verliet de stad. De Duitse militaire attaché moest tandenknarsend het zoeken naar de twee spionnen opgeven.

De strijd tussen de Vichy-Fransen en de Amerikanen ging gepaard met artillerieduels tussen voor de kust liggende marine-eenheden en kustbatterijen. Deze werden echter stuk voor stuk uitgeschakeld of overrompeld door vanuit het zuiden en noorden oprukkende landstrijdkrachten onder leiding van Generaal Patton.

Met het frequent overkomen van gevechtsvliegtuigen

boven de stad werd het voor de inwoners van Casablanca duidelijk dat de strijd snel gestreden zou zijn. Rick, wiens café een paar dagen gesloten was geweest, had nu de deuren weer geopend en er heerste een opgewonden, vrolijke stemming.

Een groot aantal vertrouwde gezichten ontbrak waardoor Rick, voor zover hij dat nog niet wist, meteen kon zien wie fout en wie goed was geweest. Bud en Harvey pasten zich aan de veranderde omstandigheden aan en wachtten gespannen de capitulatie van de stad af.

De capitulatie van Casablanca was nog een kwestie van tijd. Het was de Fransen duidelijk dat ze te maken hadden met een geweldige overmacht. Verder naar het noorden bij Oran en Algiers hadden ook landingen plaats gehad waarbij Engelse troepen betrokken waren. De geallieerde samenwerking was hiermee een feit en de Franse troepen stonden voor een onvermijdelijke keus.

De activiteit van de Franse luchtmacht in de lucht boven Casablanca nam af. Amerikaanse troepen die vanuit Safi in het zuiden en Fedala in het noorden de stad naderden waren onstuitbaar voor de slecht gemotiveerde Franse

eenheden. Er stond de Franse opperbevelhebber maar een ding te doen, ...capitulieren.

Bud en Harvey hadden het gevoel dat ze een historisch keerpunt meemaakten. Voor het eerst sinds 1939 rukten de 'good guys' op in plaats van de plaat te poetsen. Samen met Rick waren ze getuige van de intocht van de Amerikaanse troepen. Ze waren onder de indruk van het vernieuwde leger. De nieuwe uniformen, uitrusting en bewapening straalden een hervonden zelfverzekerdheid uit. Aan het hoofd van de troepen stond een krijgshaftige generaal. "Die moeten we hebben!" siste Bud.

Harvey keek over de schouder van zijn vriend naar de Amerikaanse bevelhebber die als een Romeins veldheer Casablanca binnenreed. "Die moeten we hebben," herhaalde Bud. "Als we hem waarschuwen zullen het onze landgenoten zijn die het gebied rond het oude Carthago van Duitsers en Italianen zuiveren..." Harvey vulde zijn vriend aan: "...waarna het voor ons makkelijker wordt om het gebied te claimen."

De twee vrienden wreven zich in de handen en volgden de binnenrukkende troepen. Rick was intussen naar zijn bar teruggekeerd. Hij verwachtte een hoop klandizie van

de nieuwkomers in de woestijn.

Bud en Harvey waren er intussen getuige van hoe de generaal zijn intrek nam in het gebouw waar de prefect van politie resideerde. Een kruiperige Renault begroette de rijzige Patton, maar werd volledig door deze genegeerd. "Dat lijkt me net zo'n ijzervreter als MacArthur," fluisterde Harvey die zich de ontmoeting met de opperbevelhebber in de Stille Oceaan herinnerde. Bud knikte en siste zijn vriend toe: "Laten we geen tijd verliezen. We moeten de aandacht van hem trekken voordat hij in het gebouw verdwijnt!"

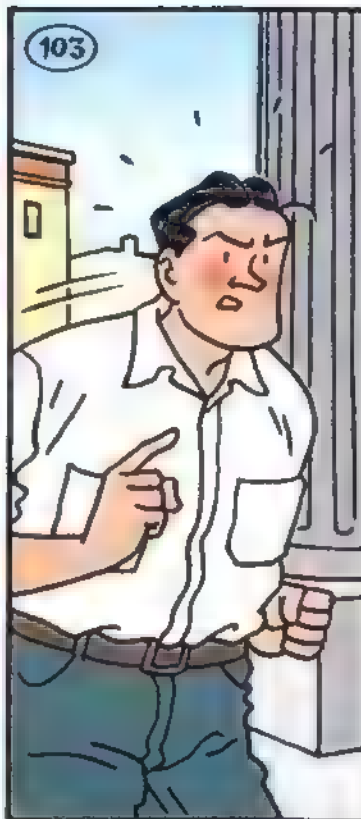
Goedkeurend liet generaal Patton zijn blik glijden over de aangetreden troepen. Hij had een raar gevoel van déjà vu terwijl hij daar zo stond. Het zou wel te maken hebben met de historische grond waar hij zich op bevond.

Plotseling werd de aandacht van de generaal getrokken door twee uitbundig joelende en zwaaiende lieden die, aan hun uiterlijk te oordelen al lange tijd in de woestijn moesten hebben doorgebracht.

Patton spitste zijn oren. Hij had gedacht dat het Europeanen waren, maar nu hoorde hij Engels met de onmiskenbare tongval van New York. De generaal wenkte

een lid van de MP. "Haal die lui eens naar voren... Ik dacht toch echt dat wij de eerste Amerikanen waren in Noord-Afrika."

Even later stond de Broadway-komiek met zijn impresario voor de generaal. "Wat zijn we blij dat jullie hier zijn, jongens!" riep Bud joviaal. "We bezweken bijna aan een overdosis Engelsen!" vulde Harvey aan. Bud trok een ernstig gezicht. "Ik heb informatie die vitaal is voor onze oorlogsinspanningen," zei hij. Patton glimlachte. "Dat zal best," zei hij waarna hij zich omkeerde, ervan overtuigd met een stel gekken van doen te hebben.

Bud zag de zich van hem verwijderende, brede rug van Patton en realiseerde zich dat het nu of nooit was. Als hij de aandacht van de generaal nu niet wist te trekken zou hij de man nooit meer te spreken krijgen.

"Wij weten waar de Duitsers naar op zoek zijn op de archeologische vindplaats bij de Toorts van Caesar!" zei Bud met stemverheffing. "Het kan het verloop van uw campagne danig in de war schoppen!" De woorden van Bud misten hun uitwerking niet. Generaal Patton reageerde alsof hij door een wesp gestoken was. Hij siste een bevel naar de hem begeleidende sergeant van de MP.

Voordat Bud en Harvey goed en wel in de gaten hadden wat er gebeurde waren ze in hun nekvel gegrepen. Even later stonden ze weer oog in oog met de bevelhebber. Patton ademde zwaar. "Wat weten jullie van 'toorts?'" gromde hij dreigend. Bud en Harvey keken elkaar vragend aan.

"Het is me geloof ik wel gelukt uw interesse te wekken, is het niet?" vroeg Bud olijk. Patton leek te ontploffen. "Hou je niet van de domme en vertel me wat je weet van de toorts!" viel hij uit.

Bud zag dat er niet te spotten viel met de over zijn toeren rakende generaal en kwam ter zake. In het kort vertelde hij hoe hij en Harvey in de oorlog verzeild waren geraakt. Patton's ogen lichtten op toen Bud bij het doen van zijn relaas aankwam bij de archeologische vindplaats even buiten Tunis.

"U begrijpt wat er gebeurt als de Duitsers daar olie vinden," besloot Bud zijn betoog. "De legers van Rommel zullen zich, niet gehinderd door brandstofproblemen, weer volop kunnen ontplooien." Generaal Patton dacht even na. Hij keek zijn twee avontuurlijke landgenoten door-dringend aan. "Je hebt er geen idee van hoe blij ik ben met

hetgeen je me net vertelde," zei hij waarbij hij breed glim-lachte. "Je verhaal is echter niet geheel een verrassing. Wij weten van 'De Toorts van Caesar' en de olierijkdommen die eronder sluimeren. Verdomd, we hebben zelfs onze operatie hier ernaar vernoemd!"

Bud en Harvey waren onaangenaam verrast. Hun plannen om in de olie te gaan leken in rook op te gaan. Patton sloeg Bud joviaal op de schouder. "Wat echter wel een verrassing voor me is, is dat jullie de exacte plek schijnen te weten waar de Duitsers aan het zoeken zijn. Dat opent perspec-tieven!"

Generaal Patton dacht even na. Zwijgend stonden Bud en Harvey erbij. Opeens priemde de generaal zijn wijsvinger in de richting van de twee verbouwereerde vrienden. "Uncle Sam needs you!" riep Patton enthousiast uit terwijl hij in zijn handen wreef. "In wezen verandert er niet zoveel voor jullie," dacht de militair hardop. "Jullie zijn als oorlogsvrijwilliger bij onze bondgenoten onder de wapenen gegaan. Dit dienstverband zetten jullie gewoon voort onder Amerikaanse vlag!"

Bud kon de generaal niet helemaal volgen. "Eh, u bedoelt...?" begon hij aarzelend. "Inderdaad! Jullie zijn

vanaf nu G.I.'s geworden!" interrompeerde Patton zijn toehoorders geestdriftig. "Hoewel, 'Gewoon Infanterist' wil ik niet zeggen. Jullie zullen een stoomcursus voor dienst bij de 'Special Forces' moeten ondergaan voor de operatie die ik voor jullie in petto heb!"

Harvey verschoot van kleur. "Ik weet niet of..." Patton liet ook hem zijn zin niet afmaken. "Ik weet het wel," denderde hij verder. "Jullie zijn volledig op de hoogte van het doel en de lokatie. Ik stuur jullie voor het reguliere leger uit om de toorts uit Duitse handen te houden!"

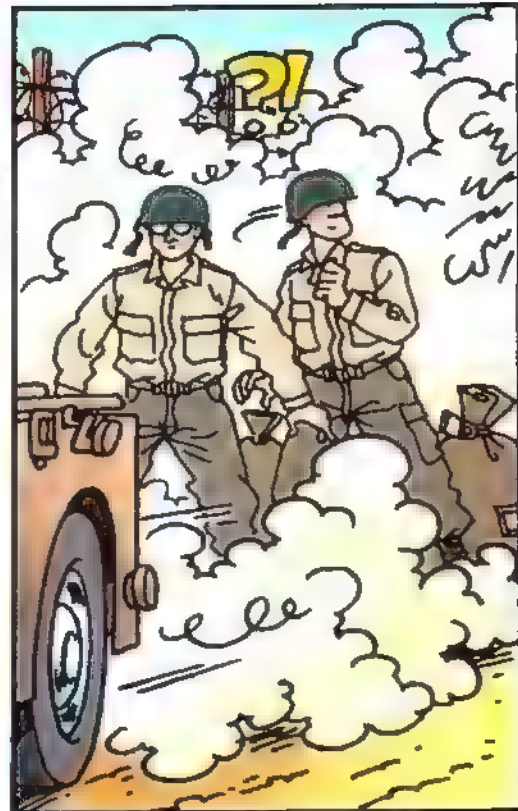
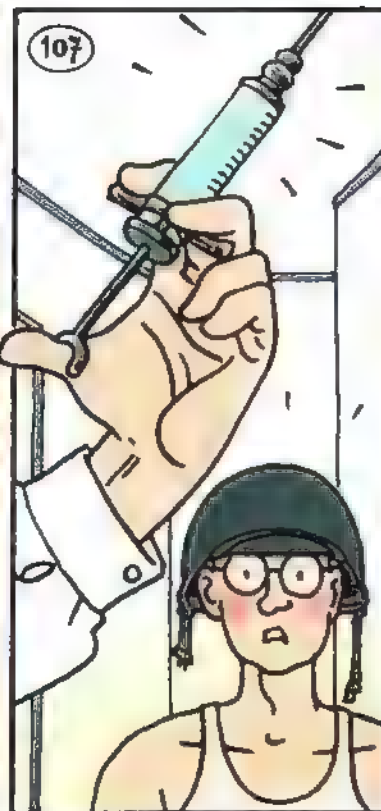
Voor Bud gloorde er weer een glimp hoop. Als zij als eerste bij de oliebron aankwamen konden ze hem wellicht ook wel claimen. Bud zag zich al onderhandelen met de oliebaronnen.

"Is het duidelijk wat ik van jullie verlang?" bulderde Patton, daarmee Bud's gelukzalige fantasie verstorend. "Het lijkt mij een uitstekend plan," zei Bud terwijl hij Harvey een dwingende blik toewierp. "Op ons kunt u rekenen."

Patton liet er geen gras over groeien. "Jullie melden je morgen weer hier," zei hij. "In de tussentijd regel je al je persoonlijke zaken. Voorlopig zullen jullie geen tijd meer

hebben voor een normaal leven."

Patton's vertrek uit de kamer gaf aan dat hiermee het onderhoud was afgelopen. Bud zag nog net hoe de krui-perige prefect van politie, die in de gang had staan wachten, de rijzige generaal aanklampte. Terwijl Bud en Harvey het gebouw verlieten hoorden ze nog hoe Patton Renault afsnauwde; "Wat zoek je hier nog, man! Je bent werkeloos!" Rick keek verheugd op toen Bud en Harvey hem kwamen opzoeken. Bud vertelde wat er stond te gebeuren. Hij bestelde een whisky. "We zakken nog één keer door, boys!"

Met een houten kop meldden Bud en Harvey zich de volgende dag bij het gebouw waar tot voor kort de politieprefect van Casablanca had geresideerd. De commandant van de wacht wist waarvoor de twee kwamen en troonde ze mee naar de foerier waar ze hun versleten Engelse kleding inruilden voor een Amerikaans uniform. Vooral over de helm waren ze enthousiast. "Eindelijk een stoer eigen ontwerp in plaats van die idiote Engelse bedpan!" meende Bud. Zodra ze bij de foerier klaar waren werden ze voor de dokter geleid die ze in beide armen de nodige gezond houdende cocktails toediende. Hun pijnlijke armen wrijvend

volgden de twee nieuwbakken G.I.'s de voortdurend grijnzende sergeant die ze beval plaats te nemen in een gereedstaande jeep.

Na een woeste rit werden Bud en Harvey afgeleverd bij een in der haast uit de grond gestampt tentenkamp, even buiten Casablanca. "Hier ontvangen jullie je basistraining en wat er verder nodig is om in dit circus op te mogen treden," zei de sergeant.

Voordat Bud of Harvey wat had kunnen zeggen gaf de militair gas en verdween hij in een grote stofwolk. Vanuit die wolk hoorden Bud en Harvey opeens geschreeuw.

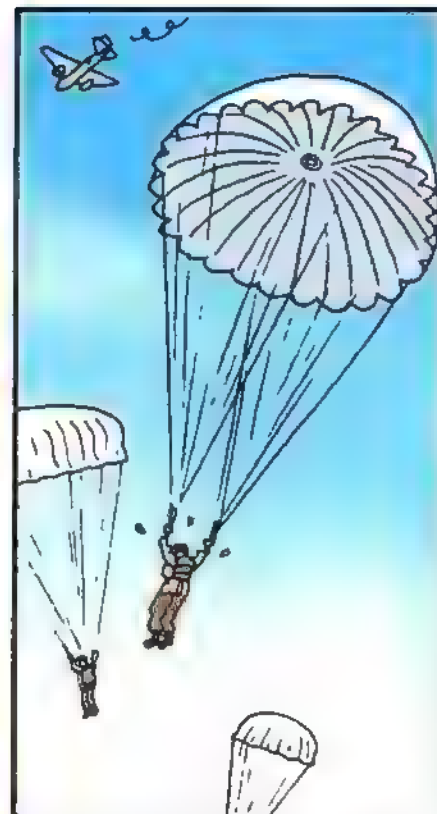
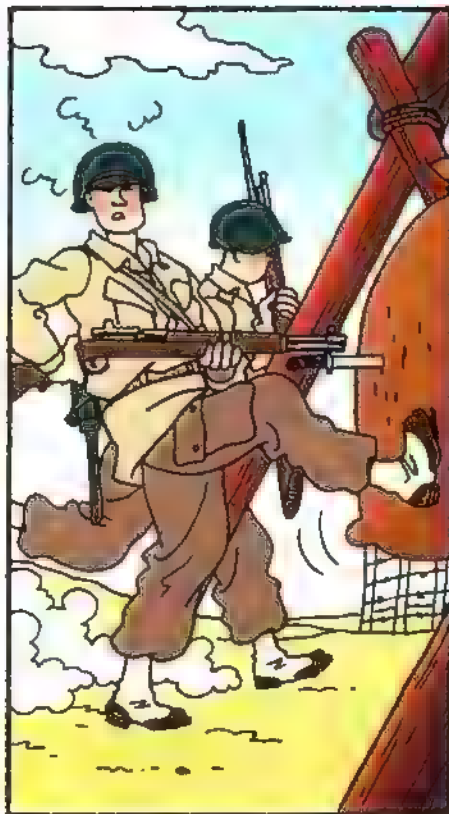

De stofwolk ging liggen en Bud en Harvey stonden oog in oog met een hysterisch schreeuwende instructeur. In loopspas volgden ze de man die hen meevoerde langs diverse punten waar hun uitrusting werd aangevuld. Aan het eind van de middag werden ze afgeleverd bij de plek waar ze voorlopig zouden bivakkeren. Ze hadden geen droge draad meer aan hun lijf en hun plunjezak pulde uit van alles wat ze volgens Uncle Sam nodig hadden om soldaat te kunnen zijn.

De volgende dagen werden Bud en Harvey van de vroege ochtend tot de late avond bezig gehouden. Hun instructeur had alleen hen onder zijn hoede en wist hen in korte tijd

veel bij te brengen van de vaardigheden waarover een infanterist moest beschikken. Marcheren, lessen krijgstuicht, kennis en onderhoud persoonlijk wapen, schietoefeningen, vuurdoop, nog meer marcheren, lessen in het onderscheiden van militaire rangen, het ging maar door.

Na een paar weken zagen Bud en Harvey voor het eerst een lachje op het gezicht van hun instructeur. "Ik denk dat ik er in geslaagd ben soldaten van jullie te maken," zei hij. Bud was opgelucht. "Dus we zijn klaar?" vroeg hij. De instructeur begon hard te lachen.

Verbaasd staarden Bud en Harvey naar hun lachende instructeur. Zo hadden ze de man nog niet meegemaakt. Ze kenden hem alleen als een humorloze, schreeuwerige en veeleisende supermilitair. Het honende gehinnik stopte uiteindelijk. "Sorry boys, ik moest even denken aan wat jullie nog te wachten staat."

Bud en Harvey begrepen dat hun opleiding nog niet afgelopen was. In een hogere versnelling werd de opleiding voortgezet onder leiding van een sergeant van de 'Special Forces'. Bud en Harvey leerden kaartlezen, omgaan met het kompas, bediening van verbidingsapparaat en

ook het ontvangen en verzenden van morsetekens. Verder leerden ze vechten met messen, voerden ze ongewapende man tegen man gevechten en kregen ze het omgaan met diverse wapens, waaronder een aantal van de vijand, onder de knie.

De slopende week werd afgesloten met een stoomcursus parachutespringen. Nadat Bud en Harvey ook dat zonder kleerscheuren en botbreuken hadden volbracht waren ze volgens hun instructeur klaar voor de opdracht waar Patton hen voor wilde inzetten. Ze beseften niet hoe snel ze het geleerde in de praktijk moesten brengen.

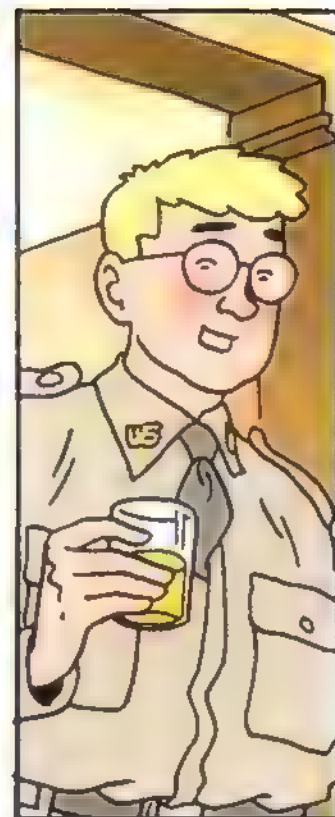

De tijd dat Bud en Harvey werden omgevormd tot vechtmachines hadden ze geïsoleerd doorgebracht. Nu werden ze voorgesteld aan de rest van het team waar ze deel van gingen uitmaken. Het peloton bestond uit mannen van diverse pluimage. Echte 'hillbillies' deelden broederlijk een stapelbed met rap van de tongriem gesneden New Yorkers. Bud en Harvey werden opgenomen in de groep waarmee ze nog een paar oefeningen gezamenlijk volbrachten.

De leiding van het peloton was in handen van een jeugdige luitenant en een door de wol geverfde sergeant. Luitenant

Adams en sergeant O'Connor waren volledig op de hoogte van de voorgeschiedenis van Bud en Harvey.

Tijdens een briefing kwam Adams daar op terug. "Heren, deze twee nieuwkomers hebben wellicht niet zo'n lange training gehad als wij, maar ze zijn onmisbaar voor onze opdracht," zei hij ernstig. "Ten eerste hebben ze reeds gevechtscontact gehad met de vijand tijdens het beleg van Tobroek. Verder kennen ze het operatiegebied beter als wij het zelfs na honderd uur kaartstudie zouden kennen!" Hierna opende luitenant Adams de envelop met geheime instructies.

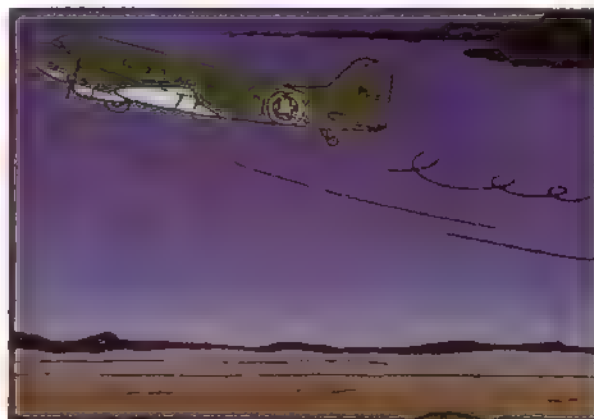
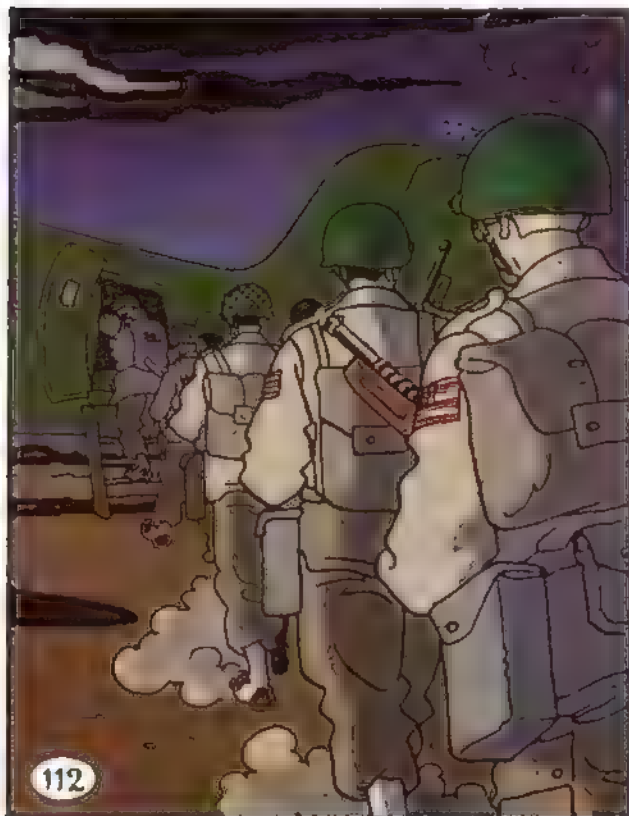
De mannen in de 'briefingroom' kregen te horen dat ze op zeer korte termijn zouden vertrekken. Het aanstaande weekend was in verband met het ontbreken van de maan en de verwachte bewolking ideaal voor een actie diep in het vijandelijke achterland.

Na al die tijd van intensieve training kregen de mannen vierentwintig uur verlof. Op voorstel van Bud gingen ze eerst naar Rick's Café Americain. Rick was aangenaam verrast met zoveel klandizie. De sfeer in zijn café was drastisch veranderd. Verdwenen waren de louche types die passagebiljetten verhandelden aan wanhopige

Europese vluchtelingen die Lissabon probeerden te bereiken. Uniformen beheersten nu het beeld.

Breed grijnzend begroette Rick zijn twee nieuwe vrienden. "Ik denk dat ik de tent maar omdoop tot 'Hollywood Canteen,'" zei hij lachend. "Ik heb daar veel over gehoord." Bud keek goedkeurend rond. "Lijkt me geen gek idee," reageerde hij. "Dan kom ik hier optreden." Harvey kwam tussenbeide. "Daar hebben we het nog wel over. We hebben eerst nog wat te doen in Tunesië. Maar voor die tijd: ... whisky!"

De mannen namen het er nog eens goed van.

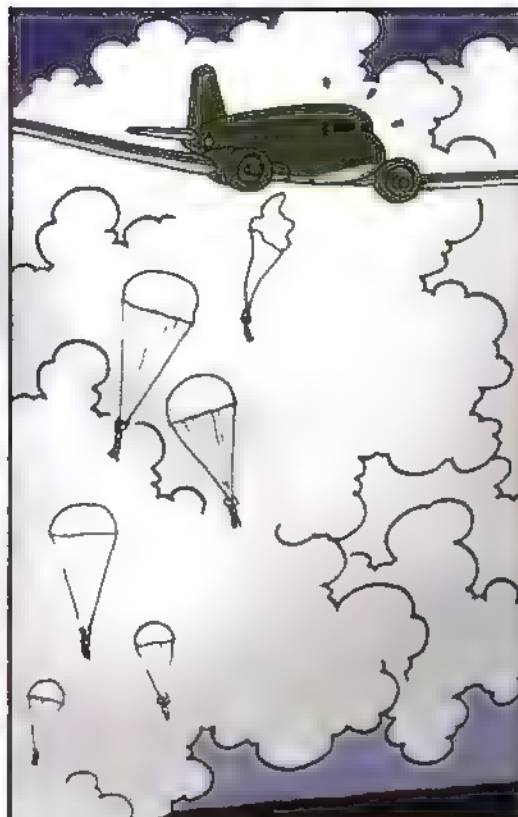
Toen Bud en Harvey een paar dagen later aansloten in de rij die als een trage slang in een gereedstaande C47 verdween, hadden ze nog steeds een beetje last van een houten kop. Ze hadden de volledige vierentwintig uur verlof bij Rick doorgebracht en het er nog eens goed van genomen. Telkens weer had Rick ingeschonken onder het motto dat je nooit kon weten of het je laatste zou zijn. Hij had inmiddels begrepen dat Bud en Harvey nu deel uitmaakten van de groep militairen die zijn drankvoorraad ernstig bedreigde. Het was hem duidelijk geworden dat het peloton op het punt stond ingezet te worden. Waar dat zou zijn

was hem niet duidelijk.

"Ze muurn hebn oorn," had Harvey met dubbele tong gelald. Rick had niet verder aangedrongen. Harvey had gelijk.

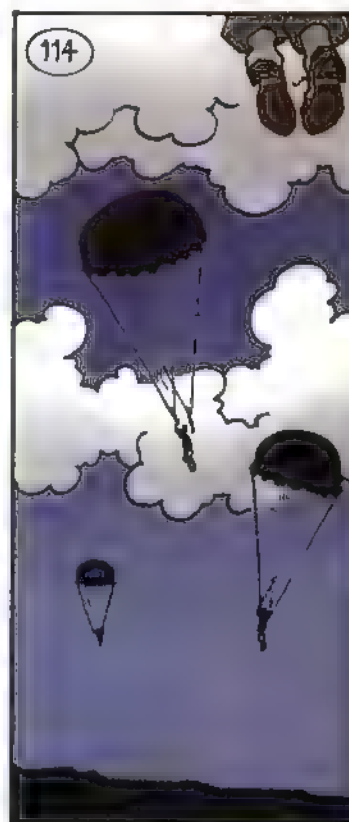
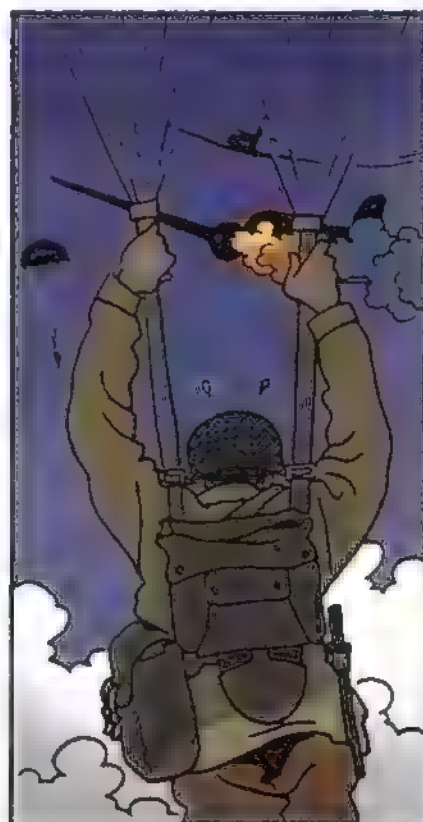
"Oooh, ik word ziek," kreunde Harvey toen de C47 loskwam van de startbaan. Sergeant O'Connor keek hem grijnzend aan. "Daarom mochten jullie nog even doorzakken," brulde hij boven het sonore motorgeronk uit. "Nu zijn jullie te ziek om bang te zijn!"

In de cockpit tikte de co-piloot zijn maat op de schouder en wees naar buiten. "Shit," vloekte die, "dat is pech hebben."

Bij het passeren van de grens met Tunesië kruiste de C47 de koers van een patrouillerend Italiaans jagerseskadron. Zo snel mogelijk dook het transporttoestel de wolken in. De co-piloot bracht luitenant Adams op de hoogte die op zijn beurt zijn manschappen waarschuwde. "Okay, boys. Het ziet er naar uit dat we eerder moeten springen dan gepland," zei Adams gehaast. "We zijn gestuit op vijandelijke jagers en kunnen aangevallen worden zodra we uit de wolken komen. Als we nu springen doen we dat onder dekking van het wolkendek zodat niet het gehele garnizoen van de vijand in Tunesië is gealarmeerd als we neerkomen."

Sergeant O'Connor blafte een paar bevelen en even later ontvouwen de eerste parachutes zich. Voordat Bud en Harvey zich goed en wel realiseerden wat er gebeurde hadden ze de sprong gewaagd en bengelden ze onder hun parachute in een inktzwarte duisternis. Boven hen was de C47 uit de wolken gekomen. Machteloos de aarde tegemoet zwevend moest het peloton toezien hoe de Italiaanse jagers als woedende wespen de aanval inzetten op het weerloze toestel waarvan een motor vlam vatte.

Terwijl de doorzefde C47 wanhopig probeerde om opnieuw de wolken te bereiken, zwermde de Italiaanse jagers om hun prooi. Zo makkelijk zouden ze dit makkelijke doelwit niet opgeven. Het wolkendek werkte nu nadelig voor het trage transporttoestel. Als een traag bewegend silhouet tekende het toestel zich af tegen een licht grijze achtergrond. Bud en de rest van het peloton konden volgen wat zich boven hen afspeelde. Het was je reinste slachtpartij! Zich realiserend dat ze niets voor de jongens van de luchtmacht konden betekenen concentreerden de mannen zich op

hun sprong. Vaag was de horizon te onderscheiden. Er was verder geen enkel licht te zien en luitenant Adams prees zich gelukkig dat ze niet per ongeluk boven het een of andere gehucht waren gesprongen. Bud en Harvey genoten van de betrekkelijke stilte en voelden zich heel even los van alle beslommingen. Dat gevoel was voorbij toen ze met een smak terugkeerden op de aarde. Het bleek erg moeilijk om in de duisternis het peloton bij elkaar te krijgen. Pas toen een smalle roze streep aan de horizon een nieuwe dag aankondigde lukte dat.

Nadat het peloton bij elkaar was gekomen besloot luitenant Adams een schuilplaats voor de dag te zoeken. De schemer zou van korte duur zijn en dan stonden ze open en bloot in het terrein. Gelukkig bood de bergachtige omgeving goede mogelijkheden om vanuit de lucht onzichtbaar te zijn.

Op de bodem van een nauwe kloof overlegde Adams met zijn mannen. "We zitten in een lastig parket, boys," zei de luitenant. "Niet alleen bevinden we ons ver van ons doel, maar ik denk ook dat we er rekening mee moeten houden dat het hier binnenkort krioelt van vijandelijke patrouilles."

Adams keek de leden van zijn eenheid doordringend aan. "De C47 had geen enkele kans. De piloten zijn er hoogstwaarschijnlijk uit gesprongen." De luitenant behoefde niet verder te gaan. De mannen begrepen dat er Italiaanse eenheden op uit gestuurd zouden worden om de piloten te vinden.

"Ik ga nu even het terrein verkennen," vervolgde Adams. "Kijken of ik onze plaats op de kaart kan bepalen. Bud, jij komt met mij mee. Sergeant, regel het bivak!" Met tegenzin volgde Bud de luitenant. Dit zag er niet goed uit. Hij begon opeens te twifelen aan de haalbaarheid van hun opdracht.

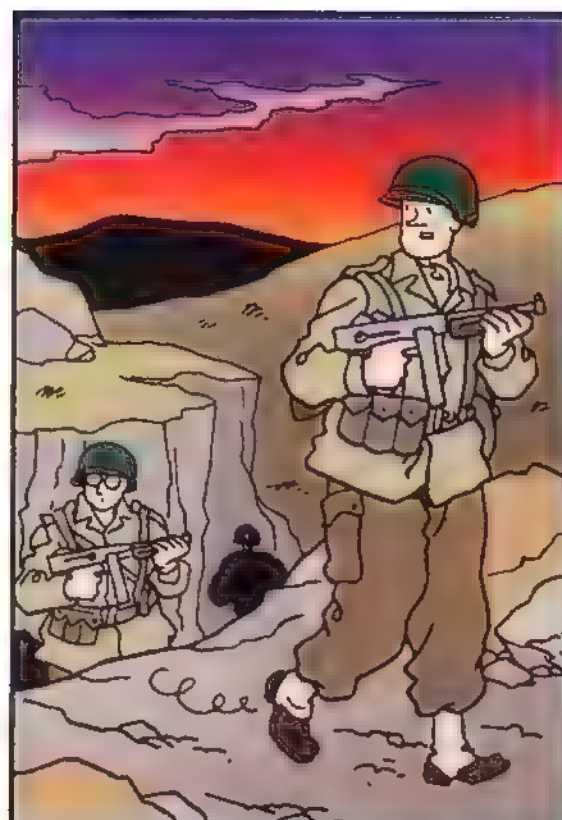

Voorzichtig bewogen Bud en luitenant Adams zich door het woeste terrein. Het deed Bud een beetje denken aan het landschap dat hij kende uit Westerns. Met een beetje fantasie kon hij zich het plotselinge verschijnen van ontelbare indianen op de rand van de kloof voorstellen.

"Cochise zou hier prima kunnen huishouden," mompelde Bud terwijl hij de luitenant op de voet volgde. "Maar voor ons komt er geen reddende cavalerie," fluisterde Adams die Bud's opmerking had gehoord.

Omzichtig begaven Bud en de luitenant zich naar een rotspartij vanwaar ze goed uitzicht hadden en ze zich een

beeld van de omgeving konden vormen. Bud zag bijna geen enkel aanknopingspunt in het terrein. Geen rivier of simpel stroompje, geen klein stadje of gehucht. Voor de luitenant, die meer ervaring met kaartlezen had, was het bepalen van hun locatie een makkie. De verschillende hoogtes waren goed aangegeven op de stafkaart. Ook de kloof waar sergeant O'Connor en de rest van de mannen was achtergebleven hielp mee hun positie te markeren. "Kom," zei Adams tegen Bud, "...ik weet voorlopig genoeg. Ik heb goed nieuws voor de mannen."

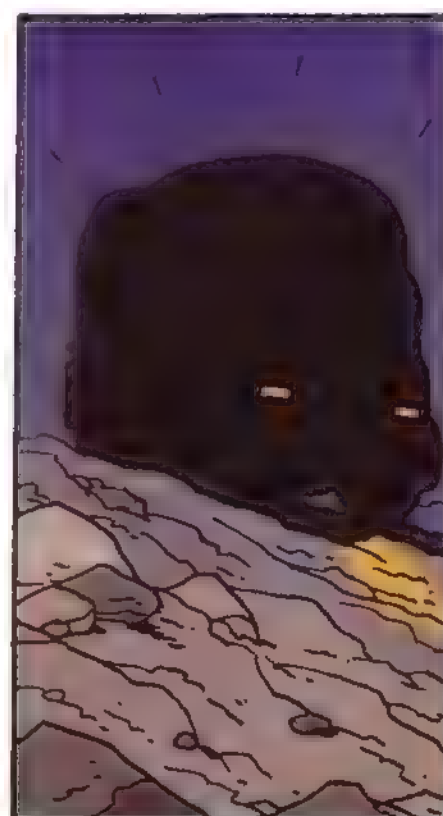
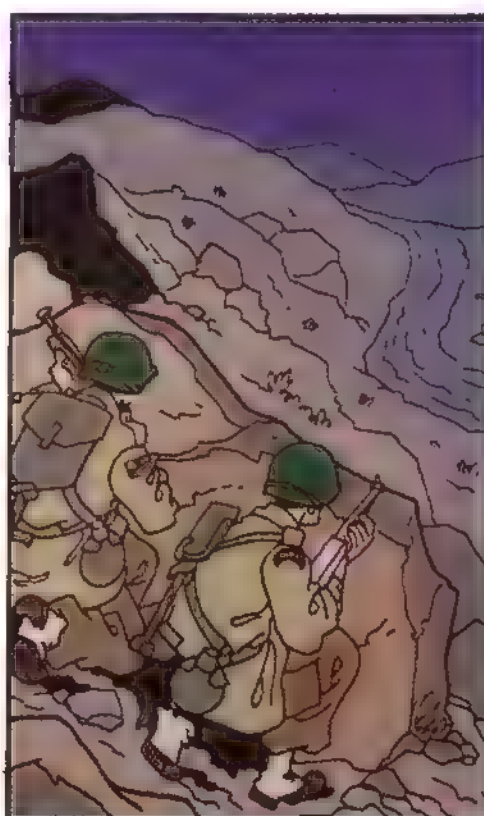
Even later waren Adams en Bud terug bij de groep. Snel bracht Adams O'Connor en de rest van de mannen op de hoogte van hetgeen hij door zijn kaart- en terreinstudie te weten was gekomen.

"Op een dagmars hier vandaan loopt een enkelspoor langs de kust," liet de luitenant zijn toehoorders weten. "De route die we daarheen moeten nemen voert ons langs een gehucht waar we vast en zeker wel de nodige boernoezen kunnen vinden om onze uniformen mee te bedekken. Daarna nemen we de trein. Die zitten over het algemeen zo afgeladen dat we niet zullen opvallen."

Sergeant O'Connor grijnsde. "Zeker als we in de 3e klasse tussen de kippen en de geiten gaan zitten, zullen we geen Italiaan tegen komen," zei hij.

De groep besloot zich 's nachts te verplaatsen en bracht de rest van de dag rustend door in de kloof. Tegen de avond verlieten ze de beschutting en volgden de luitenant die kundig zijn kompas hanteerde en zonder aarzelen de richting bepaalde. Bud en Harvey waren blij dat ze in beweging waren. Het wachten in de kloof had hen te lang geduurd.

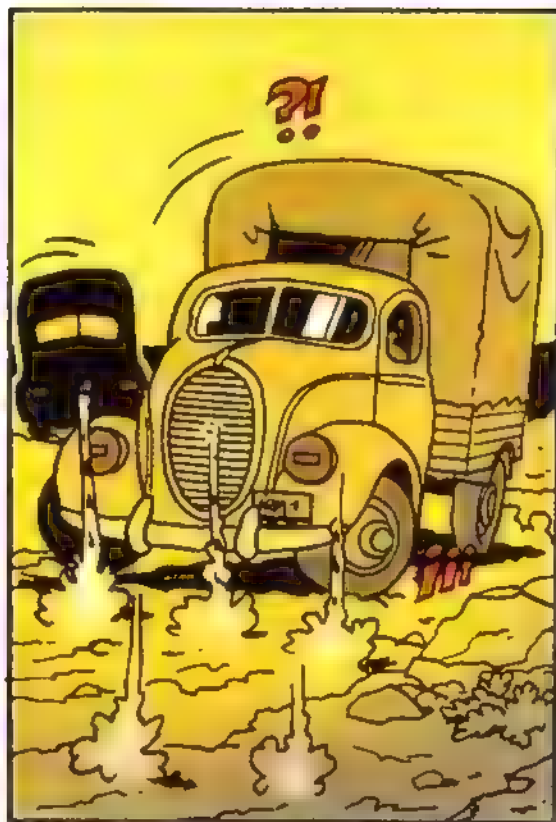
O'Connor hief opeens zijn hand. "Ik hoor wat!" siste hij.

Nu hoorden ook de anderen het bescheiden geronk van motoren. Geroutineerd doken de leden van de groep weg. Vanaf de hoogte die ze hadden gevolgd hadden ze een redelijk overzicht op de vlakte onder hen waar in de aflopende avondschemer nog wel wat te onderscheiden was. Het geronk zwol langzaam aan. De auto of vrachtwagen die naderde, zwoegde door het onherbergzame terrein. Sergeant O'Connor stootte zijn superieur aan. "Het is er meer dan een!," fluisterde hij. Luitenant Adams knikte. Hij wist dat de naderende voertuigen een nauwelijks in het terrein te onderscheiden karrenspoor moesten volgen.

Vlot fluisterde de luitenant een reeks bevelen waarop de groep zich verspreidde en strategische posities innam langs de route die de naderbij komende stoet onherroepelijk zou volgen.

Gespannen wachtten Bud en Harvey van achter de hen toegewezen rots de gebeurtenissen af. De duisternis was nu vrijwel compleet. Het motorgeronk leek oorverdovend, maar er was nog niets te zien. Plotseling stootte Bud zijn maat aan. Tegen de diepblauwe lucht was even een dreigend silhouet waar te nemen. Gele streepjes markeerden de koplampen van een truck.

Luitenant Adams schoot een lichtkogel af. In een reflex remden de chauffeurs van de Italiaanse trucks waarop ze onder vuur werden genomen. Een paar salvo's deden het zand rond de voertuigen opspatten.

Samen met een paar anderen renden Bud en Harvey naar de vrachtwagens. Bij het dovende licht van de neerdalende lichtkogel troffen Bud en zijn mannen de chauffeurs en bijrijders trillend van angst onder de trucks aan.

"Niet zo handig om daar dekking te zoeken," meende Harvey. "Bij een treffer in de benzinetank waren ze gaar geweest." Bud grinnikte. "Yep! Ze hebben geluk dat wij

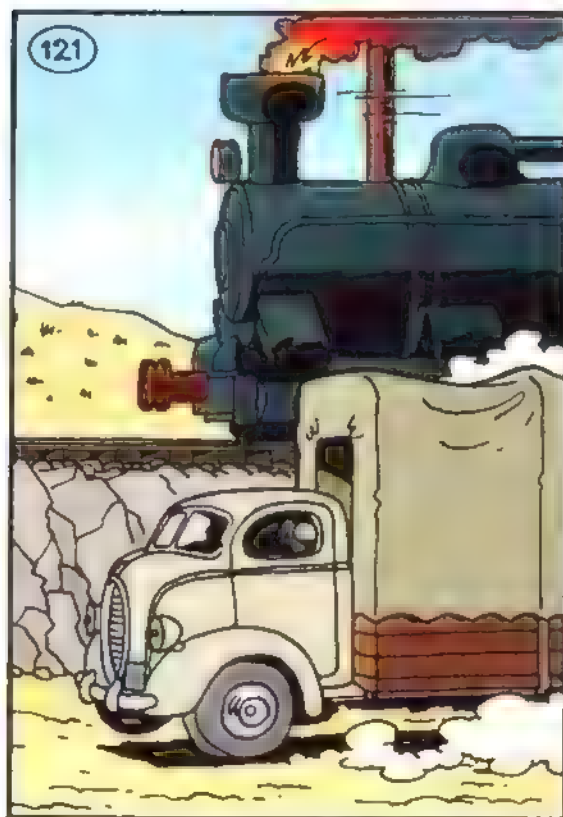
die karretjes nog nodig hebben, anders hadden we ze aan gort geschoten!"

De anderen voegden zich bij Bud en de zijnen. Snel werden de trucks doorzocht. Er lag genoeg troep in de laadbakken om onder schuil te gaan. Snel verstopte de groep zich in de trucks. De chauffeurs en bijrijders werden gedwongen om hun uniformen uit te trekken. Daarna werden ze met een paar salvo's rond hun voeten de woestijn in gejaagd. Adams was van mening dat deze mannen geen bedreiging vormden en had ook geen behoefte aan krijgsgevangenen.

Sergeant O'Connor was het niet met zijn superieur eens. "U maakt een grote fout door die gasten te laten gaan, luit," gromde hij. Luitenant Adams, die zich evenals Bud, Harvey en een andere soldaat in een stinkend Italiaans uniform had gehesen, raakte geprikkeld. "We hebben het er al over gehad, sergeant," siste hij. "Wij liquideren geen ongewapende tegenstanders en meeslepen als krijgsgevangenen doen we ze ook niet. Het zal even duren voordat ze de bewoonde wereld bereiken. Tegen die tijd zijn wij met de trein naar het oosten verdwenen en hebben we als alles meezit onze opdracht uitgevoerd!"

Mokkend nam O'Connor plaats in de laadbak waarna de twee voertuigen zich in beweging zetten. Tegen het ochtendgloren bereikten de wagens een enkelspoor dat ze in oostelijke richting volgden. Aan de horizon was een gehucht te zien rond een klein rangeerterrein. Bud en Harvey werden met een van de trucks op verkenning gestuurd. Ze hadden de opdracht om kaftans en boernoezen op de kop te tikken. In de middag kwamen ze terug. Verkleed als Italianen waren ze geslaagd in hun opdracht. "Het volgende bedrijf kan beginnen," mompelde Adams grimmig.

Aan het eind van de middag verscheen aan de westelijke horizon een rookpluim. "Okay mannen," attendeerde Adams zijn tot bedoeïenen omgeklede mannen op de naderende trein. "Jullie zijn dus dwangarbeiders die onder Italiaanse begeleiding vervoerd worden. Het is jullie verboden met de plaatselijke bevolking te praten. Alle contacten verlopen via mij!"

De trucks zetten zich in beweging en na een halfuurtje schudden en rammelen over het karrenspoor, waarbij ze werden ingehaald door een voortsukkelend boemeltje, arriveerden ze in het gehucht. Met piepende remmen

kwamen de trucks tot stilstand bij de bouwval die de trotse naam station voerde.

Bud en de andere 'Italianen' vielen meteen in hun rol. Vloekend en tierend werden de namaakbedoeïenen uit de vrachtwagens de trein in gejaagd. Een man die door moest gaan voor stationschef en wilde protesteren werd keurig in het Frans afgebeekt door Adams.

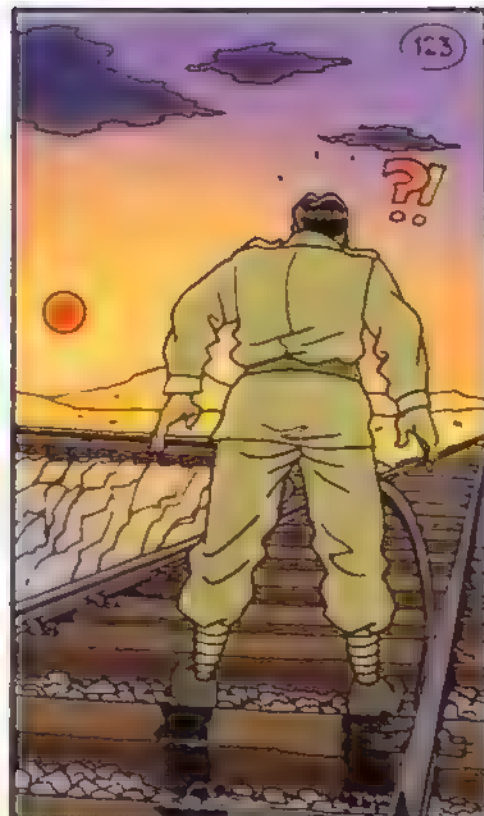
Na een uur vertrok de afgeladen trein weer. Glunderend kwam Adams naast Bud zitten. "We hebben geluk, Broadway," fluisterde de officier. "Deze trein gaat naar Tunis!"

Het was haast niet uit te houden in de bomvolle trein. Het stonk en overal zaten passagiers die vaak schapen, geiten en pluimvee meevoerden. Ook na zonsondergang bleef de overdag opgevangen hitte in de wagons hangen. Het zweet gutste Bud van het voorhoofd. Hij voelde zich niet op zijn gemak. De overige passagiers lieten hun diepe minachting voor de 'Italianen' merken door ze vuile blikken toe te werpen.

Luitenant Adams leek van dit alles niets te merken. Hij bestudeerde geconcentreerd de stafkaart van de omgeving van Tunis. "Zo'n 20 mijl buiten Tunis is een station," zei hij

zachtjes tegen de om hem heen zittende 'Italianen'. "Het lijkt mij het beste dat we daar de trein verlaten." Adams keek Bud even aan. "Vanaf dat punt is het aan jou en Harvey om de archeologische vindplaats te lokaliseren." Bud knikte zwijgend. Hij hoopte dat hij of Harvey iets in het terrein zou herkennen zodat ze regelrecht op de vindplaats af konden gaan. Ze mochten geen tijd verliezen. Ook hem zat het niet lekker dat ze contact hadden moeten maken met een vijand die elk moment de bewoonde wereld kon bereiken om alarm te slaan. Bud keek om zich heen. Iedereen sliep...

Laat in de middag arriveerde de trein bij het station waar Adams te voet verder wilde gaan. De 'Italiaanse' begeleiders voerden met verve hun toneelstukje weer op. Vloekend en tierend joegen ze hun als bedoeïenen verklede maten de trein uit.

Ze besloten een paar lastdieren te kopen in de bescheiden nederzetting die zich aan weerszijde van de rails uitstreckte. Terwijl O'Connor zich daarmee bezighield verkende Bud de omgeving. Een paar honderd meter voorbij het station in oostelijke richting vertakte het enkelspoor zich. Bud's nieuwsgierigheid werd gewekt doordat het tweede spoor

splinternieuw was. De glimmende rails rustten op vers gezaagde bielzen die waren ingebed in een niet zo lang geleden aangelegd spoordijkje van pas geslagen stenen. Deze nieuwe spoorlijn verdween met een wijde bocht in de woestijn. Opgetogen ging Bud terug. "Ik weet welke route we moeten volgen," zei hij triomfantelijke tegen Adams. "De Duitsers hebben een spoorlijn naar de archeologische vindplaats aangelegd!" Het gezicht van Adams betrok. "Verdomme, dat betekent dat ze wat gevonden hebben," siste hij.

Bud besepte dat de luitenant gelijk had. De Duitsers moesten de fundamenteën van 'de Toorts' gevonden hebben en voerden nu per spoor zwaar materieel aan om naar olie te boren.

"Het is duidelijk dat we geen moment te vroeg komen," zei Adams. "Vannacht volgen we het spoor. De Duitsers zullen nog vreemd opkijken!" De avond werd doorgebracht met het aanvullen van de uitrusting. Waterzakken en een bescheiden voorraadje voedsel werden aangeschaft door de 'bedoeïenen', terwijl de 'Italianen' zich op de achtergrond hielden. De plaatselijke bevolking had het

duidelijk niet zo erg begrepen op deze nieuwe Romeinen. Toen het donker was geworden vormde zich een bescheiden karavaan die, het nieuwe spoor following, in de woestijn verdween.

Urenlang sjokte de stoet zwijgzaam voort. Voortdurend raadpleegde Adams voor de zekerheid zijn kompas. "Die gekke Broadway heeft gelijk," mompelde hij. "Dit leidt regelrecht naar de vindplaats." Een ijle fluittoon doorbrak opeens de stilte. "Shit!" vloekte O'Connor. "Er komt een trein deze kant op!"

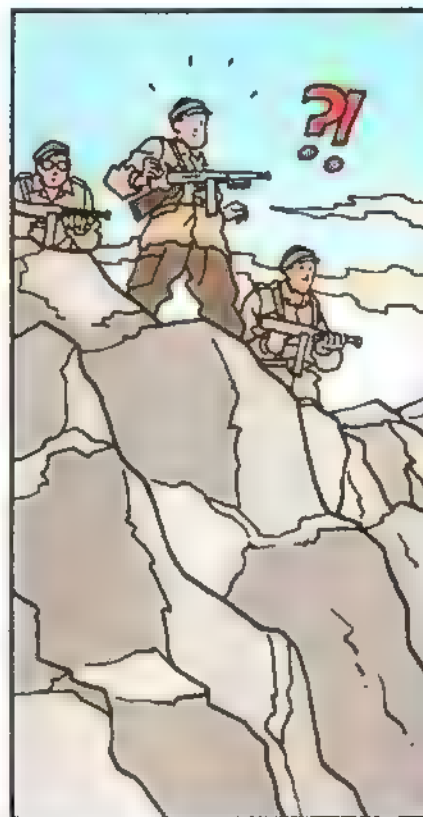
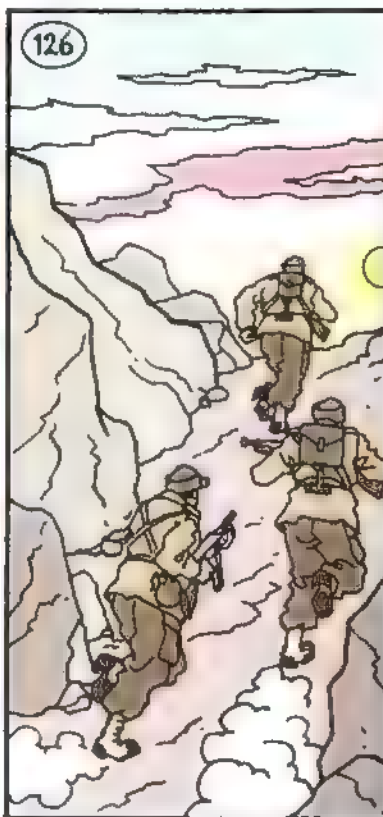
Gelukkig bood het terrein genoeg mogelijkheden tot het zoeken van dekking. Van achter rotspartijen bespiedde luitenant Adams met zijn mannen de naderende trein. Hier was geen sprake van een sukkelend boemeltje. Op hoge snelheid stoomde een moderne locomotief voorbij. Het leek alsof er geen einde kwam aan de lange rij wagons. Op sommige van de open wagons konden Bud en zijn strijdmakkers lange pijpen en buizen zien die gedeeltelijk onder dekzeilen uitstaken.

"Volgens mijn bescheiden kennis is dat materiaal om naar olie te boren," fluisterde Harvey. Bud en luitenant Adams

keken elkaar zwijgend aan en knikten. "Kom op," spoorde de officier zijn mannen aan nadat de lange trein verdwenen was, "...we mogen geen tijd verliezen!"

Er werd een hoog tempo aangehouden. Ondanks de nachtelijke afkoeling in de woestijn zweetten Bud en Harvey flink.

Het begon in het oosten te gloren toen Bud opeens de vorm van een rotspartij herkende. Hij verliet de groep en rende een stuk in zuidelijke richting. Even later was hij weer terug. "Luit, ik heb de weg gevonden die Harvey en ik met die kapitein Werda hebben genomen!," hijgde Bud.

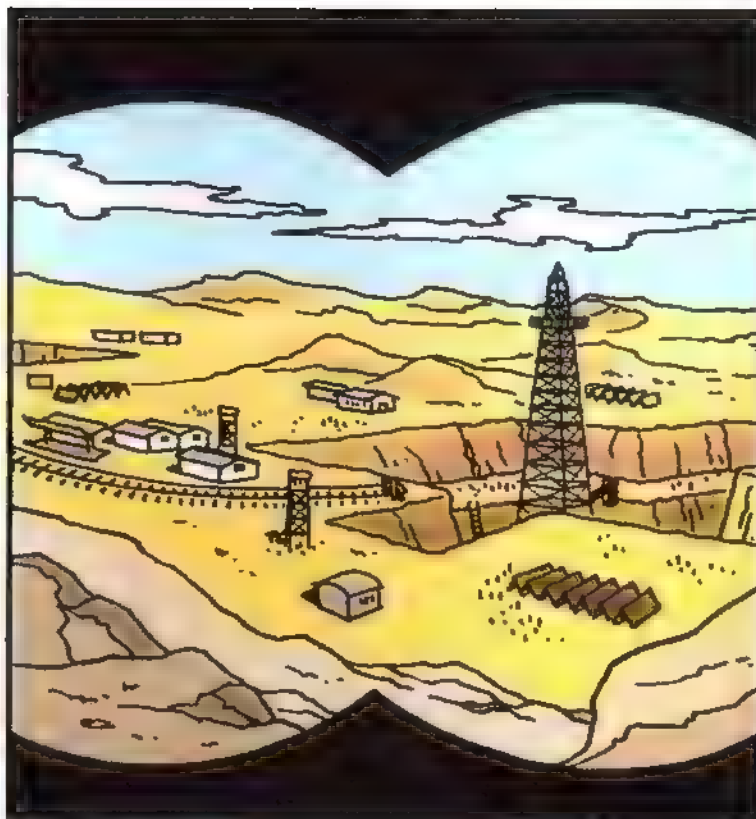

Bud was van mening dat het veiliger was de door hem ontdekte weg te volgen. "Hij leidt naar een hoogte vanwaar we een uitstekend uitzicht hebben over de vindplaats," betoogde hij. "Als we het spoor blijven volgen naderen we de vijand vrijwel zonder dekking vanuit de openheid van de woestijn!"

Het besluit was snel genomen. Terwijl de lucht roze kleurde begaf de eenheid zich met een nog hoger tempo naar boven. Luitenant Adams wilde in dekking liggen voordat het helemaal licht was. Hij had van Bud begrepen dat het terrein zich er uitstekend voor leende om je te verbergen. Met een beetje

goede wil kon je er een complete divisie laten verdwijnen. Eenmaal boven improviseerden O'Connor en zijn mannen beschutting tegen de snel hoger klimmende zon. Daarvoor werden de kaftans en boernoezen gebruikt die werden gecamoufleerd met wat dor struikgewas en stof. Ondertussen volgde Adams Bud en Harvey die als gids fungeerden en de officier meetroonden naar een plek waarvan ze wisten dat het uitzicht op de archeologische vindplaats uitstekend was.

Aangekomen op het uitzichtpunt staarden de drie geschokt naar beneden. "Ongelooflijk...," stamelde Bud.

Verbluft staarden Bud en Harvey naar beneden. De archeologische vindplaats bood een totaal andere aanblik dan de eerste keer, toen ze in het gezelschap van kapitein Werda vanaf deze hoogte een blik wierpen. Het meest in het oog springende was de boortoren die in vol bedrijf was. Daarnaast lag het nieuwe spoor dat ze die nacht gevolgd hadden.

"Ze hebben de fundamenteën van de Toorts van Caesar gevonden," mompelde Bud verslagen. "Nu is het nog maar een kwestie van tijd voordat..." Adams stootte Bud aan. "Er is daar wat gaande," siste de luitenant waarop hij

zijn verrekijker aan Bud gaf. Ook Bud zag hoe de wriemelende figuurtjes bij de trein hun werk staakten en dekking zochten achter de wagons. Er leek een huivering door de boortoren te gaan. Toen spoot opeens een zwarte straal met grote kracht uit het gat onder de toren omhoog.

"Ze hebben de jackpot, jongens," riep Harvey, wat hem op woedende blikken van Bud en de luitenant kwam te staan. "Dat weten ze zelf ook wel," gromde Adams. "Dat hoeven ze niet nog eens van jou te horen." De luitenant keek weer door zijn verrekijker en floot bewonderend tussen zijn tanden. "Die lui zijn goed," zei hij.

Zwetend onder de steeds hoger klimmende zon lagen Bud en zijn strijdmakkers het tafereel in de diepte gade te slaan. "Er is daar een professionele ploeg aan het werk," constateerde Adams. "Ze hebben die spuitsel al afgedicht en gaan meteen over tot exploitatie."

Te zien was hoe dwangarbeiders lege olievaten van de trein rolden. Bud keek Adams aan. "Als de kwaliteit van de olie zo goed is als de archeologen verwachten hoeven ze niet eens te raffineren," zei hij zacht. "Dan kunnen ze hun oorlogsmachine er meteen gesmeerd mee laten lopen!" Adams maakte aanstalten om weg te kruipen. "Kom!" siste hij. "Er staat ons wat te doen vannacht." Voorzichtig

verlieten de drie mannen hun dekking. Opeens hoorden ze een zwak motorgebrom. Snel doken ze weer achter de rotsen. Harvey richtte zijn verrekijker op de lucht. "Volgens mij is het een vliegtuig!" dacht hij hardop. "Zie je we..."

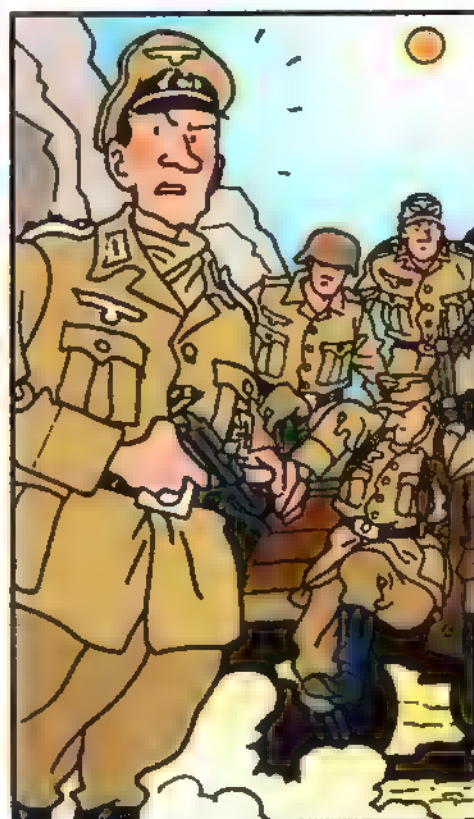
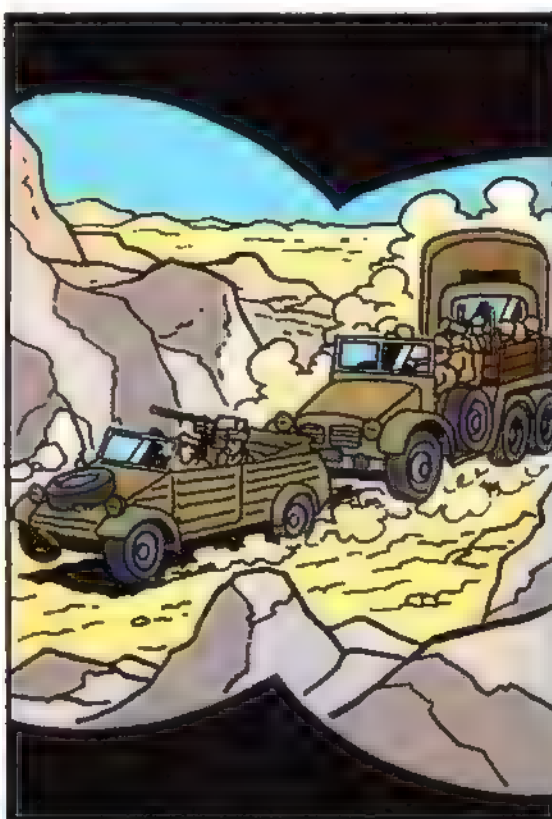
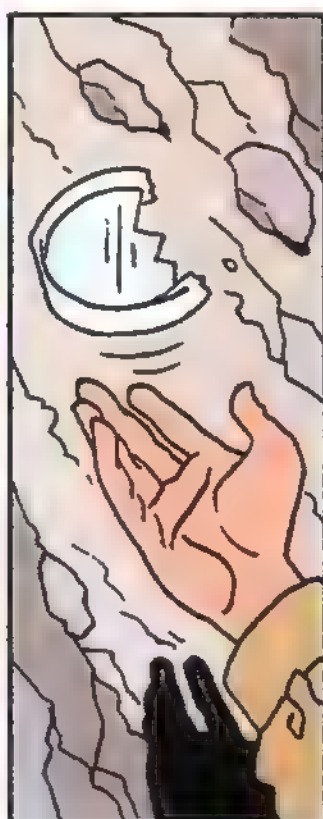
Plotseling rukte Adams de verrekijker uit Harvey's handen, "Idiot, de reflectie!," siste hij. Gespannen volgden ze met het blote oog de bewegingen van de Fieseler Storch, het Duitse verkenningsvliegtuig. Wat Adams vreesde gebeurde. Het toestel begon steeds lagere cirkels te draaien boven hen.

Bud had de indruk dat hij elk moment het wit van de ogen van de verkenner kon zien, zo laag vloog de Storch telkens over hen heen. "Wie weet wat die rat al aan het doorgeven is over de radio," siste Adams. "Ze zullen, zelfs al hebben ze verder niets gezien, het zekere voor het onzekere nemen," meende Bud. De cirkels die het fragiele vliegtuigje maakte werden weer groter terwijl hij tegelijk hoger ging vliegen. Opeens dook het toestel naar de plek waar de rest van de groep zich verstopt had. Adams verbeet zich. Hij voelde zich machteloos onder de hooghartig speurende ogen van de Duitse verkenners. Hij moest de

aanvechting om zijn wapen op het vliegtuig leeg te schieten hevig onderdrukken. Er was altijd de kans dat ze niets hadden gezien. Zodra het toestel verdwenen was haastten Bud, Adams en Harvey zich naar beneden. O'Connor kwam hentegetemoet. "Zouden ze ons gezien hebben?," vroeg hij gespannen. "Ik denk dat je daar wel op kunt rekenen!" antwoordde Adams.

Een kreet van de uitkijkpost die O'Connor had uitgezet trok hun aandacht. "Er komt een stoet legerwagens deze kant op!" meldde de man. "Shit!" vloekte Adams, " ...we moeten hier weg!"

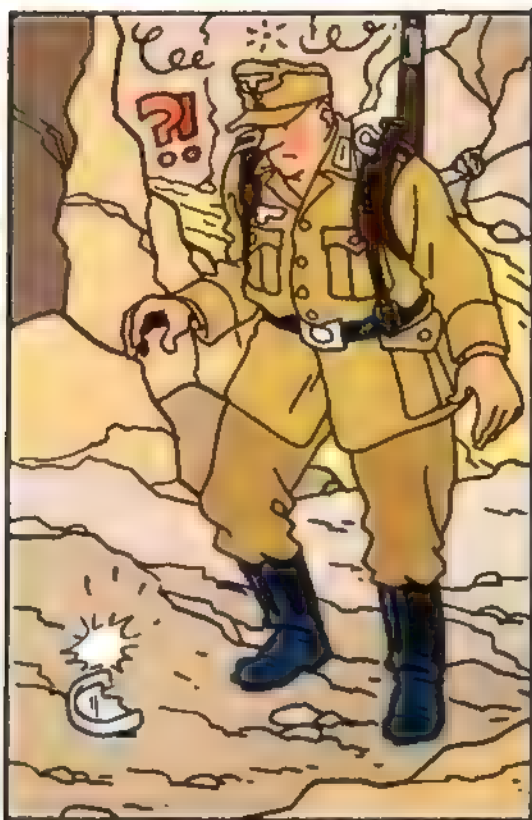

Adams besloot dat ze hoger het gebergte in moesten. Daar zou de vijand hen tenminste niet met hun voertuigen kunnen volgen. O'Connor wees een paar man aan die alle sporen moesten uitwissen. Verder zorgde Adams voor een plausibele verklaring voor de lichtflits die het reflecterende zonlicht op Harvey's verrekijker had veroorzaakt. Ten slotte had het verkenningsvliegtuig daar op gereageerd. Hij brak het glas van een schijnwerper en legde dat op een strategische plek neer. "Laten we hopen dat ze erin trappen," mompelde de luitenant. "Ze zullen zich misschien suf pie-

keren hoe dit glas hier is gekomen, maar nooit denken aan een Amerikaanse speciale eenheid... hoop ik."

Adams wierp nog een laatste blik naar beneden. Door zijn verrekijker leken de aanstormende Duitse legertrucks al heel dichtbij. "Okay, wegwezen!" zei hij waarop hij als hekkensluiter zijn mannen volgde.

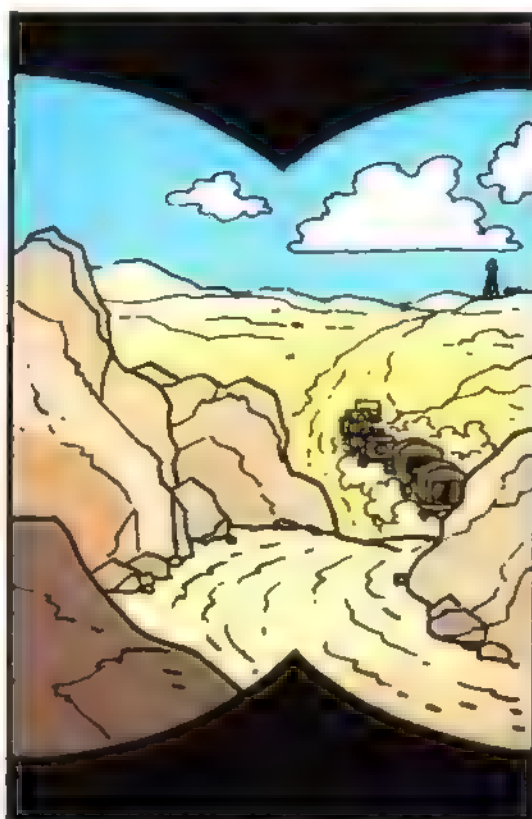
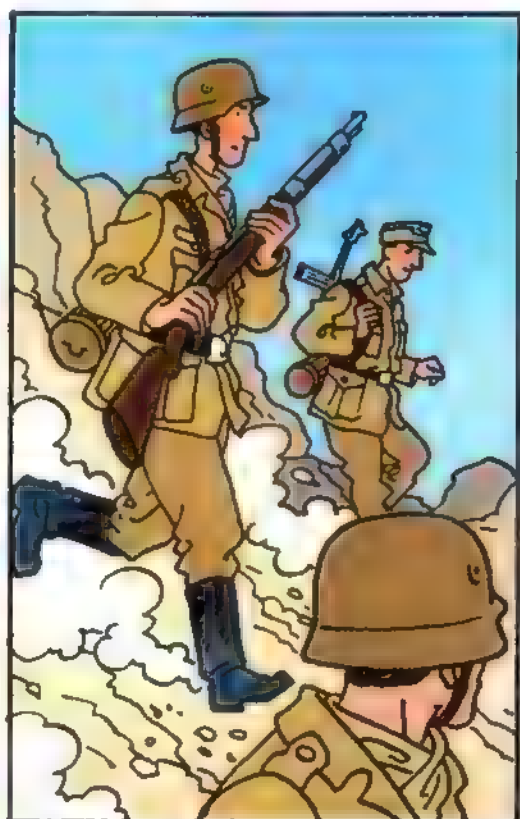
Even later wierpen de remmende Duitse jeeps en trucks grote wolken stof op. De Duitsers begonnen het plateau waar de Amerikanen even daarvoor nog gebivakkeerd hadden aan een nauwgezet onderzoek te onderwerpen.

Het duurde niet lang totdat een forse Feldwebel het stuk glas vond dat de Amerikanen hadden achtergelaten dat diende als verklaring voor de lichtflits. Zijn adem inhoudend volgde luitenant Adams van afstand de bewegingen van de Duitsers. "Ik hoop dat onze sporen goed zijn uitgewist," mompelde de officier gespannen. Hij zag hoe de bevelvoerende Duitse kapitein wat bevelen snauwde. Daarop formeerden zich kleine groepjes Duitsers die in verschillende richtingen vanaf het plateau de hen omringende rotspartijen aan een nader onderzoek onderwierpen. Er kwam ook een groep in de richting van waar Adams en

zijn mannen in dekking lagen. "Er wordt niet geschoten voordat ik het zeg!" siste Adams naar Bud en O'Connor die het doorgaven aan de eenheid. "Ze weten nog steeds niet waar ze naar zoeken!"

Tergend langzaam bewoog de groep Duitsers die zich in de richting van de Amerikanen had begeven zich naar boven. Voorzichtig en tegelijkertijd nauwkeurig speurend kwamen ze naderbij. Nog even en ze bevonden zich in het effectieve bereik van het Amerikaanse schootsveld. Bud's vinger kromde zich om de trekker. Het kon niet lang meer duren.

Bud verwachtte elk moment het bevel te krijgen het vuur te openen toen er opeens een kreet van beneden weerklonk. De Duitse kapitein had klaarblijkelijk genoeg tijd doorgebracht in de ongenadig brandende zon en riep zijn mannen terug. Luitenant Adams besepte dat hij en zijn eenheid door het oog van de naald waren gekropen. Opgelucht liet hij de ingehouden adem tussen zijn lippen ontsnappen. Pas toen de stoet Duitse trucks zich, gehuld in een stofwolk, aan de voet van het plateau op weg naar de archeologische vindplaats bevond, durfden de Amerikanen zich weer te verroeren.

Beseffend dat ze haast moesten maken besloot Adams dat ze die nacht de Duitse oliewinning zouden lamleggen. Na lang heen en weer gepraat waarbij het ene na het andere idee als niet uitvoerbaar terzijde werd geschoven kwam Bud met een gewaagd plan.

"Ik ga er van uit dat de trein die nu vlakbij de boorput staat straks weer weg gaat," zo begon Bud zijn uiteenzetting. O'Connor, Harvey en luitenant Adams luisterden met stijgend enthousiasme naar Bud's betoog. Toen de voormalige Broadwayster was uitgesproken keek Adams hem bewonderend aan. "Dat moet te doen zijn," zij hij...

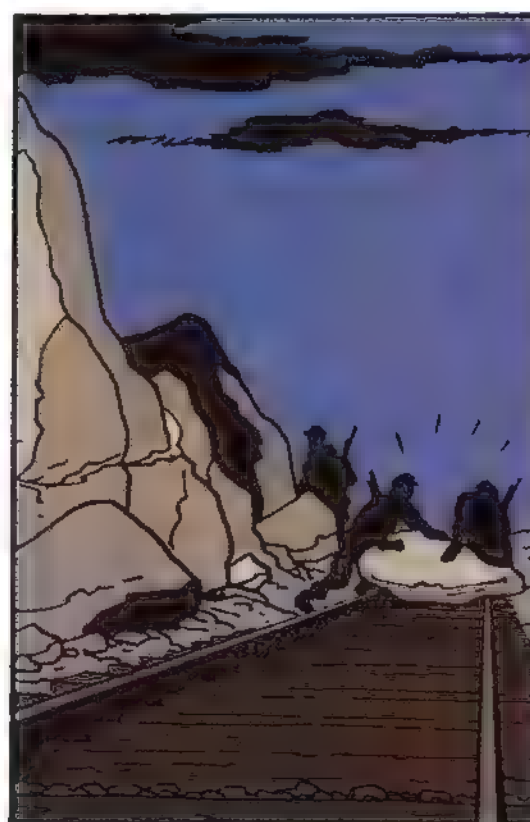

De rest van de middag werden de details van het plan van Bud uitgewerkt. Alles werd doorgenomen waarbij er gezorgd werd voor een alternatief mocht de eerste opzet niet lukken. Onderdeel van het plan was dat de eenheid werd opgedeeld in twee groepen.

De groep onder leiding van sergeant O'Connor moest een grotere afstand afleggen en vertrok toen de schemer inzette. De groep van luitenant Adams, waar ook Bud en Harvey toe behoorden, verkleetde zich weer in de stinkende vodden die ze hadden meegesleept. Even later leken ze weer op bedoeïenen. "Laten we hopen dat ze inderdaad

het hele etmaal doorwerken," mompelde Bud. Hij had het tegen niemand in het bijzonder, maar Adams stond in de buurt.

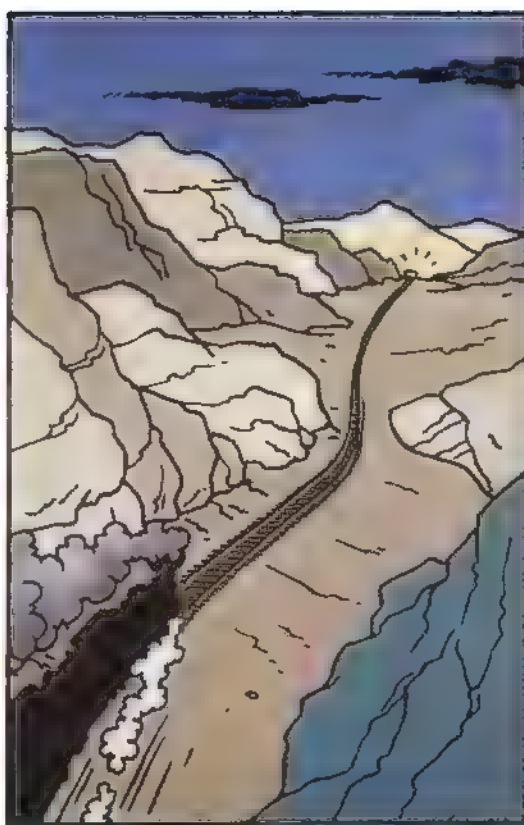
"Je hebt gelijk," antwoordde deze. "Het infiltreren in het kamp zal makkelijker gaan als er veel activiteit is." Ongeduldig wachtten de mannen de algehele duisternis af waarna ze het hooggelegen plateau verlieten. Zwijgend daalde de groep af in de richting van de archeologische vindplaats. Zuchtend keek Harvey om zich heen. "Ik zal blij zijn als ik de zon weer zie opkomen," bromde hij somber. "Ik heb hier geen goed gevoel over."

Kilometers naar het westen ploeterde O'Connor met zijn mannen door het rulle zand. De sergeant raadpleegde zijn horloge. Het schema dat de luitenant had opgesteld had geen rekening gehouden met pauzes. Ondanks de kilte van de nacht zweetten de mannen. Korporaal Murphy vloekte binnensmonds. Nadat hij had gehoord wat het plan van die gestoorde Broadway inhield, had hij zich gelukkig geprezen met zijn indeling bij de woestijnploeg. Nu had hij spijt. Hij haatte het geforceerde marstempo. Het deed hem denken aan zijn opleiding in Fort Jackson. "Sergeant," fluisterde hij, "volgens mij hebben we de vereiste

afstand al afgelegd." O'Connor zei niets. Hij tuurde in de duisternis. Zijn gezicht klaarde op. "Dit is een geschikte plek!" gromde hij, doelend op de rotspartij waar het spoor langs liep. Murphy zag het ook en wist dat de mars ten einde was.

Zonder aansporing af te wachten joeg de korporaal zijn mannen naar de rotspartij. Met vereende krachten lukte het hen een groot blok op de rails te plaatsen. "Nu is het wachten op de trein vanuit het kamp," hijgde O'Connor. "Laten we hopen dat 'ie inderdaad vannacht komt want anders wacht ons weer een volle dag in deze hel!"

Gespannen wachtten O'Connor en zijn mannen de komst van de trein af. Het lag voor de hand dat de trein uit het Duitse kamp eerst over het enkelspoor zou vertrekken alvorens er een nieuwe zou komen. Als dat niet deze nacht zou gebeuren zouden ze een dag in de volle zon door moeten brengen. Tenslotte vonden de meeste treinbewegingen naar de archeologische vindplaats 's nachts plaats. Het wachten in de doodse stilte was voor korporaal Murphy een nog grotere kwelling dan de geforceerde mars. Hij rilde van de kou en staarde verbeten naar de horizon waarachter de Duitse oliewinning in volle gang was.

Verbeelde hij het zich nou? Nee, daar was duidelijk het ritmische geluid van een locomotief te horen. Het was te hopen dat de machinist het rotsblok op de rails op tijd zag. Aan een ontsporing hadden ze niet veel. François, de Franse stoker die bij gebrek aan personeel nu ook als machinist fungeerde mankeerde gelukkig niets aan zijn ogen. Vloekend constateerde hij dat er een obstakel op de rails lag. Hij remde abrupt waarop de trein met veel misbaar en ontsnappende stoom tot stilstand kwam. Daarop gaf hij een brul waarop een paar man van de tender afsprongen.

Vloekend begonnen de mannen, die door François aan het werk waren gezet, aan het rotsblok te rukken. Met vereende krachten lukte het om het gevaarte van zijn plaats te krijgen. Vanuit de hen omringende duisternis maakten zich op dat moment allerlei gedaanten los. Tot zijn stomme verbazing en grote schrik kreeg François van een van de zwijgzame figuren een pistool tegen de slaap gedrukt. Het was Murphy die grijnzend constateerde dat de Fransman het bijna in zijn broek deed van angst. O'Connor richtte zich tot de dwangarbeiders die rond het rotsblok stonden. De taalbarrière was snel overwonnen.

Even later verdwenen de Tunesiërs, opgelucht dat ze er zo makkelijk van afkwamen, in de woestijn. François trok zijn ogen tot spleetjes. "Américains?" wilde hij weten. Ze droegen vreemde helmen, maar de paar woorden die deze mannen wisselden, hadden hun nationaliteit weggegeven. François zou dit accent nooit vergeten. Tenslotte was hij zijn verloofde in 1918 aan zo'n Yank kwijt geraakt. O'Connor keek de Fransman aan. "Yep, we zijn Amerikanen," gaf hij toe. "En nu,...vous zette le train in beweging... retournez... eh... terug naar le camp, okay?"

Terwijl O Connor zijn deel van het plan aan het uitvoeren was naderde de groep van luitenant Adams, waar Bud en Harvey deel van uitmaakten, behoedzaam de archeologische vindplaats waar de oliewinning nu in volle gang was. Gespannen wachtte ook deze groep op hetgeen de trein die nacht zou gaan doen. Het welslagen van de operatie hing daar voor het grootste deel van af. Opgelucht zagen ze dan ook het onder stoom brengen van de locomotief. Toen de trein zich in beweging zette was het moment daar zich onder de reeds aanwezige Tunesische werklieden te mengen.

Het gonsde in het kamp van de activiteit en bij het spaarzame licht van her en der opgestelde schijnwerpers verliep de infiltratie zonder problemen. Volgens plan hield het grootste deel van de groep zich bezig met het innemen van strategische posities waarbij ze relevante werkzaamheden fingeerden.

Bud en Harvey begaven zich naar het spoor op een punt waar deze een flauwe bocht langs de boorput maakte. De boorput zelf baadde in het licht, maar Bud en Harvey konden onopvallend in het duister de door hen in het kamp achterover geslagen gereedschappen tevoorschijn halen.

Terwijl luitenant Adams met een paar van zijn mannen de omgeving in de gaten hield zwoegden Bud en Harvey op de grote bouten en moeren die de rails op zijn plaats hielden. Ondanks het feit dat het spoor nieuw was en de bevestiging van de rails nog nauwelijks door roest was aangetast vorderde het losdraaien tergend langzaam.

Slechts een enkele keer moest een van Adams mannen in actie komen toen een nieuwsgierige Feldwebel poolshoogte kwam nemen. Geruisloos werd deze onderofficier buiten gevecht gesteld.

Bud en Harvey hadden van dit alles niets gemerkt, zo gingen

ze op in hun sabotagewerkzaamheden. Het zweet gutste Bud van zijn voorhoofd. Bemoedigend lachte hij Harvey toe. Ze vorderden nu goed. Het zou niet lang meer duren of ze hadden een rails los. Harvey keek even om zich heen. Hij moest even denken aan mr. Wilshire. Het drong tot hem door dat ze het levenswerk van de oude man gingen vernietigen.

Toen de rails losgemaakt was voegden Bud en Harvey zich weer bij Adams. Oppervlakkig bekeken was er met het spoor niets aan de hand. Bud wreef in zijn handen. "Ik hoop dat O'Connor ons niet in de steek laat," zei hij.

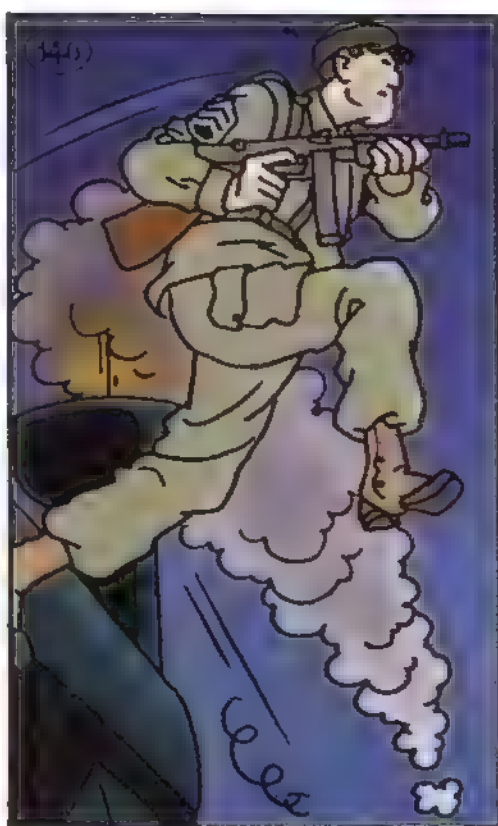

De machinist van de trein, François, leek niet te begrijpen wat O'Connor van hem wilde. "La train retour la camp, compriz!!" schreeuwde de sergeant tenslotte vertwijfeld. Het leek te gaan dagen bij de Fransman. Hij kwam eindelijk in actie. Hij liet de locomotief weer op stoom komen en even later zette het gevaarte zich aarzelend in beweging in de richting van de archeologische vindplaats.

De wagons werden nu geduwd. "Trap 'm op z'n staart, vader!" brulde O'Connor enthousiast. Hij was blij dat hij zijn aandeel van de operatie goed had uitgevoerd. François keek de sergeant niet begrijpend aan hetgeen

diens uitgelaten stemming iets temperde. O'Connor zocht naar woorden. "Grande Vitesse, Père!" snauwde hij de verbaasde machinist toe. Murphy hield François in de gaten. "Ik denk niet dat die Fransen ooit snel met een trein hebben gereden of zullen rijden," mompelde hij minachtend. "Die Fransoos kijkt alsof hij net gehoord heeft dat de Eiffeltoren aan Uncle Sam is verkocht."

Ondanks het commentaar van O'Connor en Murphy kwam de trein op snelheid en denderden de wagons met een onheilspellende vaart terug naar het kamp. O'Connor stak zijn hand op...

De soldaten op de voortdenderende trein kregen van sergeant O'Connor het teken waar ze op zaten te wachten. Niemand wilde nog op dit reusachtige, geleide projectiel zitten als ze op volle snelheid kwamen. De een na de ander sprongen ze van de wagons. Ze kwamen aan weerszijde van het spoor neer waarop ze zich bliksemsnel hergroepeerden.

O'Connor had zijn teken gegeven op een punt dat niemand hen vanuit het kamp kon zien, maar ze toch snel daar ter plaatse konden zijn. Als voorlaatste verliet O'Connor de locomotief. Murphy had aangeboden pas op het allerlaatste moment te springen. "Ik vertrouw die

Fransoos net zover als ik 'm kan zien," had hij de sergeant toegefluisterd. "We kunnen niet hebben dat hij ons plannetje verpest door op het laatste moment op de rem te trappen!"

Murphy keek naar de gebogen gestalte van de machinist. "Hey, Frenchy! Gooi nog wat kolen op het vuur!," sneerde hij. "Met dit tempo komen we nooit waar we willen wezen!" François begreep niet wat er tegen hem geschreeuwd werd, maar de sarcastische toon was hem niet ontgaan. Er brak wat in de man. Eerst zijn verloofde kwijtraken aan zo'n Yank, en dan nu konstant afgebekt worden...?!

Met bloeddoorlopen ogen draaide François zich om naar de achter hem staande Amerikaan. "Merde!," vloekte hij. "Eerst stelen jullie mijn verloofde en daarna willen jullie me voor jullie karretje spannen?!"

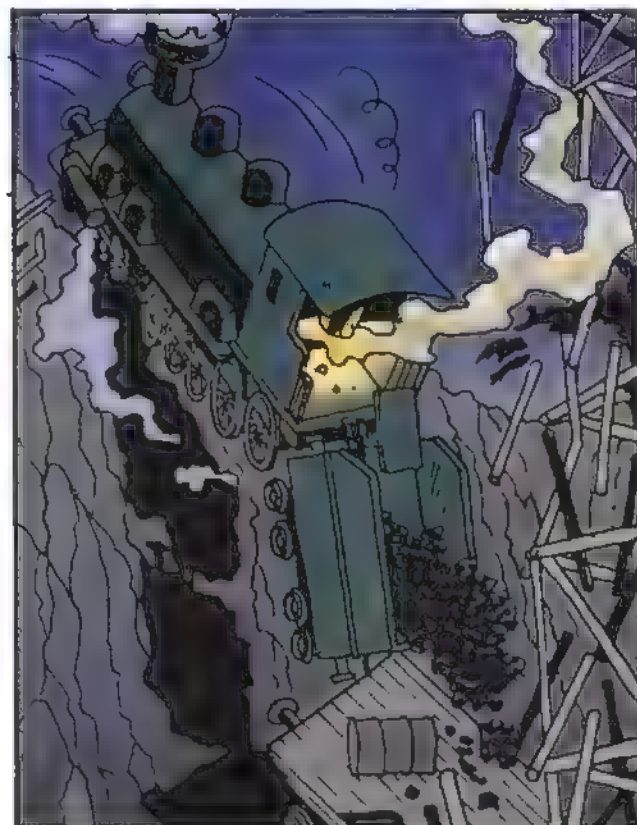
Murphy schrok van het van haat doortrokken gezicht dat door de vlammen uit de ketel van de locomotief griezelig werd verlicht. "Ik weet niet wat je precies allemaal zegt, rare Fransoos," schreeuwde de korporaal, "maar als je nu een oude vete wilt uitvechten ben je aan het foute adres op het verkeerde moment!"

François liet zich niet afleiden en haalde met zijn kolenschep

uit naar de verbouwde korporaal die de klap ternauwernood ontwijken kon. Met de kolf van zijn geweer pareerde Murphy een volgende uitval.

Ondertussen jakkerde de trein met steeds hogere snelheid over het spoor. Aan de horizon was reeds het flauwe licht van het kamp te zien waar het spoor doodliep.

De twee om elkaar heen draaiende mannen hadden hier geen oog voor. François deed weer een onbesuisde uitval die Murphy handig ontweek. De machinist verdween met een akelige gil in de duisternis naast de spoorbaan. De korporaal was nu alleen...

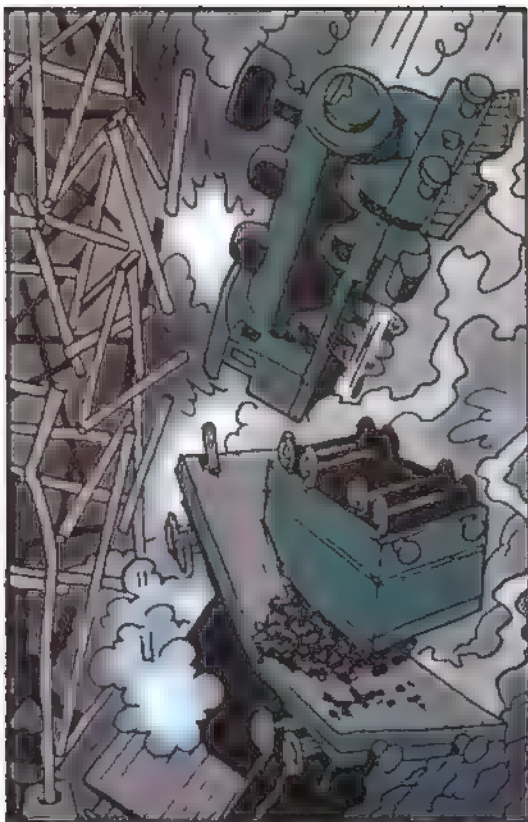

Bud zag de aanstormende trein als eerste. Met een griezelige snelheid, waarbij de voortgeduwde wagons leken te dansen op de rails, raasde de locomotief het terrein van de archeologische vindplaats op. In een flits zag Bud hoe een gedaante van de locomotief sprong. Het was Murphy die verdween in een wolk stof.

Alle aandacht was nu gericht op de niet meer te stoppen trein. Tunesische werklieden zochten een goed heenkomen, Duitse wachtposten en ingenieurs stonden machteloos te brullen. Iedereen wist in een flits wat er ging gebeuren. Gefascineerd staarden Bud, Adams en Harvey vanuit de

schaduw naar hetgeen ze hadden aangericht. De eerste wagon drukte de losgemaakte rail van zijn plaats en ontspoorde. De daaropvolgende wagons met aan het einde de op volle kracht werkende locomotief denderden over de rand van de afgraving waar zich de fundamente van de Toren van Caesar bevonden en waar nu de Duitse oliewinning in vol bedrijf was.

De ravage was gigantisch. De installatie werd door de wagons volledig vernield. Een krachtige straal olie spoot als een sinistere fontein omhoog. Als laatste kwam de locomotief in de boorput terecht.

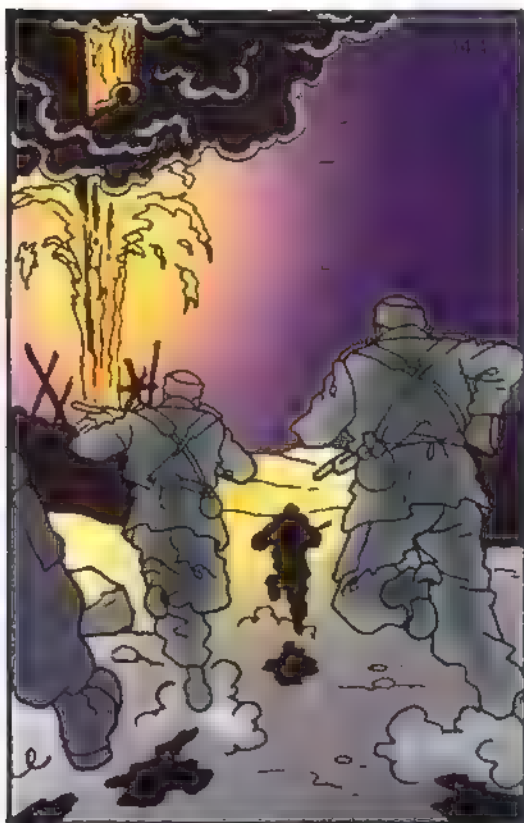
De met olie besproeide wagons die in de put lagen werden verpletterd door de tonnen wegende locomotief. Sissend als een stervend prehistorisch dier barstte de ketel en werd het toneel een moment aan het oog onttrokken door ontsnappend stoom.

Bud en zijn maten wachtten op de apotheose. Alles was tot nu toe gegaan zoals voorzien. "Kom op, een laatste toegift," mompelde Bud gespannen. "Maak er een knalende voorstelling van!"

De gloeiende inhoud uit de ketel van de locomotief kwam vrij. De gevolgen waren desastreus. De wegsputende olie

vatte vlam. Een gruwelijke geiser van brandende olie verlichtte de chaos die in het kamp was ontstaan. Overal werd het vuur heen gespreid en ontstonden branden. Ook Bud, Harvey en Adams moesten hun dekking verlaten die nu in het licht baadde en bedreigd werd door de vlammenbui.

Luitenant Adams keek Bud even aan. "Missie volbracht," sprak er uit zijn ogen. Bud knikte. Hij had het begrepen. "En nu wegwezen hier!," riep hij boven het lawaai uit. "Het ergste moet nog komen!" Adams wist wat hij bedoelde. Hij keek over zijn schouder naar de olieopslag.

Vanuit de woestijn was te zien hoe de horizon rood kleurde. O'Connor maande zijn mannen tot spoed. Hij moest op tijd zijn om de aftocht van luitenant Adams en zijn mannen te dekken nu de hel was losgebroken bij de archeologische vindplaats.

Daar werd de situatie nu echt penibel. Een stroom brandende olie droop traag naar de voorraad olie in vaten die door de Duitsers vlak naast het spooremlacement was geplaatst.

Harvey zag het dreigende gevaar en wilde Bud waarschuwen. Deze had zich opeens de figuur herinnerd die op het laatst van de trein was gesprongen. Hij had in een

flits gezien dat het een van hen was. Voordat Harvey zijn vriend op het gevaar had kunnen wijzen was Bud in de richting van het spoor verdwenen.

Luitenant Adams keek Harvey niet begrijpend aan. Ook hij zag het gevaar van de voortkruipende rivier van vlammen die nu bijna bij de vaten was. "Wat gaat die idioot doen?" gromde Harvey terwijl hij probeerde iets te onderscheiden. Hij kon zijn vriend echter niet meer vinden in de heksenketel waarin hij zich bevond.

"Dekken!!" brulde Adams opeens. Het vuur had de olieopslag bereikt. Een gigantische explosie volgde...

Gebiologeerd keek iedereen naar de gigantische vuurbal die ten hemel steeg. Harvey vreesde het ergste voor Bud die hij in de richting van het kleine emplacement had zien verdwijnen. Wat zijn vriend had beziend begreep hij nog steeds niet. Vertwijfeld probeerde hij Bud te onderscheiden in de mengelmoes van als kippen zonder kop door elkaar lopende gedaantes.

De paniek en chaos waren nu compleet. De Duitsers hadden geen enkele greep meer op de situatie. De Tunesische werklieden vluchtten alle kanten op de kille woestijn in. "Waar wacht je nog op?!" tetterde Adams opeens in het

oor van Harvey. "We moeten nu echt maken dat we weg komen voordat de Duitsers bekomen van de schrik." Harvey antwoordde niet. Nog steeds zocht hij Bud. Daar wankelde een zwartgeblakerde figuur opeens tevoorschijn. Bud had zich ontfermd over korporaal Murphy die als laatste van de trein was gesprongen. Als een slappe vaatdoek hing de man over Bud's schouder totdat hij werd overgenomen door andere leden van het team. Bud's witte grijns vanuit een zwart gezicht maakte duidelijk dat hem verder niets mankeerde. Plotseling was een woedende kreet te horen.

Een grote Duitse Feldwebel stond wijdbeens tegenover het nu weer compleet zijnde team van luitenant Adams. De man brulde weer iets onduidelijks waarbij hij zijn wapen hief. Adams keek naar Murphy die nog steeds tussen twee van zijn mannen werd voortgesleept. "Shit," vloekte hij. "We hadden net zo goed een uithangbord mee kunnen zeulen met als tekst 'De Amerikanen zijn er!'."

Het uniform van Murphy trok nu de aandacht van meerdere Duitse militairen. Bud, Harvey en de anderen aarzelden geen moment. Ze trokken van onder hun vermomming hun wapens tevoorschijn en openden het vuur op de

Duitsers. Die bleken zich nu verbazend snel te herstellen van de aanslag op hun boorput.

Even later vlogen de kogels over en weer waarbij het strijdtoneel werd verlicht door de diverse branden en de nog steeds krachtig spuitende, brandende oliefontein. Bud en zijn strijdmakkers waren al snel omsingeld door de Duitsers die zich fanatiek stortten op de daders van deze aanslag. Adams en zijn mannen hadden inmiddels hun vermomming afgelegd. Langzaam maar zeker werden ze teruggedrongen op een kleine cirkel waar amper nog dekking te vinden was.

De enige reden dat Adams en zijn mannen nog niet overrompeld waren door hun tegenstander was het feit dat de talrijke branden om hen heen in hun voordeel werkten. De vettige rook en telkens opblazende vlammen bemoeiichten een effectieve aanval. Lang zouden de Amerikanen het echter niet kunnen volhouden. De Duitsers waren zwaarder bewapend en de omsingeling werd steeds knellender. "Waar blijft O'Connor toch?," hijgde Bud die zigzag rennend een positie naast de luitenant had ingenomen. Adams zei niets. Een veelbetekenende blik verried zijn wanhoop. Opspattend zand en gesteente maakten duidelijk dat ze

daar niet meer veilig lagen. "Wegwezen hier!," perste Adams eruit waarna hij onder dekkingsvuur van Bud wegsprong. De te verdedigen cirkel was weer kleiner geworden. O'Connor had intussen niet stil gezeten. Het tempo telkens opvoerend voerde hij zijn mannen naar het gevecht. Voor de Duitsers kwam de overval uit de woestijn totaal onverwacht. De paniek sloeg toe toen ze van twee kanten onder vuur werden genomen. De wurgende omsingeling was hiermee doorbroken. Adams' mannen juichten...

Breed grijnzend voegde O'Connor zich bij het team van luitenant Adams. "Hier is de cavalerie!" brulde hij overmoedig terwijl hij een lang salvo in de richting van de vijand afschoot. Zijn mannen stortten zich vol overgave in het gevecht met de Duitsers. Die waren inmiddels van hun schrik bekomen. Ze merkten dat het een betrekkelijk kleine ploeg was die de eerder omsingelde tegenstander kwam ontzetten. Fanatiek vielen ze weer aan. De corridor waarlangs Adams zijn mannen naar de woestijn wilde laten terugtrekken bezweek bijna toen de brandende oliefontein achter de Duitsers opeens feller en hoger ging branden.

Als door een gigantische vlammenwerper werden de Duitsers besproeid. Adams gaf het bevel snel terug te trekken. "We mogen geen tijd verliezen!," schreeuwde hij boven het gebulder van de vlammen en het gekrijs van de brandende Duitsers uit. "Volgens mij slaat de vlam naar binnen!" Bud ontfermde zich weer over de nog steeds bewusteloos zijnde korporaal Murphy. Ondersteund door Harvey en gedekt door de mannen van O'Connor maakten ze dat ze wegkwamen. Onder hun voeten begon de aarde onheilspellend te trillen.

Ook de Duitsers kregen het onheilspellende getril van de aarde in de gaten. Hierdoor kregen de Amerikanen de kans om bij het terugtrekken het contact met de vijand te verbreken. Adams wist dat het onheilspellende fenomeen hiermee voor hen gelukkig uitpakte. Een zich terugtrekkende eenheid was altijd ontzettend kwetsbaar. Nu zochten hij en zijn mannen een goed heenkomen. De paar gewonden werden ondersteund door hun medestrijders. Er waren gelukkig geen doden te betreuren. Zonder om te kijken probeerden de Amerikanen de afstand tussen hen en de brandende oliegeiser te vergroten. Al gauw hadden ze de

voet van het rotsplateau bereikt vanwaar ze eerder de boel hadden bespied. Dat leek nu een eeuwigheid geleden. Nu pas keken ze om. Ademloos keken ze naar de immens groot gegroeide oliefakkel.

"Het lijkt wel alsof de onderaardse druk toeneemt," hijgde Bud. Adams was opgetogen. "Die 'Krauts' hebben een grote fout gemaakt om op de bodem van die archeologische vindplaats te gaan boren. De aardlaag die het zaakje in bedwang moet houden is veel te dun geworden!" Zelfs vanaf de hooggelegen plek waar ze zaten voelden de Amerikanen de aarde nu rommelen.

EINDE VAN DE EPISODE

De Amerikanen waren hoger geklommen en hadden een goed overzicht van wat er bij boorput gebeurde. Het dreigende gerommel dat uit het binnenste van de aarde kwam was nu ook hoorbaar.

De Duitsers maakten dat ze wegwamen. In alle richtingen verlieten trucks, jeeps en motoren het terrein.

"Het feestje is afgelopen, de gasten vertrekken," meende Harvey grinnikend. Bud lachte. "Ze gaan te vroeg weg. Ze missen het vuurwerk!" zei hij genietend van het schouwspel. De kroon op het werk van de saboteurs kwam met het inzakken van de bodem van de boorput. Talloze brandende

voorwerpen tuimelden in de diepte en ontstaken de olievoorraad die ooit het vuur in de Toren van Caesar brandend had gehouden. Het leek alsof het midden in nacht opeens dag werd.

Een grotere vuurbal had de mensheid niet eerder gezien. Zelfs op grote afstand was de hitte merkbaar. Langzaam dijde de basis van de vuurbal uit waarbij voertuigen, loodsen en rennende figuurtjes werden opgeslokt. Adams was tevreden. "Generaal Patton kan tevreden zijn," zei hij zacht. "Hierdoor zijn Rommels kansen in Afrika verkeken."

Bud Broadway

6

Verschenen:

1. De Weg naar Java
2. Het Geheim van Raffles
3. Banzai op Borneo
4. Het einde van Indië
5. Show in de Sahara
6. De Toorts van Caesar

In voorbereiding:

7. De Dubbele Duce
8. De lange weg naar huis
9. Verdwaald in Jaar I

